Penny Jordan

Captiva dorinței

Colecția EL și EA

Editura ALCRIS

Penny Jordan

Captiva dorinţei

Traducere din limba engleza:
IRINA POPESCU

CAPITOLUL 1

— Saffron, draga mea, arăţi minunat... la fel ca maică-ta!

În vocea plină de mândrie a tatălui său Saffron desluşi totuşi o urmă de amărăciune şi înţelese motivele.

Multă vreme fuseseră străini unul faţă de celălalt – aproape din ziua în care mama ei murise şi când ea nu era decât o şcolăriţă de doisprezece ani, iar tatăl său un bărbat de patruzeci, lovit de durere. Acuma, totul se terminase – în mod miraculos, se regăsiseră şi ambii preţuiau această nouă legătură care-i unise.

— Îţi place asta? spuse Saffron, învârtindu-se în faţa tatălui său, cu rochia din voal ce-i unduia graţios în jurul trupului. Rochia fusese îngrozitor de scumpă! Şi-o cumpărase la Londra, special pentru această ocazie, care însemna inaugurarea începutului mult aşteptatei vacanţe pe care urmau s-o petreacă împreună. Dar pentru că Sir Richard era capul industriilor Wykeham, avea timpul foarte drămuit şi, chiar în ajunul plecării spre Roma, trebuise să-i spună fetei că vor mai trece câteva zile până se vor putea întâlni Ia vila lor din sudul Italiei.

— La nebunie, o asigură Sir Richard, chiar după ce îi fu prezentat bonul de cumpărare.

Încă se mai minuna de schimbările petrecute cu fiica sa – puştoaica cea rebelă se transformase într-o tânără plină de siguranţă; şi totul se întâmplase aproape peste noapte. Era atât de mândru de fata lui, acel copil pe care aproape îl pierduse, în durerea care urmase după pierderea soţiei sale. Uitase că şi Saffron îşi pierduse mama şi acest sentiment de vinovăţie i se citea puţin în grija cu care o privea.

— Îmi pare tare rău în legătură cu vacanţa noastră, adăugă el, dar cu oarecare noroc poate n-o să fie nevoie să stau prea mult în San Francisco. Cel puţin în seara asta o să te distrezi, deoarece Signor Valdini se pare că a invitat elita Romei la această petrecere.

— Precis că vrea să te impresioneze pentru că ai fost de acord să investeşti în afacerea lui, comentă Saffron cu subtilitate.

Pielea aurie şi părul roşu închis moştenit de la mama sa, precum şi osatura trupului pe care orice manechin l-ar fi invidiat, aveau ca rezultat o înfăţişare care făcuse din ea modelul preferat al fotografului, atunci când era o adolescentă. Adăugând la aceasta perfecţiunea feţei şi rotunjimile de Afrodită ale corpului, nu era de mirare că avea o permanentă cohortă de admiratori, gândi Sir Richard Wykeham, în timp ce o privea.

Rochia pe care şi-o alesese pentru petrecerea din această seară o făcea să pară eterică şi fragilă ca o nimfă. Observându-i cuta de îngrijorare de pe frunte, Saffron îi zâmbi încurajator:

— Nu te îngrijora, îi murmură ea, în timp ce el, care o luase de braţ, deschidea uşa camerei de hotel... N-o să te fac de râs plângându-mă toată seara că n-ai venit cu mine... zilele acelea au trecut,

— Niciodată n-ar fi trebuit să existe. Dacă n-aş fi fost atât de ocupat cu afacerile mele...

— Am făcut o înţelegere – să nu mai răscolim trecutul, îi reaminti Saffron, prin ochii săi verzi trecând o umbră, la amintirea anilor săi de adolescentă singuratică şi îndurerată de pierderea mamei sale.

La peron îi aştepta o limuzină, ca să-i conducă la vila lui Valdini, situată într-unul din cele mai selecte cartiere ale Romei. Saffron nu vorbise degeaba atunci când remarcase că Signor Valdini spera să-l convingă pe tatăl său să investească în compania sa, dar Richard Wykeham avea reputaţia de a fi un om de afaceri încăpăţânat şi Saffron ştia că o petrecere nu va fi suficientă ca să-l convingă.

În timp ce rulau prin oraş, ea privi cu coada ochiului spre faţa tatălui. Îl privise de multe ori astfel, în timpul vacanţei – prima pe care o petreceau împreună, de la moartea mamei. Tatăl său încercase să facă tot ceea ce considerase că este mai bine pentru ea. Încercările de a o substitui pe mama ei prin diversele profesoare şi menajere nu fuseseră suficiente şi, pentru a atrage atenţia asupra ei, se băgase dintr-un scandal intr-altul. Abia în ultimele douăsprezece luni de când îşi sărbătorise a douăzecea aniversare – renunţase la existenţa agitată pe care o ducea după ce-şi terminase şcoala, cu alţi tineri ca ea; prima generaţie de progenituri ale oamenilor ajunşi, ai căror taţi aveau mai mulţi bani decât timp pentru a se ocupa de ei şi care la rândul lor fuseseră educaţi de părinţii lor să trăiască în virtute, în şcoli pe care le plătiseră cu bani grei şi de care erau foarte mândri.

Când vor învăţa oare părinţii că odraslele lor au nevoie de dragoste şi nu de bani? se întreba Saffron. Cea mai mare parte a revoltei sale izvorâse nu dintr-o pornire firească, nativă, ci dintr-o simplă dorinţă de a-i atrage atenţia tatălui său asupra ei. Îi trebuise o frică de moarte, ca aceea când încercase să facă abuz de droguri, ca să realizeze cu spaimă că viaţa sa se îndreaptă intr-o direcţie greşită şi să încerce să se apropie de tatăl său în ultimul timp. În mod miraculos, acesta îi răspunsese la chemare.

În ultimele douăsprezece luni, se isprăviseră hoinărelile fără rost prin casele de modă, petrecerile nebune de sfârşit de săptămână şi începuse să fie din ce în ce mai preocupată de partea materială a afacerilor tatălui său. Companiile sale erau recunoscute pentru grija pe care o aveau faţă de salariaţi şi, încurajată de tatăl său, Saffron se amestecase în organizarea departamentului care se ocupa de aceasta,

în special de familiile compuse dintr-un singur membru şi descoperi că această activitate este atât de captivantă încât, fără să-şi dea seama, se debarasă încet, încet de vechiul stil de viaţă.

Ştia că tatăl său este bucuros .Dacă i se întâmpla să mai iasă în aceste zile în oraş, era ori pentru a prânzi, ori pentru a dansa într-un local cu mult mai liniştit decât cele pe care le frecventa în mod obişnuit. Mulţi dintre vechii prieteni îşi băteau joc de ea. Câţiva o ironizaseră în mod special, amintindu-i cum fusese ea odinioară sufletul oricărei petreceri, gata de orice nebunie, prima în a pune în aplicare orice extravaganţă.

Dar toate astea fuseseră înainte de a-şi da seama că toţi cei ca ea evoluau pe o muchie de cuţit. În acel mediu, era considerat ca foarte înţelept să te îmbibi cu băutură şi droguri uşoare, cu toate că în Saffron era ceva care o împiedicase întotdeauna să experimenteze pe ea însăşi – nu din cauza unor convingeri morale ci, pur şi simplu, văzuse efectul pe alţii şi-i făcuse oroare gândul de a-şi pierde controlul şi chiar viaţa în acest mod – ceva, ca un fel de presentiment pe care-l avea în privinţa viitorului, motiv pentru care nu se legase în mod serios de nici unul dintre cei cu care se întâlnea. Nimeni nu ştia, de exemplu, că mai era încă virgină. Fiecare dintre ei credea că este singurul care nu avusese până atunci o relaţie intimă cu ea. Era o părere pe care o întreţinuse, ştiind că este mai sigur, din teama ei de a fi luată peste picior, să se creadă aşa, decât să i se facă publică inocenţa. Nici chiar tatăl său nu ştia că poveştile şi bârfele care circulau în coloanele de scandal ale ziarelor nu erau chiar aşa pentru că oricum, îi fusese ruşine să atace subiectul cu el. Totuşi, începuse să-l suspecteze că bănuieşte adevărul. Observase o sclipire de amuzament în ochii lui când, la week-end-ul precedent, ieşise din taxiul ce o adusese în faţa casei lor din Londra, smulgându-se cu bruscheţe din îmbrăţişarea fiului cel mai tânăr al ambasadorului francez. Jean-Paul era considerat ca o „partidă" în cercurile pe care le frecventa, dar Sir Richard era mai curând scandalizat de morala şi comportarea tânărului francez.

— Diletant! rosti el cu dispreţ... şi nici măcar bun la asta...

Contrar obiceiului, Saffron se descoperi ascultându-l şi aprobându-l.

În astă-seară, deoarece el pleca şi ea urma să nu-l vadă câteva zile, vroia să-i lase o imagine dintre cele mai bune despre ea însăşi. Se îmbrăcase cu grijă pentru această petrecere; rochia, creaţie a Belindei Belleville, dintr-o mătase strălucitoare albă, cu un jupon spumos, cu decolteul adânc brodat cu trandafiraşi roz de mătase era destul de tânără ca să se îmbrace astfel) şi diamantele care fuseseră ale maicăsii, clipsuri subţiri pentru urechi şi un colier şi o brăţară asortată, ambele delicate şi fine. Pentru ocazie, îşi ridicase părul deasupra cefei,

şuviţe de păr roşcat-închis mângâindu-i gâtul. Mătasea foşni atunci când tatăl său o ajută să coboare din maşină. Vila lui Valdini strălucea de lumină şi un valet în livrea sări să deschidă larg uşile, atunci când ei ajunseră.

— Un adevărat „fin-de-siècle“, murmură Sir Richard la urechea lui Saffron, în timp ce urcau scările de marmură ce duceau spre o impresionantă sală de bal cu coloane.

Evident, signor Valdini veni în întâmpinarea lor. Ajunse la uşa de la intrare în acelaşi moment cu ei, salutându-l pe tatăl fetei cu o adevărată exclamaţie de plăcere, înainte de a se întoarce pentru a o admira pe Saffron.

— Şi această minunată creatură este fata dumneavoastră. Sunteţi un om foarte fericit!

Aprecierea lui era tipic masculină şi italiană în acelaşi timp, iar Saffron îi răspunse surâzând. O uşoară mişcare în apropiere îi atrase atenţia şi în momentul în care îşi ridică privirea, se trezi uitându-se drept în ochii unui bărbat înalt, brunet, care stătea singur. Părul negru şi pielea bronzată îi trădau originea italiană, dar era de departe cel mai înalt bărbat din încăpere; întrecându-l chiar şi pe tatăl său cu câţiva centimetri buni. Chiar de la distanţa care-i separa, Saffron putu să-i observe culoarea gri a ochilor şi o sclipire jucăuşă în ei, ceea ce făcu să i se taie respiraţia; se părea că-i citise gândurile văzând-o cât de rece reacţionează la privirea şi complimentele lui Signor Valdini şi acest fapt îi ridică considerabil moralul. Se simţise foarte deprimată din cauza faptului că tatăl nu putea să o însoţească în călătoria pe care o plănuiseră în sudul Italiei. Deşi îi promisese că se vor întâlni în curând, după ce-şi va termina treaba din San Francisco, era totuşi dezamăgită.

— Paolo, nu vrei să ne prezinţi?

Era atât de absorbită în gânduri că nici măcar nu realizase că străinul li se alăturase , cuvintele lui erau adresate lui Signor Valdini, însă ochii îi rămăseseră pironiţi pe faţa lui Saffron.

Lângă ea, observă zâmbetul amuzat al tatălui său şi îşi dădu seama că se roşise.

— Dacă domnişoara permite? se scuză Signor Valdini în mod formal şi, când Saffron îşi înclină capul, el puse mâna pe braţul tânărului, îndreptându-l spre ea, astfel că pielea fetei atinse ţesătura jachetei de seară a acestuia, ceea ce-i provocă o uşoară senzaţie care o înfioră un pic.

Chiar şi aşa, observă că Signor Valdini trebuia să privească în sus pentru a se uita în ochii tânărului, care zâmbea amuzat ca şi cum ar fi realizat maşinaţiile acestuia, făcute în scopul de a-l impresiona pe tatăl său.

— Nico, vei deveni ţinta invidiei tuturor prietenilor noştri, care

sunt nerăbdători să fie prezentaţi domnişoarei Wykeham.

— Saffron... completă tatăl său... şi sunt sigur, domnule...

— Domnul Doranti, se grăbi Valdini să adauge... Nico are o bunică englezoaică şi din acest motiv vorbeşte atât de bine limba dumneavoastră, îi explică el lui Saffron.

Sir Richard continuă:

— Domnul Doranti mă va ierta dacă o să-l las cu fiica mea, în timp ce noi ne vom retrage ca să discutăm acea afacere importantă despre care mi-aţi vorbit, Signor Valdini.

— Numai dacă veţi lipsi suficient de mult timp ca să dansez cu ea, îl auzi Saffron pe Nico Doranti, răspunzând cu o voce şi ochi zâmbitori... Din nefericire, Signor Valdini greşeşte, adăugă el în timp ce Sir Richard pleca escortat de gazdă. Nu mai am o bunică englezoaică pentru că a murit cu câţiva ani în urmă, dar dacă înainte nu i-am venerat memoria acum precis se va întâmpla acest lucru, deoarece cunoașterea limbii sale şi a dumitale mă face să am un atu în plus faţă de concetăţenii mei. Priveşte-i... mă urăsc.

Saffron nu se putu abţine să râdă. Totul era atât de absurd... şi totuşi îl plăcea, se simţea atrasă de el, cu toată linguşeala asta înspăimântătoare.

— Aşa este mai bine, murmură el. Când ai intrat adineauri în încăpere aveai nişte ochi trişti... ochi atât de frumoşi, de culoarea malachitului, n-ar trebui să fie niciodată înnouraţi.

Era încăpăţânat, conchise Saffron; emana o masculinitate deosebită. Îl privi. Profilul poseda o duritate senzuală care făcu să vibreze în ea o coardă; era diferit... şi periculos... şi ceva în adâncul său o făcu să se bucure la gândul că, dintre toate femeile din acea cameră, o alesese pe ea. Părul negru şi des se încreţea peste gulerul jachetei de seară. Mâinile lui, deşi netede şi bronzate, nu aveau moliciunea celor în cercul cărora se învârtea, la Londra. Nu erau mâinile unui bărbat care nu face nimic.

— Ai venit de multă vreme la Londra? întrebă el, ca să adauge apoi... Nu, nu se poate să fi venit şi eu să nu aflu. Eşti mult prea frumoasă ca să fi venit şi să fi rămas neobservată.

— Am venit în dimineaţa asta, răspunse Saffron rezervată, şi plecăm mâine. Tatăl meu zboară spre San Francisco.

— Şi dumneata?

Pentru moment o cuprinse dezolarea. Simţi un nod în gât şi ochii i se umplură de lacrimi. Era pe cale de a se face de râs, îşi reaminti ea, dar îşi făcuse atâtea visuri în legătură cu această vacanţă... o aşteptase cu atâta nerăbdare...

— Vino!

Degetele lui pe braţul ei erau calde şi protectoare.

— Acolo este o uşă, care duce în grădină. O să ne plimbăm prin ea

şi o să-ţi recapeţi echilibrul.

Când fură afară el îi şopti uşor:

— Sunt iertat că te-am supărat?

Saffron aprobă dând din cap. Îl simţea într-o armonie atât de perfectă cu gândurile şi starea ei de spirit, încât nu mai avu rezerva sau ezitarea ce le avea de obicei cu bărbaţii pe care-i cunoscuse de-a lungul anilor.

Întunericul de catifea al nopţii italiene cu mirosurile şi şoaptele sale, îi învălui pe amândoi. Grădinile erau convenţionale – grădini englezeşti cu straturi de flori şi unde Saffron îşi imagina fântânile care susurau în timpul zilei.

Slăbiciunea nefirească pe care o simţise în adâncul fiinţei sale se accentuă, pe de o parte din cauza acestei nopţi minunate, pe de altă parte datorită simpatiei arătate de Nico şi fu realmente surprinsă când acesta se opri deodată şi întorcând-o spre el o pipăi pe obraz.

— Lacrimi? zise el scoţând o batistă şi ştergându-i obrajii... Pot să te întreb de ce?

— N-am motive speciale.

Vocea îi suna tulburată, dar în loc să se simtă jenată, simţi nevoia să i se confeseze:

— Totul este din cauză că eu şi tatăl meu plănuisem să ne petrecem vacanţa împreună la vila noastră din sudul Italiei – şi acum el trebuie să plece mâine dimineaţă la San Francisco. Pare caraghios, ştiu, dar vezi...

— Da?

Se opri la jumătate, dar încurajarea blândă din vocea lui o făcu să continue.

— Noi nu ne-am înţeles prea bine câtăva vreme, îi explică ea... şi acum, când ne-am regăsit unul pe celălalt din nou...

Îşi aplecă faţa, iar genele îi acoperiră ochii pentru a-i masca durerea şi îndoiala, mirată că i se confesase.

— Şi ţi-e teamă, la urma urmei, că nu vrea să fie cu tine? termină Nico înţelegător.

Perspicacitatea lui o şocă. I se părea nefiresc ca un străin să ştie atâta despre ea. Să vadă atât de multe lucruri. Deşi toate acestea o făceau să se simtă îngrozitor de vulnerabilă, se simţi uşurată să afle că mai există o altă fiinţă omenească ce-i înţelegea perfect gândurile şi sentimentele. Senzaţia era bizară.

— Te şochează, merse el drept la ţintă... că pot să te citesc acolo unde ţii lucruri ascunse altora, dar n-ai observat că între noi există ceva special, n-ai simţit?

Simţise? Inima începu să-i bată cu putere în piept. Oare asta era explicaţia faptului că imediat ce-l văzuse pe Nico îl simţise ca pe cineva foarte apropiat? Nu-şi mai controlase cumva propria sa natură

şi se lăsase copleşită de vraja nopţii? În fond, ce ştia despre el?

Dar ce ar fi trebuit să ştie, de fapt? o întreba o voce interioară; ştia ce simţise când el o privise, cum inima îi sărise din piept la vederea staturii sale emanând o virilitate deosebită şi ştia mai ales ce senzaţie avusese la simpla lui atingere.

— Saffron.

Numele ei părăsi buzele lui într-un suspin şi ea se simţi cuprinsă de tulburare. Îşi atinse buzele cu vârful limbii, într-un gest inconştient provocator. Aprecierea senzuală pe care o citi în adâncul ochilor lui Nico o făcu să simtă un fior străbătându-i trupul. închise ochii instinctiv şi imaginea ei în braţele lui Nico, cu buzele lui mângâindu-i-le pe ale sale, o şocă.

Se îndreptă uşor, dar simţi strângerea degetelor lui pe braţ.

Buzele lui o sărutară uşor pe unul din obrajii uzi, apoi pe celălalt şi după aceea o îndepărtă cu hotărâre de el, în pofida invitaţiei ce o ofereau buzele întredeschise ale fetei. La lumina lunii, Saffron observă cutele adânci situate în ambele părţi ale gurii lui. Împotriva voinţei, respectul pentru el îi crescu şi-l simpatiză şi mai mult. Ce uşor i-ar fi fost să-l respingă dacă ar fi reacţionat ca mulţi dintre curtezanii ei; în mod inconştient îl testase şi fu forţată să admită că trecuse cu bine acest test. Orice alt bărbat ar fi profitat de vulnerabilitatea ei emoţională şi fizică, dar Nico realizase că momentul nu este potrivit pentru a da loc dorinţei care apăruse între ei. În acel moment, nu dorinţă era ceea ce dorea ea din partea lui, ci înţelegere şi tandreţe, şi nu se ştie cum, el realizase asta. O îngrozea un pic, recunoscu faţă de ea însăşi, uşurinţa cu care era el în stare ca să o sperie – ceva ce niciodată nu simţise în prezenţa altui bărbat – fără a mai adăuga şi şocul descoperirii că între ei există o legătură telepatică, ce nu avea nevoie de vorbe.

— Vino! spuse el cu o voce aspră, ca prin aceasta să-i potolească emoţia... Ar fi mai bine să ne întoarcem, înainte ca tatăl tău să trimită o escortă în căutarea ta... Unde se află vila unde trebuie să mergi? o întrebă el în timp ce se întorceau.

Saffron simţi o bucurie pe care nu o mai încercase niciodată. Îi explică, descriind rapid zona şi vila şi păstrându-şi în mod deliberat vocea calmă, neîncercând să-l invite – oricum, între ei nu mai exista nevoie de a se explica unul altuia. Îl lăsase să-i pătrundă în adâncul sufletului şi nu mai era necesar să recurgă la trucuri sau falsa mândrie ce s-ar fi putut cere de la o relaţie ca a lor.

Când Nico o părăsi lăsând-o lângă tatăl ei, Saffron se simţi dezamăgită şi aceasta se putea citi pe figura ei. Richard Wykeham o observa cu îngrijorare.

— Nu-i nimic, îl asigură ea, dar vocea îi tremură şi privirea îi rămase aţintită asupra spatelui lui Nico, care se îndepărta.

Nu-l mai văzu pe Nico din nou, până ce ea şi tatăl său nu fură pe punctul de plecare şi atunci, doar în trecere. Stătea lângă o maşină Lancia, extrem de fastuoasă, cu o mână sprijinită de uşa deschisă şi scrutând întunericul. Pentru o clipă, în lumina puternică a farurilor propriilor lor maşini, Saffron îi văzu expresia şi simţi o durere înţepătoare ca şi cum ar fi străbătut-o un curent electric. Faţa îi era brăzdată de cute de mânie, gura i se crispase de amărăciune şi totuşi, deşi se uita drept spre ea, nu păru să o recunoască.

Realiză că erau străini, că ea nu ştia nimic în legătură cu modul său de viaţă, nimic despre ceea ce îi provocase acea amărăciune care i se citea pe faţă.

*

* *

Saffron era de trei zile la vilă. Atât vila cât şi împrejurimile sale erau frumoase, dar singuratice. În mod paradoxal, nu tatăl său era cel care-i ocupa gândurile, ci Nico Doranti.

Cuplul angajat să aibă grijă de locuinţă era amabil, dar tăcut; nici unul dintre ei nu era înclinat să facă conversaţie cu ea, aşa că Saffron se hotărî ca timpul în aşteptarea tatălui să şi-l petreacă întărindu-şi bronzul pe care-l căpătase în Grecia, ceva mai devreme, în cursul anului.

Se bronzase cu ocazia vacanţei pe care o petrecuse cu unul dintre grupurile sale de prieteni, cu yahtul, în jurul insulelor greceşti; o vacanţă romantică ce se transformase, din păcate, în ceva asemănător unui coşmar. Numai atunci când se introdusese în grup, la Atena, descoperise că toţi erau perechi şi de la ea se aşteptau ca să devină partenera lui Jean-Paul. Faptele se derulaseră din rău în mai rău, culminând cu o scenă îngrozitoare între ea şi Jean-Paul, într-o după-amiază, când yahtul fusese ancorat în insula Corfu.

Toţi ceilalţi erau plecaţi şi ea făcea plajă pe vas singură, sau cel puţin aşa credea, când se trezi cu Jean-Paul că se năpusteşte asupra ei şi-i desface bretelele de la sutienul costumului de baie. În acel moment, tocmai când ea realizase că nu este singură şi se răsucea pentru a-şi ascunde goliciunea, un fotograf rătăcitor în căutare de subiecte de senzaţie declanşă aparatul pentru a-i face o fotografie. Ziua următoare Saffron îşi văzu, cu indignare, poza în toate coloanele ziarelor de scandal. Fotografia nu-i prezenta expresia şocată a feţei din acel moment, ci mai ales rotunjimea sânilor lipsiţi de sutien. Rândurile care o însoţeau se refereau la vacanţa ei în mijlocul acelui grup de prieteni, în care se - afla playboyul internaţional Jean-Paul Chalours etc. etc.

Tatăl său îi explicase că fotograful nu-şi făcuse decât meseria, dar Saffron se simţi jignită şi acesta fu motivul final care o făcu să o rupă definitiv cu această lume a prietenilor săi. Fu surprinsă că nu le ducea

deloc dorul şi se simţi foarte mulţumită de noua ei ocupaţie în cadrul companiei lui Sir Richard.

Se mişcă alene în lumina puternică a soarelui. Pielea sa căpătase o nuanţă maro-aurie şi contrasta armonios cu culoarea verde de smarald a costumului de baie. Lângă ea se aflau o jachetă asortată şi o fustă de plajă. Se aşeză în fund şi începu să-şi tragă fusta, în timp ce privea spre mare. Nu i-ar fi plăcut ca Nico s-o întâlnească aşa cum fusese în trecut. Celelalte fete din anturajul său ar fi încercat să-l agaţe, după cum erau obişnuite: râzând strident ca să-i îndrepte atenţia asupra lor, făcând comentarii sugestive ce constituiau o a doua natură a firii lor bârfitoare...

Cum ar fi reacţionat el la fotografiere? Ceva îi spunea că el ar fi împiedicat ca o astfel de poză compromiţătoare să vadă lumina tiparului. Dar era greu de crezut ca Nico Doranti să se poată comporta atât de prosteşte şi copilăreşte ca Jean-Paul. Dintr-un singur motiv n-ar fi avut nevoie de asta: dacă ar fi dorit să facă dragoste cu o femeie, nu ar fi avut nevoie de publicitate ca să o câştige. Obrajii lui Saffron se înroşiră puternic – nici o legătură cu soarele; o moleşeală puternică o cuprinse la gândul cum s-ar simţi dacă ar face dragoste cu Nico.

Pe plajă începură să apară umbre – semn că după-amiaza era pe sfârşite. În curând, trebuia să părăsească plaja şi să urce treptele săpate în stâncă, ce duceau spre vila amplasată în vârf. Începuse să-şi strângă lucrurile, uitându-se înspre stânci, când deodată tresări observând figura solitară a unui bărbat care privea spre ea.

Era îmbrăcat cu un şort de blugi, iar pe piept îi strălucea un medalion de aur ce se pierdea în părul ce-i acoperea bustul.

— Nico!

Numele îi ieşi de pe buze într-un murmur înfiorat, ochii mărindu-i-se de uimire, apreciind inconştient supleţea masculină a trupului lui. Şortul era ponosit şi uzat. Arăta ca şi când ar fi fost făcut din blugi şi tăiat mai apoi – un articol de plajă obişnuit, deloc din categoria celor scumpe. De la marginea uzată a şortului, privirea i se mută pe musculatura solidă a picioarelor. Vederea acestui trup gol avea un efect tulburător asupra simţurilor ei, mai ales că el fusese permanent în centrul gândurilor sale din momentul în care îl întâlnise.

— Cei de la vilă mi-au spus că te găsesc aici, jos, îi spuse el cu un surâs.

— Ai venit să mă vezi? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Cu ochii zâmbitori, răspunse:

— Bineînţeles că nu! Aş putea să mă gândesc la o grămadă de motive pentru care am condus ca un nebun până aici, după o săptămână de muncă deosebit de grea. Totuşi, totul ar fi fost o minciună... adăugă el încet, înfiorând-o prin modul în care o privea, apreciindu-i din ochi rotunjimile feminine... Mă surprinzi, spuse în

sfârşit, terminându-şi cercetarea, cu faţa ei roşie şi gura ce-i tremura uşor... Pe o plajă retrasă ca asta cu greu mi-ar fi venit să cred că ai nevoie de toate astea, conchise el, arătând înspre costumul de baie şi fusta pe care şi~o strânsese în jurul taliei.

Trecură câteva secunde până când ea realiză întreaga implicaţie a cuvintelor sale şi atunci când o făcu, îşi luă cu nervozitate ochelarii de soare şi şi-i puse pe nas, pentru a-şi ascunde expresia ochilor. La ce s-ar fi aşteptat ei când coborâse treptele, s-o găsească goală?

Îngrijorată dintr-o dată, se trase înapoi, descoperind cu teamă cât de greu îi era să gândească logic în prezenţa lui.

— O să... stai mult aici?

Întrebarea nu-şi avea rostul şi ea regretă faptul că o pusese într-un moment nepotrivit, dar el păru că nu-şi dă seama.

— O zi, sau poate două. M-am cazat într-un hotel la San Lorenzo, în josul coastei, îl ştii?

— Da... dar ai putea sta aici, la vilă.

El îşi coborî pleoapele.

— Crezi că tatăl tău ar fi de acord cu asta?

Din nou Saffron fu şocată de ceea ce simţi la insinuarea întrebării – amândoi singuri în vilă, mai ales după ce Maria şi soţul său plecau la casa lor. Puteau cina pe terasa ce era aşezată spre mare, la lumina stelelor şi pe urmă...

Gura i se uscă şi întregul său trup fu cuprins de o senzualitate care o făcu să nu mai simtă pământul sub picioare. Nu se mai simţise astfel niciodată. Se uită în jos distrată, observându-şi absentă prosopul de baie şi loţiunea de soare care zăceau pe nisip, conştientă doar de întărirea sfârcurilor sânilor, sub costumul de baie. Şi Nico observă aceasta.

Îi putu vedea privirea îndreptată spre adâncitura dintre sâni, acolo unde materialul se umflase provocator şi pentru o clipă îşi dori ca el să-i desfacă bretelele şi să-i simtă căldura mâinilor. Se înfioră uşor, şi pe buza inferioară îi apărură câteva picături de transpiraţie. Ce se întâmpla cu ea? Oare Nico îşi dăduse seama de ceea ce gândea ea?

— Vino, Maria mi-a zis să-ţi spun că-n astă-seară o să-ţi pregătească cina mai devreme, fiindcă vrea să plece mai repede. Mi-a spus că mâine este ziua ei liberă şi vrea să şi-o petreacă împreună cu fiica ei. Ţi-aş sugera să luăm masa împreună, dar... zâmbetul îi adânci cuta din obraz... drumul de la Roma a fost foarte lung şi tare mi-e teamă că te-aş decepţiona şi aş adormi din cauza oboselii. Oricum, îmi permiţi să luăm micul dejun împreună şi apoi, poate, să facem o plimbare cu maşina, mâine?

Dezamăgită, Saffron se consolă totuşi cu gândul că el făcuse atâta drum ca s-o vadă, că vroia s-o vadă şi mâine şi reuşi să zâmbească încercând să-şi strângă lucrurile. În timp ce făcea un pas înapoi, călcă

pe marginea ascuţită a unei scoici şi ţipă de durere. Se dezechilibră şi fu pe punctul de a cădea, dar Nico o prinse la timp.

Mâinile lui păreau că-i ard pielea de pe spate, în timp ce încercară să-i restabilească echilibrul.

— Ce s-a întâmplat? se îngrijoră el.

— Am călcat pe o scoică, nimic mai mult.

— Lasă-mă să mă uit.

Îngenunche în faţa ei şi-i ridică piciorul rănit, iar ea, pentru a nu-şi pierde echilibrul, îl apucă de umeri. Pielea lui ca o mătase aspră sub care se simţeau muşchii, emana senzualitate. Saffron trebui să se abţină ca să nu-şi plimbe degetele pe umerii şi spatele lui. Ar fi fost ca şi cum ar fi încercat să mângâie blana unei pisici sălbatice şi... la fel de periculos. Se uită în jos spre capul brunet şi degetele pricepute care-i examinau piciorul lovit.

— Pare să nu fie nimic, se pronunţă Nico. Sângerează uşor, şi cu cât mai repede îl vei spăla şi dezinfecta, nu vor fi nici un fel de complicaţii. Nu văd nici o bucată de scoică în rană. Totuşi, ca să fim siguri...

Înainte ca să-şi dea seama ce se întâmplă, Saffron îi simţi căldura gurii pe picior. Degetele lui îi prinseseră glezna şi ceea ce o surprinse, atunci când Nico începu să-i lingă rana, nu semăna deloc cu ceea ce simţise vreodată în viaţa ei. Cine ar fi crezut că limba lui plimbându-se pe piele putea să fie atât d-e excitantă?

- Saffron?

Nico îşi ridică faţa, mâinile sale se urcară deasupra gleznei, iar expresia ochilor săi făcu să i se accelereze pulsul. Şi apoi, el se ridică şi ea se trezi în braţele sale, buzele întredeschizându-i-se sub sărutul său fierbinte. Mâinile lui începură s-o mângâie de-a lungul şirei spinării, gura sa flămândă devenind din ce în ce mai insistentă. Se simţi ca o cârpă în mâinile lui, o cârpă din care el ar fi putut să facă orice doreşte, conştientă doar de căldura ce emana din acel trup de care simţea nevoia să se lipească din ce în ce mai mult.

Când o lăsă, ea se simţi ca şi când n-ar mai fi fost întreagă şi-şi dădu seama că dacă el ar fi dorit, ea ar fi făcut dragoste cu el, aici, fără să opună nici un fel de rezistenţă. Vroia să facă dragoste cu el, vroise întotdeauna, chiar din primul moment în care-l văzuse. Nico nu era pentru ea un străin. Era ca şi cum l-ar fi cunoscut dintotdeauna, ca şi cum ar fi căutat prin veacuri să-l întâlnească, simţurile ei recunoscându-l şi acceptându-l într-un mod pe care încă nu-l înţelegea. Ar fi vrut să-l întrebe şi pe el dacă simte la fel, dar era prea ruşinată.

El îi ridică lucrurile şi i le înmână.

— Ciao! spuse el încet. Nu uita, mâine, mic dejun. Ceva îmi spune că eşti foarte atractivă când serveşti sucul de portocale şi cafeaua.

În vocea lui desluşi o uşoară ironie şi Saffron se întrebă dacă nu cumva el crede că ea este obişnuită să ia micul dejun cu bărbaţi, cu iubiţi adică, dar în mod sigur dacă ar fi fost aşa, n-ar fi ezitat să stea cu ea la vilă. Saffron ştia că el o doreşte, pentru că ştia cum sunt italienii, foarte virili şi agresivi şi totuşi, Nico o trata cu delicateţea cu care te porţi cu un vas de porţelan, ceea ce pe ea o bucură foarte tare. îi plăcea reţinerea lui, aşa cum îi plăcea şi masculinitatea lui stilată, controlul pe care-l avea asupra propriilor simţuri. Vroia de la el mai mult decât o aventură de o noapte.

Tânjea să-i spună că se bucură că el este aşa cum este, că nu o priveşte ca pe fiica tatălui său. De asemenea, observase că el ştia ce simte ea – cum reuşise oare? îşi dăduse seama după zâmbetul lui, după modul în care o sărutase.

Cu inima plină de visuri, se îndreptă spre vilă, nerăbdătoare pentru ziua care urma să vină.

CAPITOLUL 2

Când se trezi, pentru prima dată de când se instalase în vilă, Saffron simţi o stare de excitaţie, de anticipaţie pentru ziua pe care o avea în faţă.

Îşi făcu un duş în grabă, se îmbrăcă cu un tricou alb şi o pereche de pantaloni de pânză kaki, îşi căută un costum de baie şi un prosop asortat, pe care le împachetă şi-l puse într-o sacoşă de plajă.

Nu avea nici o idee despre planurile lui Nico în legătură cu acea zi, dar nu vroia să fie prinsă pe picior greşit, dacă el s-ar fi oprit undeva să înoate. Ştia că o fată mai puţin inhibată ca ea nu şi-ar fi făcut probleme în privinţa costumului, mai ales că în cercurile pe care le frecventa odinioară, alte fete ar fi fost încântate să-şi expună goliciunea în faţa lui Nico Doranti.

Cu o punctualitate impecabilă, el sosi tocmai când Maria aducea micul dejun pe terasă. Saffron auzi maşina şi traversă casa spre intrarea principală. În timp ce deschidea uşa, Nico tocmai cobora dintr-un Mercedes roşu, decapotabil. În acele momente, înainte ca el s-o vadă, părea destul de reţinut. Cămaşa neagră pe care o purta se lipi de corp atunci când se aplecă pentru a-şi scoate cheile din maşină. Pe picioare i se mulau pantaloni negri, îmbrăcăminte obişnuită, care nu era destinată să atragă atenţia asupra sa şi totuşi, ea-i simţi intens prezenţa; bronzul pielii ce se vedea prin deschizătura cămăşii, luciul medalionului de aur ce se legăna pe piept, indolenţa corpului bărbătesc ce se îndrepta spre ea, tresărind uşor când îi simţi prezenta. Expresia feţei i se schimbă brusc când o văzu, în locul ei apărând una de apreciere, tipic masculină.

— Dacă aş fi ştiut că arăţi atât de bine dimineaţa, nimic nu m-ar fi oprit să mă mai întorc la hotel în seara precedentă şi, înlănţuindu-i cu o mână umerii, îşi aplecă faţa pentru a o săruta uşor, sub soarele luminos al dimineţii.

Saffron se întrebă dacă el îi simţise parfumul aşa cum ea se simţise pătrunsă de apa lui de colonie. Mirosea curat şi bărbătesc şi ea avu o dorinţă nebună de a-şi lipi buzele de gâtul lui.

— Micul dejun este gata. îi spuse ea repede, cu buzele umede de sărutul lui... Ai venit la timp.

— Depinde, o privi el pieziş făcând-o să-i bată inima mai tare... Personal, aş fi vrut să

ajung mai devreme şi să te găsesc ca pe Frumoasa din pădurea adormită, încă dormind ca să te trezesc cu un sărut.

Era de necrezut ca aceste vorbe drăgăstoase s-o tulbure atât! Experimentase asta, în trecut, fără a simţi nimic, încât de ce ar crede că Nico ar fi diferit? Nu-şi dădea seama. Tot ceea ce ştia, era că imaginea lui Nico, în dormitorul său, înainte de a adormi, îi trezise cele mai erotice imagini cu putinţă. încercă să şi le scoată din minte, grăbindu-se să-l conducă prin vilă afară, pe terasă.

Fu bucuroasă că-şi dăduse atâta silinţă cu aranjatul mesei, când îi văzu privirea. Într-un coşuleţ stăteau acoperite cornuri calde; farfuriuţele cu gem de caise, dintr-un porţelan verde, asortat cu vesela din vilă, realizau o imagine plină de culoare pe faţa de masă galbenă.

Păreau ca un cuplu căsătorit de câţiva ani, gândi Saffron, o jumătate de oră mai târziu, când îi turnă lui Nico o a doua ceaşcă de cafea. El stătea relaxat, sprijinit de spătarul scaunului, privind minunata privelişte a mării, ce se putea admira de pe terasă.

— Ce vrei exact, să facem astăzi? întrebă Saffron, colorându-se uşor când văzu cum o priveşte... Vreau să zic, să împachetez ceva pentru prânz sau...

— Dacă vrei şi dacă nu e prea mare deranjul, pentru că acum, trebuie să-ţi mărturisesc, mâncarea este ultimul lucru la care mă gândesc.

Scuzându-se că trebuie să strângă masa şi să ducă vasele în bucătărie, Saffron îl lăsă singur în salon.

— Saffron!

Ea nu-l auzise intrând în bucătărie şi scăpă din mână cuţitul pe care-l folosise să ungă cornurile cu unt.

Când îl privi, expresia din ochii lui o descumpăni. Părea preocupat, ca şi când în capul lui ar fi fost altceva decât cum să petreacă o zi în natură.

— Poate că nu este cea mai bună idee.

El stătea cu spatele şi ea fu recunoscătoare că nu putu să-i vadă umilinţa care-i apăru în ochi. Ce vroia el să spună? îi trecuseră prin cap alte lucruri când spusese că vrea să-şi petreacă ziua cu ea? Aflase cumva că nu este acea fată pe care o crezuse la Roma?

— Dacă vrei asta... reuşi să spună ea cu o voce calmă şi indiferentă... Deşi n-aş fi crezut că este stilul tău să te răzgândeşti în ultimele minute.

Dintr-odată deveneau nişte străini şi ultimele ei cuvinte fuseseră destinate să atace şi să rănească. Îl văzu cum i se modifică expresia şi realizează că sunt pe punctul de a

se certa – un nor negru neaşteptat apăru pe un cer senin.

— Se pare că nu este cazul tău, spuse el cu o voce dură care o îngheţă... întotdeauna tragi concluzii atât de pripite despre toată lumea, sau numai despre bărbaţi?

Vroise s-o rănească şi reuşise. Cum putea să-i mai spună acum că

niciodată nu mai fusese atât de atrasă de cineva, aşa cum fusese de el?

Intră înapoi în salon şi Saffron îl urmă, ştiind că ziua era ratată.

— Cred că ar fi mai bine să contramandăm ieşirea de azi, începu Nico, oprindu-se în faţa unei fotografii înrămate ce se afla pe una din mese.

O reprezenta pe Saffron cu tatăl său şi unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Sir Richard. Nico se uita la ea cu o fixitate care o tulbură. Ochii şi gura lui erau mohorâte.

— Un vechi prieten al tatălui meu. îi spuse Saffron... El... el a murit anul trecut.

Vocea ei scăzu şi-şi muşcă buzele. Nu-l cunoscuse prea bine pe John Hunter, cu toate că tatăl ei şi cu el fuseseră prieteni mulţi ani, dar încă îi era greu să vorbească despre moartea lui. Fusese victima unei răpiri, şi moartea pe care o suferise în mâinile celor care îl răpiseră, făcuse vogă în multe ziare. Chiar şi acum lui Saffron i se făcea părul măciucă atunci când se gândea la chinurile prin care acesta trecuse. Nu-i spusese niciodată tatălui său de teama patologică pe care o avea la gândul de a fi răpită. Unii oameni se tem de păianjeni, îşi spuse ea cu dezinvoltură – fobia ei era răpirea.

Se suspecta că asta i se trage de la moartea mamei sale. Era la o şcoală internat când se întâmplase şi nu aflase nimic. Sosirea a doi străini care, mai târziu descoperise, erau secretarul şi asistentul tatălui său, care o luaseră de la şcoală fără explicaţii şi pe drum îi spuseseră despre moartea mamei, lăsase o rană care nu se vindecase niciodată.

— A fost răpit de terorişti, se forţă ea să spună, ca şi cum spunând aceste cuvinte ar fi încercat să-şi depăşească starea de frică.

— Tragic.

Vocea lui Nico trăda înţelegerea acestui lucru, şi pentru o frântură de secundă, Saffron îşi reaminti durerea avută de tatăl său şi, în ea reînvia propria sa fobie, dar încercă s-o mascheze cu dezinvoltură:

— Oh, nu ştiu... nu cumva este fantezia sexuală a cuiva?

Era genul de discuţie la care te puteai aştepta de la lumea pe care Saffron o frecventase şi pe care ea o utilizase adesea în trecut, fără să-i pese de concluziile pe care alţii le-ar putea trage, dar acum îi păsa şi dori cu amărăciune să şteargă duritatea de neînchipuit pe care o văzu în ochii Iui Nico.

— Nico?

Ochii şi vocea ei îl rugau, îi cerşeau iertarea pe care mândria ei de altă dată n-ar fi permis-o şi, în mod miraculos, expresia feţei lui se schimbă, un zâmbet alungându-i încruntarea şi amărăciunea, care păreau atât de nepotrivite cu felul lui de a fi.

— Cred că m-am sculat azi-dimineaţă cu fundu' în sus, din patul meu, zise el strâmbându-se... Sau problema este că n-am dormit în patul în care trebuia...

Se uită la ceas:

— Cât timp îţi trebuie ca să fii gata?

— Zece minute, promise ea şi se ţinu de cuvânt, observând cu încântare cum Nico încarcă coşul pentru picnic în portbagaj şi-i deschide uşa maşinii ca să se urce

Drumul era absolut liber. Saffron se relaxă sprijinindu-se de spătarul scaunului, bucurându-se de briza ce-i mângâia buclele şi inhalând aerul fierbinte şi senzual al împrejurimilor înverzite. Trecură pe lângă livezile de măslini, care aveau copacii atât de bătrâni, încât nu era de mirare să te întrebi dacă nu se aflau tot acolo şi atunci când trecuseră legiunile romane.

Erau sus, pe dealurile din spatele vilei. în faţa lor, marea strălucea azurie in lumina soarelui, iar în zare culoarea ei se schimba în liliachiu. Saffron stătea cu genunchii ridicaţi sub bărbie, simţind căldura soarelui deasupra umerilor. Cu o jumătate de oră mai devreme, Nico părăsise drumul şi trăsese undeva, într-un loc pustiu. Acum stătea culcat lângă ea, în iarba deasă, uitându-se spre cer.

O briză plăcută vântura căldura aerului. Ar fi trebuit să se simtă complet relaxată după micul dejun pe care-l avuseseră, dar nu era aşa. În interiorul său simţea o imensă stare de încordare, perfect conştientă de bărbatul din apropierea ei, simţindu-i orice mişcare, fără să fie nevoie să-l privească. El îşi scosese pantalonii şi cămaşa pe care le purtase când condusese maşina, iar Saffron se mustra că nu-i urmase exemplul îmbrăcându-se şi ea în costum de baie. Slipul scurt al lui Nico îi ascundea cu greu bărbăţia şi ea se forţă de a ceda impulsului ce o îndemna să-i privească trupul. Putea oricând să meargă şi să se schimbe. Nu era nimeni pe acolo, cu excepţia lui Nico.Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, o întrebă leneş:

— De ce nu te duci să te schimbi?

Şi ea vroia, atunci de ce avea o reţinere? Ce era acea reţinere care o împiedica să apară în faţa lui Nico în costumul său de baie minuscul?

— Arăţi ca şi cum ai fi o fecioară creştină care preferă să fie azvârlită în gura leilor, în locul capturatorului roman. Este o chestie care se întâmplă doar în romane, continuă el uşor, în timp ce se întoarse s-o privească, rezemându-se în cot.

Genele sale negre îi acoperiră protector ochii, de frică să nu-i citească în ei secretul virginităţii. De ce, când nu se simţise niciodată complexată din cauza asta înainte, acum regreta că nu are experienţă? Dacă ar fi avut cât de cât practică sexuală ar fi ştiut acum cum să reacţioneze.

— De ce inocenţa este atât de ispititoare pentru bărbaţii care o întâlnesc? Când mă uit acum la tine, mi-e greu să-mi imaginez că altcineva în afară de mine, ţi-a atins buzele.

Expresia feţei lui Nico se schimbă, devenind dură în timp ce murmură:

— Doamne, cred că mi-am pierdut minţile.

Se aplecă peste ea, făcând-o prizoniera lui şi cu o voce joasă şi emoţionată îi suflă. în apropierea buzelor:

— Ceva îmi spune că am să regret asta, dar chiar acum, în acest moment, nu pot să trec peste dorinţa care mă macină. Întâi şi întâi sunt un animal mascul şi de abia în al doilea rând o fiinţă care gândeşte. Pentru ce se roagă aceşti ochi care mă privesc aşa? îndurare? Ori poate, asta?

Saffron aflase atunci când il văzuse prima dată, că el este un bărbat care ştie tot ceea ce trebuie în legătură eu sexul feminin, dar se pare că se înşelase în privinţa ei, pentru că ferocitatea cu care îşi lipi buzele de gura ei, dorinţa pe care nu încercă să şi-o potolească o înfricoşară pe Saffron, în loc să o excite. Undeva în adâncul lui, ea simţi o mânie amară, o furie neobişnuită care ii alungară farmecul şi puterea de seducţie lăsând în loc doar o nevoie urgentă, pe care chiar şi ea, lipsită de experienţă cum era, observă că el nu încerca să le ascundă. De ce? se întrebă ea năucită, îngheţând sub trupul său, îngrozită de senzaţiile pe care ie simţea. începu să se lupte pentru a se elibera, muşchii i se încordară de panică, mintea spunându-i că fusese o proastă permiţându-şi să rămână singură cu el. Ce ştia în fond despre el? Şi-ar fi putut imagina vreodată că între ei va avea loc o astfel de scenă?

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, gura lui Nico o lăsă pe a sa. Îi murmură o scuză la ureche, mâinile începând s-o mângâie liniştitor pe tot corpul.

— Iartă-mă, cara. Am fost prea impulsiv, dorinţa mea pentru tine m-a scos din minţi...

În ciuda acestor cuvinte şi a privirii din ochii lui, Saffron avu ciudata impresie că el nu este sincer şi nu simte ceea ce spune.. Uită totul în momentul în care mâinile sale îi dădură la o parte bretelele tricoului şi-i cuprinse sânii rotunzi, buzele sale lipindu-se de pielea lor mătăsoasă, fără duritate, ci cu gingăşie, făcând-o să tremure de dorinţă.

Poate că-şi imaginase mânia lui, gândi ea ameţită, poate totul nu fusese decât o manifestare a pasiunii... Ştia atât de puţin despre emoţiile ce-i încearcă pe bărbaţi şi evident, el era un bărbat căruia nu puteai să-i negi masculinitatea.

Răspunsul trupului ei o înfricoşă şi încercă să se retragă:

— Ar trebui să plecăm, murmură ea emoţionată. Eu...

Nico se uită la ceas şi apoi păru să cerceteze peisajul: pe cer nu era nimic şi la fel şi pe drum.

– Nu încă, spuse el mângâietor.

Şi când Saffron continuă să protesteze, el nu o luă în seamă ci-şi

aplecă faţa şi-şi apropie buzele de valea cea caldă dintre cei doi sâni, atingerea aceasta făcând-o pe fată să-şi încordeze degetele de la picioare în semn de protest, dar pieptul fiindu-i cuprins de un val de plăcere.

Degetele lui îi înlăturaseră sutienul de dantelă subţire, sărutându-i sânii pe care Saffron şi-i ştia voluptuoşi, în ciuda sveltеţei trupului, iar acum păreau mai voluptuoşi ca oricând, sfârcurile întărindu-i-se sub palmele sale, în timp ce fiori de plăcere începură să o învăluiască.

— Nico... cu o răsuflare gâtuită ea-i pronunţă numele.

— Ştiu, aprobă el imediat. Nu aici... dar mă faci să-mi fie foarte greu... foarte greu, repetă în timp ce buzele sale se mişcau nesăţioase peste sfârcurile întărite, strângându-le uşor şi apoi oprindu-se, când simţi tremurul nestăpânit care o apucase pe fată.

Faţa ei se albise sub imperiul emoţiilor, şocul experienţei o făcea să se simtă încordată ca un arc. Ar fi vrut să-şi înfigă mâinile în părul lui şi să-l facă prizonierul propriului ei trup, dar ruşinea şi lipsa de experienţă o reţineau.

Dintr-odată Nico se ridică în picioare, obligând-o şi pe ea să procedeze la fel, îi trase tricoul şi apoi o duse rapid în maşină. Nu avu timp să protesteze, dar în timp ce-l aştepta în Mercedes realiză că auzul lui, mai ascuţit decât al ei, prinsese apropierea unui Land Rover care urca dealul, drept spre ei.

Acesta se opri brusc şi din el săriră trei oameni: doi bărbaţi şi o femeie, îmbrăcaţi în blugi ponosiţi şi cămăşi transpirate şi toţi aveau mitraliere îndreptate în direcţia ei.

Simţindu-se ca şi cum s-ar fi aflat brusc în mijlocul unui coşmar, Saffron îi privi lipsită de apărare, cum se îndreaptă către ea. În spatele ei, îl auzi pe Nico mişcându-se şi o undă de uşurare o cuprinse ştiind că nu este singură. Se întoarse spre el strigându-i numele.

— Ieşi afară din maşină!

Era femeia grupului, cea care dădea instrucţiunile cu o voce dură, dar Saffron abia auzi prin valul de teroare care o cuprinsese.

— Nico... îi murmură ea numele ca şi când ar fi fost o incantaţie împotriva diavolului, apelând la el ca la ultima ei salvare.

Dar nu-i veni să-şi creadă ochilor, când acesta, cu o figură împietrită, îi spuse:

— Fă aşa cum îţi spune ea, Saffron.

Dar...

Nu putea el să-şi dea seama că dacă iese din maşină este cu mult mai expusă pericolului? Râsul răutăcios al fetei cu arma, care se uita când la faţa palidă a lui Saffron, când la masca împietrită a lui Nico, îi zgârie nervii.

— Ia uită-te la ea! zise fata batjocoritor. Chiar şi acum nu crede. Ai făcut o treabă nemaipomenită ca s-o faci să te accepte, Nico. Nici

acum nu poate să creadă adevărul. Nebuno! îşi bătu joc de Saffron. Nico este unul dintre ai noştri şi n-o să te ajute.

Saffron privi masca zeflemitoare a feţei lui Nico şi văzu cu disperare că era adevărat. El îşi întoarse capul, ochii săi cenuşii şi sumbri scrutându-i fiecare detaliu al corpului şi ştiu cu o claritate înfiorătoare că totul fusese dinainte aranjat, până în cel mai mic detaliu; fiecare cuvânt, fiecare mângâiere. Şi acum ca o proastă ce fusese era prinsă în laţ! Şi nu numai că picase, dar ce visuri sentimentale îşi făcuse în legătură cu el, amăgindu-se în credinţa că între el şi ea exista ceva rar şi preţios. Capul i se îngreună când se gândi cât de aproape fusese de a i se dărui. Slavă Domnului, fusese scutită de această umilinţă finală! Şi-l imagină împreună cu fata cea cu pielea măslinie, râzând despre virginitatea ei pierdută, încrederea în el şi adoraţia ei prostească şi deschise uşa, ieşind din maşină clătinându-se. Se împiedică de o piatră colţuroasă şi ar fi căzut, dacă Nico n-ar fi prins-o de braţ, dar ea se smulse cu un gest de amărăciune, mascându-şi durerea pe care o simţea, printr-o criză de furie:

— Cum îndrăzneşti, nenorocitule? Nu pune mâna pe mine, urlă ea cu groază şi disperare.

Fata râse din nou batjocoritoare.

— Vai, Nico, spuse ea mulţumită... cum i-ai spulberat tu toate visurile sale drăgălaşe. Credea că o vrei pentru ea însăşi, dar în realitate nu vroiai decât banii tatălui său. Cât de repede crezi că o să plătească el recompensa? continuă ea. Trebuie să se grăbească deoarece Roma are nevoie de fonduri, dacă vrem să cumpărăm echipamentul necesar pentru…

Se întrerupse, răsuflând cu furie şi mânie când văzu că Nico îi lăsa braţul lui Saffron să-i încercuiască mijlocul pentru a o întoarce cu faţa spre el.

— Ţine-ţi gura, Olivia! spuse el cu o voce ameninţătoare, referindu-se atât la ea cât şi la Saffron.

Saffron simţi că-i îngheţă sângele în vine când auzi vocea plină de ură a Oliviei, spunând:

— Pentru ce? Există modalităţi de a-i închide gura micii tale prietene, ca să nu mai aibă posibilitatea să repete ce a auzit, sau ţi-ai pierdut încrederea în cauza noastră, prietene? Este a doua zi de când ne-am fixat întâlnirea asta.

Nico se scutură:

— Am fost ocupat.

Răspunsul se vede că nu-i plăcuse fetei şi sprâncenele sale negre se strânseră într-o cută. Cu o voce veninoasă spuse, uitându-se la Saffron:

— Cu asta?

— Am fost ocupat la Anna, şi întorcându-se spre fată continuă...

încearcă să-ţi aminteşti că eu conduc aici, Olivia, şi nu te interesează ce fac. Acum, du fata în Land Rover, am pierdut destul timp aici.

— Vino!

Ţeava mitralierei stătea pe decolteul tricoului lui Saffron.

— Drăguţă dar moale, comentă Olivia lăsând să i se vadă dinţii mici şi ascuţiţi. Uită-te la ea cum tremură! Arma aste este foarte sensibilă, îi zise ea lui Saffron. Tremurai corpului tău este suficient ca să...

—Nu este de nici un folos s-o omori, Olivia, accentuă Nico cu o voce calmă.

Se schimbase atât de mult, încât Saffron abia de-l mai putea recunoaşte. Dispăruse indolenţa, surâsul cald şi tot farmecul lui, lăsând în loc un bărbat ameninţător care o făcea să tremure până în adâncul sufletului. Corpul lui părea turnat în bronz, fiecare mişcare cântărită, fiecare gând calculat.

—Poate nu moartă, aprobă Olivia evaluându-i faţa palidă, dar tatăl său va plăti pentru ea, chiar dacă o s-o mutilăm puţin. Ai ales bine, Nico, să sperăm că şi tatălui ei îi pasă de ea tot atât de mult precum ne-ai spus tu. Am citit despre tine în ziare, Saffron Wykeham, despre aventurile tale şi banii lui taică-tu. Am auzit că vii în Italia şi ne-am făcut planurile cu grijă. Nico ne-a spus că nu va fi greu să-ţi câştige încrederea; ai o slăbiciune pentru bărbaţii frumoşi.

— Nu-ţi mai pierde timpul, Olivia, o opri Nico. Du-te înapoi la fermă. Eu trebuie să duc Mercedesul înapoi şi să dau un telex tatălui. O să vedem rezultatele repede. Acum, aminteşte-ţi, când ajungeţi la fermă totul trebuie să pară normal. Este obligatoriu să nu se observe.

— Când o să vii înapoi?

Saffron văzu cum Nico se încruntă la agresivitatea întrebării posesive a Oliviei.

— Nu ştiu. Depinde de cât de mult timp îmi va lua.

— Şi ea? întrebă Olivia, îndreptându-şi arma în direcţia lui Saffron.

— Faci precum am stabilit, îi zise Nico. Fără violenţă, nu este cazul...

— Pentru că nu vrei să-i atingem pielea drăgălaşă?

Deodată Saffron realiză că Olivia este geloasă pe ea. Care erau relaţiile lui Nico cu fata asta? Erau amanţi? Durerea pe care o simţi în inimă o uimi. Bineînţeles că aflând despre decepţia pe care el i-o produsese, nu mai putea să simtă nimic pentru Nico! Aşa era, se asigură ea cu tărie; durerea pe care o simţise se datora şocului prin care trecea.

— Pielea ei mă interesează numai în măsura preţului pe care-l vom obţine pe ea, spuse Nico indiferent. Ar trebui să ştii că o să obţinem un profit suplimentar de la tatăl ei dacă ştie că este în viaţă, motiv pentru care nu vreau să-i fie clintit nici un fir de păr, cel puţin, nu

acum. O să o fotografiez când mă întorc.

El se uită la ceasul său de aur şi Saffron simţi că i se face rău când se gândi la modul în care-şi câştigă banii pentru a duce o existenţă atât de luxoasă. Ea încetase să existe pentru el ca persoană, dacă bineînţeles ea însemnase vreodată ceva pentru el; era numai o simplă marfă de schimb.

Ultimele cuvinte pentru Saffron, în timp ce pleca lăsând-o cu cei trei paznici înarmaţi fură:

—Nu încerca să faci nici o şmecherie. Olivia are ordin să te împuşte.

—Şi nu să te omor, o preveni Olivia, strâmbându-se cu ură... O să arăţi ca dracul, la scăfârlie.

Fu imposibil pentru Saffron să-şi oprească tremurul de oroare. Râsul crud al Oliviei fu acoperit de motorul Mercedesului, care porni în direcţia din care ea şi Nico veniseră cu puţin timp în urmă.

Cel mai îngrozitor coşmar al său se realiza: coborâse în iad, fiecare fibră a corpului său tremura de spaimă în timp ce se lupta cu dorinţa de a se întoarce şi a fugi, ştiind că asta ar fi înseninat împlinirea dorinţei celei mai dragi a Oliviei.

Aşa cum stătea în soarele arzător, toate emoţiile ce o treziseră la viaţă muriră zdrobite de cruda realitate. Dorinţa şi dragostea fuseseră înlocuite cu amărăciune şi o dorinţă fierbinte de răzbunare; nu atât din cauza faptului că fusese răpită, dar pentru modul în care se produsese totul: uşurinţa cu care Nico se insinuase în viaţa ei, slăbiciunea ei faţă de el. Se folosise de ea cu răceală, calculat şi fără scrupule şi-l va face să plătească chiar dacă va pierde ultimul strop de sânge în această bătălie. O cuprinse o dorinţă năpraznică de răzbunare, înlăturându-i teama şi panica şi făcând-o mai puternică în faţa, acestor trei paznici, trecând cu mândrie prin faţa mitralierelor lor.

Mânia ei combinată cu frica de moarte, o făcură inaptă pentru a-şi clarifica gândurile şi a-şi folosi adrenalina ce-i circula prin vine pentru a gândi cu claritate. Tatăl său era milionar şi faptul era bine cunoscut, motiv pentru care ea fusese ţinta, dar marea majoritate a averii sale era investită în afaceri, şi chiar dacă el ar fi încercat să strângă suma pretinsă, Saffron se îndoia că ar fi vreodată eliberată. De altfel, îşi citise soarta în ochii necruţători ai celor ce o răpiseră; câte victime aflate exact în situaţia ei fuseseră vreodată lăsate să trăiască? Uite, doar ce i s-a întâmplat prietenului tatălui ei! Se afla în

faţa a două alternative: să se lase cuprinsa de panică devenind un obiect în mâinile celor ce o răpiseră, sau să-şi folosească toate posibilităţile sale mintale şi fizice încercând să-şi depăşească adversarii. Aceeaşi tenacitate care-l făcuse pe tatăl său să se ridice deasupra celorlalţi, zăcea şi în Saffron; dorinţa străveche de

supravieţuire îi cuprinse întreaga fiinţă şi o făcu să se decidă. În timp ce se îndrepta cu paşi de automat în direcţia indicată de Olivia cu puşca, cuvintele unei vechi zicători îi trecură prin minte ,,Să trăieşti bine este cea mai bună răzbunare", dar în cazul ei a trăi pur şi simplu ar fi răzbunarea şi pentru asta se va agăţa de tot ce va putea, până la ultima suflare. Cumva, nu ştia încă cum, va trăi şi va face dreptate, aducându-i în faţa justiţiei pe toţi care puseseră la cale această crimă împotriva ei; şi Nico… Ura era ca un vin din care băuse destul; suficient ca să-şi înfrângă teama şi mintea îi lucra cu febrilitate pentru a găsi o cale de a scăpa, nepăsându-i de liniştea ameninţătoare şi de cele două arme din spatele ei în timp ce Olivia o conducea spre Land Roverul prăfuit.

CAPITOLUL 3

— Înăuntru, îi ordonă scurt lui Saffron.

Gura rece a puştii îi apăsa şira spinării, dar Saffron refuza să se lase pradă terorii care încerca s-o copleşească, deoarece ştia că Olivia tocmai asta aşteaptă.

Dintre cei doi bărbaţi, cel mai înalt o privea cu indiferenţă, impasibil, în timp ce era împinsă în Land-Rover. Cel care o făcea să se îngrozească era cel mai mic şi mai oacheş, care o privea cu nişte ochi pofticioşi.

— Aduceţi-vă aminte ce a zis Nico, îi instrui Olivia, în timp ce înaintau în Land Rover... Când ne întoarcem la fermă, totul trebuie să pară normal.

— Nico! Sări cu gura cel mai negricios. Doamne, cine este Nico ăsta, să ne dea nouă ordine? Înainte, am lucrat întotdeauna pe cont propriu.

Se părea că nu este la prima văicăreală de acest gen şi Saffron o auzi pe Olivia, spunând:

— Asta a fost înainte. Acum primim ordine de la Roma. De asta se ocupă Nico. Nu el a fost acela care ne-a sugerat această răpire? adăugă ea defensiv. Asta o să ne aducă mai mulţi bani decât...

— Bani... da, sigur că avem întotdeauna nevoie de ei, aprobă cel mai înalt dintre ei... Cauza noastră nu prea este susţinută de bogătaşi.

Toţi râseră şi apoi Saffron gemu de durere în timp ce Olivia îi smuci mâna şi adăugă:

— Pietro, ia volanul. Guido, ajută-mă să-i pun cătuşele.

Guido era cel mai scund dintre cei doi bărbaţi, cel care lui Saffron îi displăcea cel mai mult şi ea se trase cu scârbă când el se aplecă spre ea, cu trupul mirosind a transpiraţie. Deşi nu era înalt, era musculos, nefiind nici o problemă ca el să-i apuce încheieturile mâinilor şi să i le prindă în cătuşe de scaunul maşinii, făcând-o astfel să simtă umilinţa finală.

— Pentru cazul în care ai încerca să faci ceva nesăbuit, ca de exemplu, să sari din maşină, o avertiză Olivia. Nu că ai face aşa ceva, pentru că nu pari a fi genul de martiră, nu-i aşa? Te-ai întrebat vreodată că în timp ce tu trăieşti cu şampanie şi icre negre, îmbrăcată în mătăsuri, sunt oameni în lume care trăiesc de azi pe mâine, forţaţi să dea din venitul lor mizer pentru a-i întreţine pe exploatatori? Dar în curând totul se va termina. Lanţul care-i ţine pe oameni în sclavie se va rupe.

Fanatismul ei o înspăimânta pe Saffron. Nu reuşea să înţeleagă despre ce vorbeşte fata asta, dar un instinct ascuns o prevenea să-şi arate interesul pentru discuţie, ca şi cum ascultând ceea ce discutau răpitorii ei; ar fi putut descoperi cheia libertăţii.

— Crezi în comunism? se aventură ea.

— Ai dreptate, sclipiră ochii întunecaţi ai Oliviei. Fiecare bărbat şi femeie au dreptul să fie egali, dar ei neagă acest drept uman de bază; bogăţia pe care o posedă aparţine, de departe, celor puţini, bisericii în special, dans nu mai este mult şi totul se va sfârşi.

Saffron nu putu să-şi creadă urechilor.

— Dar Italia este o ţară catolică! protestă ea. Poporul n-o să-şi nege niciodată religia.

— Atunci o să trebuiască să utilizăm forţa, se răsti Guido. La sfârşit, ei o să vadă că ceea ce facem este înţelept. Biserica este putredă şi coruptă; o fabrică de bani care înfometează poporul. O să-i luăm această bogăţie şi o s-o împărţim tuturor.

Saffron se gândi îngrozită că ei nu pot crede că se poate realiza un astfel de lucru, dar văzu că ei sunt convinşi. Fiecare dintre ei avea înscrisă pe faţă o expresie de patimă şi ură. Oare Nico le împărtăşea vederile fanatice?

— Organizaţia are suporteri puternici în universităţi, îi spuse Olivia. Tinerii noştri văd cât este de falsă religia creştină. Blestemat să fie cel slab! adăugă ea plină de ură. Asta o spun şi ei, dar între a spune şi a face este o mare diferenţă şi în această lume, cel slab a ajuns să fie călcat în picioare.

— Şi intenţionaţi să schimbaţi această stare de lucruri?

— Mulţi oameni cred că o să reuşim, îi spuse Pietro fără menajamente. Întotdeauna o să fie acei care deţin puterea şi acei care suferă din cauza ei, dar înainte de a reconstrui totul, trebuie mai întâi să distrugem şi pentru asta avem nevoie de bani... bani pe care îi primim ca recompensă din prăzile bogate ca tine.

— Dintre aşa-zisele organizaţii teroriste din lume, noi suntem cei mai de temut, se lăuda Olivia, mult mai mult decât „Brigăzile roşii“. De altfel suntem responsabili de moartea a peste o mie de oameni.

— Dar omorâţi oameni nevinovaţi, izbucni Saffron. Nu crezi că aţi câştiga mai mult pentru cauza voastră folosind metode mai rezonabile decât acest terorism nesăbuit?

— În felul în care o fac dictatorii? o întrebă Pietro în râs. Am descoperit că o puşcă este mult decât milioanele de cuvinte fără rost şi de altfel, va veni ziua când toată lumea ne va asculta, chiar dacă pentru asta o să-i distrugem pe toţi care ne stau în cale.

Veninul din vocea lui o înspăimânta pe Saffron. Pentru ea, cuvintele lor erau cuvintele unor extremişti politici, enormitatea celor spuse de ei era imposibil de înţeles.

— Afară!

Era atât de cufundată în gânduri încât nu observase că Land Roverul oprise.

— Grăbeşte-te! îi ordonă Olivia împingând-o afară din maşină şi desfăcându-i cătuşele... Nu-l face pe Guido să aştepte, o avertiză ea pe Saffron. Devine nervos şi când se enervează...

Nu-şi termină fraza, dar nici nu avu nevoie de asta. Saffron îl văzu pe acesta rânjind, în timp ce cobora alene din maşină, arătându-şi dinţii.

— De ce nu-i arătăm o mostră din ce i se va întâmpla? sugeră el, apropiindu-se de ea. Degetele lui îi apucară partea din faţă a tricoului şi Saffron se trase înţepenind în scaun.

Olivia răspunse cu o undă de regret:

— Nico a zis să nu ne atingem de ea.

Guido se strâmbă.

— Pentru că o vrea pentru el? sugeră. Şi în afară de asta, cum ar putea să ştie?

N-ar fi primul bărbat pe care ea l-a avut, după socotelile mele, şi este o bucăţică bună.

– Nico n-o vrea, negă Olivia cu vehemenţă, măsurând-o din cap până în picioare, cu ură. O dispreţuieşte pe ea şi tot ceea ce reprezintă, l-ai auzit, doar...

— Mişcă-te! îi ordonă lui Saffron din nou.

Tremurând, Saffron .se supuse. Gândul la Guido atingând-o o făcu să-i fie greaţă. Slavă Domnului, că ,ei nu ştiau adevărul, gândi ea pe jumătate isterică. Dacă ar fi ştiut... Se cutremură realizând că dezvirginarea ei ar fi fost mai degrabă amuzantă pentru un bărbat ca Guido.

Ferma era aşezată printre câţiva acri de măslini sărăcăcioşi şi viţă de vie părăginită, iar în ocolul de vite se aflau vreo şase vaci prăpădite.

— Asta-i altă idee de-a lui Nico, îi spuse Olivia observând-o cu atenţie. Dacă cineva trece prin apropiere, nu suntem decât o biată familie de oameni nevoiaşi care ne câştigăm cu greu existenţa. Guido şi Pietro sunt fraţii mei.

— Şi Nico? Saffron întrebă fără să se gândească, regretând apoi că pusese întrebarea, când văzu lucirea de triumf din ochii celeilalte fete care se aştepta la această curiozitate.

– Nico joacă acelaşi rol pe care-l are în viaţa obişnuită, îi spuse ea lui Saffron. El este omul meu, iubitul meu, râse ea dintr-o dată... Proasto! Ţi-ai închipuit cumva că el îşi doreşte o femeie ca tine? O femeie care n-are habar de nimic în afară de haine şi bijuterii?

Gura i se strâmbă zeflemitor şi Saffron furioasă, simţi nevoia să-i riposteze:

— În orice caz, este mai bine aşa decât ideile voastre tâmpite despre ceea ce numiţi „cauză”, izbucni ea, zbătându-se când Olivia îşi înfipse mâna în părul ei şi trase până aproape să-l smulgă.

Pe obraz, lui Saffron îi rămase imprimată urma palmei pe care o primi. Fu cuprinsă de ameţeală, nu atât din cauza durerii cât din repulsia pe care o avea faţă de violenţă. Violenţa fizică fusese întotdeauna ceva care o îngrozea, şi tocmai aceasta era femeia pe care Nico i-o prefera; râseseră oare pe socoteala ei plănuindu-i capturarea, plănuind ca Nico să facă dragoste cu ea?

— Şi-a făcut datoria, îi zise Olivia citindu-i gândurile. Să nu-ţi închipui că te doreşte... te urăşte pe tine şi pe cei ca tine. Dacă n-ar fi fost vorba de banii pe care tatăl tău trebuie să-i plătească pentru răscumpărarea ta, te-ar omorî cu regretul cu care ucizi un şarpe.

În mintea lui Saffron începu să se facă lumină; era prizoniera unor fanatici politici, al căror respect pentru viaţa umană era egal cu zero... şi Nico era unul dintre ei. Pentru moment, cuprinsă de umilinţă, se simţi înfrântă, dar apoi, cu un efort supraomenesc, reuşi să se adune. Trebuia să-şi concentreze mintea asupra evadării şi răzbunării; o să găsească până la urmă un mijloc de realizare.

Imediat se trezi în mijlocul casei. Parterul era mare: o cameră primitivă cu pământ bătătorit, de ani pe jos, cu o bucătărie amenajată într-un colţ, cu o stivă de lemne şi un rezervor de apă. Afară, trecuseră pe lângă o construcţie mai mică şi Saffron se înfioră gândindu-se la precaritatea sanitară a ceea ce trebuie să fi fost un W.C. Oare cei care o capturaseră vor încerca să-i îndoctrineze ideile lor? Dacă vor încerca, ea va rezista, dar îi suspecta pe cei din organizaţie că-şi privesc victimele ca pe nişte monede de schimb pentru banii de care aveau nevoie, la fel cum o privise şi Nico. Nico! De ce oare simţea acea strângere de inimă dureroasă când se gândea la el? Omul pe care-l crezuse nu mai exista. Fusese un simplu vis, un erou de roman imaginat de propria sa dorinţă.

— Vino!

Duritatea cuvântului şi durerea pe care o simţi în braţ o făcură pe Saffron să revină la realitate. Olivia îi arăta că trebuie să urce scările şubrede care duceau în partea superioară a clădirii. Pe un palier se aflau patru uşi, dintre care una avea un lacăt nou, strălucitor. Olivia îl deschise şi împinse uşa, stârnind nori de praf în timp ce o forţă pe Saffron să intre acolo. Camera era mică, avea o ferestruică şi un aer stătut. Într-un colţ era un pat de campanie şi lângă el zăcea azvârlit un sac de dormit.

— Camera ta, îi spuse Olivia făcând pe politicoasa. Domnişoara o găseşte pe gustul ei?

Înainte ca Saffron să apuce să spună ceva, uşa se închise şi ea se trezi încuiată. Lăsată de capul ei, fugi spre fereastră. Tot ceea ce se

putea vedea erau nişte împrejurimi aride şi un râu care şerpuia prin câmpie. Erau profesionişti, realiză ea, evaluând situaţia în minte; când tatăl său va afla că a dispărut va fi prea târziu ca să poată fi găsită. Citise despre aceste organizaţii care aveau motive politice; fanatici duri, care-şi tratau victimele într-un mod la care nu vroia nici măcar să se gândească; toate întâmplările oribile pe care le aflase vreodată îi veniră în minte. Fusese moştenitorul lui Getty căruia îi tăiaseră o ureche şi apoi Patty Hearst, forţată să întreţină relaţii sexuale cu întreaga bandă şi apoi alte întâmplări. Pentru prima dată, autocontrolul de care dăduse dovadă până acum o părăsi. Întreg corpul începu să-i tremure şi trebui să se forţeze ca să nu înceapă să ţipe până la a-şi pierde suflarea. Odată instalată panica, mintea i se înceţoşă. Se azvârli pe patul de campanie şi-şi înăbuşi ţipetele cu sacul de dormit, iar lacrimile îi invadară obrajii. Şi pentru a se adăuga nenorocirii, stomacul începu să o doară de foame. Plănuiau cumva s-o lase să moară de foame, ca un adaos la toate celelalte? Lacrimile i se opriră şi ea se ridică, dându-şi seama că avusese nevoie de un astfel de moment ca să se defuleze. Treptat, corpul încetă să-i mai tremure. Pe scări se auziră nişte paşi. Începu să-şi frece faţa, rugându-se ca la lumina chioară a camerei, nimeni să nu observe că plânsese. Încă încordată, începu să asculte.

— Guido, întoarce-te! o auzi pe Olivia strigând. S-a întors Nico!

Paşii începură să se îndepărteze şi Saffron răsuflă uşurată. Ceva în ochii lui Guido, care semănau cu ai unui şarpe, o făcea să i se facă pielea ca de găină. Doamne, dacă vreodată ar reuşi să scape, o să-i facă să plătească... pe toţi, dar cel mai mult pe Nico. Nico, cel care o minţise lăsând-o să creadă că-i pasă de ea când în realitate nu-l interesau decât banii ei!

— Deci, ai înţeles situaţia?

Stăteau în camera de la parter, aşezaţi la masa curăţată; Olivia şi Nico de o parte, Saffron de cealaltă parte a ei; Guido si Pietro erau de pază.

Era aproape lumină, dar niciodată Saffron nu fusese atât de bucuroasă că se terminase noaptea. Nu dormise. Îi fusese imposibil, iar acum stătea în această clădire dărăpănată, avertizată fiind că la prima mişcare va primi un glonţ în picior sau mai rău.

— De ce nu mă ţineţi, pur şi simplu, sub cheie? spuse ea fără expresie, ignorând sclipirea de avertizare din ochii lui Nico.

Ce mult se schimbase el! Cum putuse să-l creadă vreodată o fiinţă blajină? Era cel mai dur şi mai lipsit de sensibilitate bărbat pe care-l cunoscuse.

— Nu eşti chiar atât de nesăbuită, îi spuse el cu răceală. Acest loc poate fi cercetat. Dacă se va întâmpla aşa, o să te comporţi exact cum ţi s-a spus. Eşti verişoara Oliviei, puţin cam înapoiată mintal, dar

folositoare pe lângă casă. Acum, dacă am preluat ferma şi o să trebuiască s-o aducem într-o stare mai bună, muncind din greu, o s-o facem, spuse el celorlalţi... Va fi excelent exerciţiul, dragi tovarăşi, pentru zilele care vor veni, când toţi vom fi egali şi lumea va deveni marxistă.

Dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine, Saffron ar fi jurat că desluşeşte în vocea lui o undă de ironie. Olivia reacţionă imediat la spusele lui.

— N-o să muncim niciodată câmpul ca nişte ţărani, Nico, îi spuse ea. Asta nu este...

— Credeam că cea mai importantă caracteristică a comunismului este egalitatea; asta presupune inexistenţa unei elite, o întrerupse Saffron.

Olivia îi azvârli o privire răutăcioasă:

— Întotdeauna trebuie să existe cei care au controlul situaţiei. Organizaţia noastră pregăteşte bărbaţi şi femei care să ocupe aceste funcţii, dar aceştia nu vor fi mânaţi de gânduri de înavuţire sau de putere aşa cum sunt în prezent guvernele capitaliste. Vom fi acolo, ca să conducem oamenii spre propriul lor interes...

— Cuvintele dictatorilor de pretutindeni, izbucni Saffron.

— Destul! ţipă Nico la ea. Acum, ascultă ce-ţi spun, dacă poliţia vine să te caute aici, o singură mişcare greşită şi atât tu cât şi ei veţi fi omorâţi.

— Atât de multă vărsare de sânge... spuse Saffron cu amărăciune. Poate să existe o cauză care să valoreze atât?

— Întreabă-ţi guvernul tău capitalist, îi sugeră Olivia. Se îngraşă şi lenevesc din truda celor săraci. întreabă-i pe ei dacă valorează.

— O să constaţi că este greu s-o converteşti, Olivia, o întrerupse Nico. Uiţi că taică-său este unul din acei capitalişti.

Saffron ar fi putut să le spună că tatăl ei pornise cu un capital neglijabil, dar muncise, şi-şi construise singur imperiul, cu propriile sale puteri, dar se răzgândi şi nu mai spuse nimic. Ar încerca ea riscul de a-i expune pe terorişti poliţiei, dacă ar veni în căutarea ei la fermă? Cu reticenţă, admise că n-ar face asta. Nu era numai faptul că-şi risca propria viaţă, ci risca şi viaţa lor.

— Foarte înţelept, îşi râse Nico de ea, plin de ură, interpretând exact privarea din ochii ei. Şi acum reaminteşte-ţi că dacă vreodată te simţi neliniştită., Guido şi Pietro au primit ordine precise şi nu vor şovăi să le ducă la îndeplinire. Şi acum, altceva. Olivia mi-a spus că ai încercat o oarecare apropiere de Guido. Pentru siguranţa ta personală te sfătuiesc să renunţi.. Guido este foarte loial cauzei şi chiar dacă el are o slăbiciune pentru femei, n-ar fi înţelept din partea ta să te foloseşti de această slăbiciune ca să încerci să evadezi. Guido este capabil să facă dragoste cu tine şi apoi să te ucidă. Nu eşti pentru el decât un trup. Saffron şi nu o persoană şi ar fi bine să-ţi aminteşti asta.

— Cum aş putea să uit? spuse Saffron cu amărăciune. Este ceva ce el şi tu aveţi în comun. Aţi învăţat asta în cadrul organizaţiei voastre, poate, sugeră ea sarcastic şi avu satisfacţia să-l vadă pălind sub bronzul pielii.

Nico avea deci şi puncte vulnerabile, la urma urmei. Nu-i plăcea să fie comparat cu Guido... degeaba vorbesc ei atâta despre egalitate, gândi ea cu cinism

Ce ar fi dacă ar veni poliţia? Le-ar putea atrage atenţia? Ar recunoaşte-o ei? În ochi îi apăru speranţa, dar ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Nico anunţă scurt:

— O să trebuiască să facem ceva cu înfăţişarea ta.

O privi pentru câteva momente, după care îi spuse Oliviei:

— De îndată ce-i vom face o fotografie ca să o trimitem tatălui său, poţi s-o tunzi.

Să-i taie părul! În mod instinctiv îşi acoperi părul cu mâinile.. Întotdeauna îl purtase lung. Tatăl ei îi spusese cu câteva săptămâni în urmă că arată ca o mătase fluidă.

Prea târziu! în ochii Oliviei apăruse deja scânteia de plăcere ce se datora sarcinii pe care o avea de îndeplinit.

Micul dejun constase din pâine – o pâine neagră de secară – brânză de capră şi ceşti de cafea tare. Saffron se forţă să mănânce, pentru a-şi păstra puterile. Nu i-ar fi folosit la nimic să flămânzească.

În scopul obţinerii fotografiei pe care intenţiona să o trimită tatălui său, Nico o aşeză într-un scaun cu braţe, în timp ce Olivia îi punea cătuşele. Italianca îi strânse braţele lui Saffron la spate, cu atâta putere, încât acesteia îi scăpă un geamăt de durere printre buzele strânse. Ochii lui Nico se măriră observând această cruzime.

— Destul, Olivia, o preveni el. N-avem nici un interes ca tăticul ei să intre în panică văzându-şi fetiţa cu lacrimi în obraz.

— De ce nu? obiectă Olivia. Îl va convinge să plătească răscumpărarea mai repede.

— S-ar putea ca din cauza panicii să facă vreo nebunie, o corectă Nico cu răceală. Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat cu John Hunter.

Inima lui Saffron se strânse când auzi numele celui mai bun prieten al tatălui său.

— Voi l-aţi omorât pe John Hunter? suspină ea îndurerată, cu ochii îndreptaţi spre Nico.

— Nu eu personal, o ironiză el.

— Pe Nico nu-l interesează vărsarea de sânge, interveni Pietro. Este prea blajin.

— Sunt prea sensibil, îl corectă Nico cu calm. Omorârea lui Hunter nu a folosit la nimic şi de fapt ne-a costat şi mulţi bani, pentru că răscumpărarea n-a mai fost plătită.

Deci, lasă-ne pe noi să dispunem de derularea acţiunilor. Ochii lui

reci rămăseseră fixaţi pe faţa crispată a lui Saffron. întâi şi întâi trebuie să ne asigurăm de bani.

Dintre toţi, el era cel mai rău, gândi Saffron cu tristeţe. Cel puţin ceilalţi aveau scuza credinţei lor în cauză, dacă asta se putea numi cauză, dar Nico, aşa cum simţea ea, nu le împărtăşea ideile. Era prea cinic, prea egoist. De ce oare se aliase cu aceşti oameni? Ce căuta între ei? Putea să se gândească la un singur motiv – banii, şi inima începu să-i bată neregulat. Ar putea să-l convingă s-o elibereze, contra unui bacşiş, sugerându-i că tatăl său ar putea să-l plătească, dacă ar aduce-o la el neatinsă?

— Zâmbeşte, îi ordonă el cu o voce mieroasă, în timp ce pregătea aparatul de fotografiat... Pentru tăticu...

Cu buzele strânse, Saffron nici nu se uită în direcţia aparatului. Cu o mişcare ageră, Nico se apropie de ea, îi apucă obrazul şi-i întoarse capul.

— De ce te porţi cu ea atât de delicat? îl întrebă Olivia cu suspiciune. Devii prea blând, prietene.

Ca şi cum ar fi vrut să-i demonstreze că n-are dreptate strânsoarea lui Nico se accentuă şi pe Saffron începu s-o doară obrazul. Ochii lui gri erau ca două bucăţi de gheaţă, atunci când îi îndreptă faţa spre aparat.

— Zâmbeşte, Saffron, o sfătui el aspru... sau vrei să-mi schimb hotărârea şi să fiu de acord cu Olivia că o poză cu lacrimi pe obraz va fi mai convingătoare pentru tatăl tău...

— Cum poţi să faci asta? ţipă Saffron la el, uitând că-şi luase angajamentul faţă de ea însăşi ca să nu se coboare până la a vorbi cu el.

— Foarte uşor, când am de-a face cu nebune ca tine, o ironiză Nico, urmărind cum se albeşte la faţă.

— Eşti... eşti un sadic! suspină ea cu scârbă. Presupun că în mintea ta diabolică crezi că ai cu ce te lăuda – cum ţi-ai bătut joc de mine şi cum m-ai decepţionat... Spune-le, strigă ea cu amărăciune, dă-i drumul! Sunt sigură că toţi or să te aprobe. Nu eşti demn să faci parte din rasa umană! termină ea cu o voce gâtuită de lacrimi.

— Ai grijă, o avertiză Nico cu duritate, altfel o să socotesc util să-ţi arăt cât pot fi de antisocial.

Ochii lui se opriră gânditori asupra rotunjimilor corpului lui Saffron, în special a sânilor şi spre necazul ei, se simţi roşind în timp ce-l privi drept în faţă. Asta era chiar ceea ce dorea el.

Bliţul se porni, la declanşarea rapidă a lui Nico, ce se mişcase mai repede decât ar fi putut ea să-şi întoarcă faţa şi ea fu forţată să admită că fusese păcălită. Ah, cum îl mai ura.

— Acum banda, îl auzi ea pe Nico spunând pe tonul unui om de afaceri... Spune-i câteva vorbe bătrânului tău tătic şi explică-i cât de

bine te distrezi!

— Du-te la dracu'! îi zvârli Saffron, în timp ce el pregătea un casetofon minuscul. N-o să spun nici un cuvânt!

— Ba o să spui!

Modul în care se îndrepta spre ea, cu supleţea unei pisici sălbatice şi cu calm, avea efectul de a-i anihila voinţa.

— Putem proceda în două feluri, continuă Nico... Simplu şi fără scandal, sau...

Făcu o pauză semnificativă şi Saffron înţelese că nu glumeşte. Pentru o clipă ar fi vrut să-şi reia comentariul de mai devreme, dar bunul simţ învinse şi, simţind cum ura îi creşte în intensitate, reuşi să spună şovăielnic:

— Ce trebuie să vorbesc?

Încercă să facă abstracţie de mândria ce-i fusese călcată în picioare şi de faptul că cedase atât de repede în faţa forţei, dar întemniţarea şi lipsa de speranţă a scăpării din mâinile răpitorilor îi slăbiseră rezistenţa.

Banda înregistrată fusese scurtă, vreo douăzeci de propoziţii în care îi spunea tatălui său că este într-un mare pericol, că nu trebuie să anunţe poliţia şi să facă tot ce-i pretind răpitorii.

— Excelent, o ironiză Nico, atunci când termină. Vezi ce uşoară este viaţa dacă vrei să cooperezi?

De data aceasta ea-şi înfrână emoţiile şi murmură doar:

— Doamne, cât te dispreţuiesc!

Ochii lui gri o priviră intens pentru câteva secunde, înainte ca ea să roşească, incapabilă să-şi dezlipească privirea de a lui.

— E-n regulă, anunţă Nico după ce împachetă banda. Fiecare să se ducă la postul său. Saffron, o s-o ajuţi pe Olivia la preparatul mâncării. Ce? murmură el ameninţător când ea începu să-i spună că n-a fost răpită pentru a fi prefăcută în slugă... Consideri menajul ca o muncă nedemnă? Atunci poate preferi să lucrezi la vie, cu Guido!

Doamne, cât îl mai ura! Îi descoperise punctul nevralgic cu o uşurinţă diabolică. Ştiuse ce simte pentru Guido, cum i se face pielea de găină când îl vede...

Mişcându-şi capul înţepenit, o urmă pe Olivia spre mobila primitivă a bucătăriei, cu râsul zeflemitor al lui Nico rămânându-i în urechi.

Olivia, evident, nu se prea pricepea la bucătărie, aşa că împinse grămada de legume spre ea, cu o strâmbătură.

— Fă tu asta, îi comandă brusc şi începu o lungă tiradă despre viitorul rol al femeii in societate, rol care nu prevedea un lucru atât de modern ca preparatul legumelor pentru mâncare.

Şi când te gândeşti că întotdeauna crezuse după ce terminase şcoala că nu este bine pregătită pentru viaţa reală! Comparativ cu

„şcoala" Oliviei, experienţa sa era vastă. Ce credeau Olivia şi cei ca ea despre modul în care li se va prepara hrana, face hainele, asigura confortul casei, în noua lume pe care erau hotărâţi s-o construiască?

În timp ce curăţa metodic morcovii, Saffron privi spre cuţitul pe care-l mânuia. Mititel şi tăios... Oare ar putea să-l bage în buzunar?

Se uită peste umăr: Guido stătea în tocul uşii şi-şi curăţa puşca, Pietro ieşise afară, Olivia şi Nico vorbeau cu o voce joasă. Inima începu să-i bată cu putere când înhăţă cuţitul.

— Gata?

Olivia duse oala mare de fontă mai încolo şi Saffron îşi strecură cuţitul în buzunarul de la blugi, pulsul accelerându-i-se. Cu respiraţia oprită, aşteptă ca unul din cei de faţă să-i comande să nu se mişte, dar spre surprinderea ei, nimeni nu-i zise nimic.

— Când să-i tai părul? îl chestionă Olivia pe Nico. Nu ne putem asuma riscul s-o lăsăm aşa.

Nico o privi şi inima lui Saffron bătu mai repede. Ghicise ceva în legătură cu cuţitul? în ochii lui era o expresie curioasă în timp ce-i studia părul mătăsos care-i cădea pe umeri şi pentru o clipă, Saffron crezu că observă o undă de regret în glasul lui când spuse:

— Acum! Du-o sus!

Guido stătea lungit pe scări şi Saffron, trecând pe lângă el, fu obligată să-l atingă. El o privi animalic, cu ochii pe pieptul ei, şi ea se cutremură.

—Ia uită-te la ea! şuieră Olivia spre Nico. Virgina care se retrage din lume. Ce nu-ţi place? o întrebă pe Saffron. Guido nu e diferit de alţi bărbaţi cu care te-ai culcat. A avut multe amante bogate. Femeile bogate sunt masochiste – doresc pe cei care sunt mai grosolani cu ele, nu crezi, cara? Sau vrei să-l impresionezi pe Nico aşa palidă şi înfricoşată? întrebă ea tendenţios, cu ochii suspicioşi.

— Ai grijă, o preveni Nico, o să încerce să te păcălească, cunosc genul.

Sus, în micuţa sa închisoare, Olivia o împinse să stea pe unicul scaun. Cu toate că

era mai scundă, italianca era mai puternică şi Saffron se strâmbă de durere sub apăsarea degetelor ei, încercând să nu riposteze, când Olivia îi băgă mâna în păr şi începu să-i taie lungile şuviţe roşcat-închis cu o pereche de foarfeci grosolane.

N-o să plângă, îşi spuse: n-o să-i dea satisfacţie şi totuşi, îi fu imposibil să nu se înfioare când îşi văzu părul căzându-i pe duşumea.

— Nu prea este genul tău, îi azvârli Olivia, după ce termină. Am citit că în Irlanda de Nord au obiceiul ca să le ungă cu smoală pe trădătoare şi să le tăvălească prin fulgi. Cred că unicul mod în care se poate înlătura smoala este acela de a-ţi rade părul, nu-i aşa?

— De ce te interesează? întrebă Saffron, mândră de faptul că

rămăsese calmă, crezi cumva că organizaţia voastră o să introducă acest obicei pentru trădătoarele din interior?

— Cred că tatăl tău va plăti mult mai repede dacă o să-i trimitem o poză cu tine, smolită şi tăvălită prin fulgi. O să vorbesc cu Nico.

Deja era prea mult pentru Saffron. Nu se ştie cum, cuţitul ascuns îi apăru în mână şi mâna se îndreptă spre Olivia. Auzi protestul furios al celeilalte fete, o auzi strigându-i pe Nico, îl auzi pe acesta spunându-i lui Guido să rămână la postul său, în timp ce el urcă în grabă scările şi observă scena dintr-o privire.

— Saffron! Dă-mi cuţitul!

Veni prin spatele ei, o strânse tare de încheietura mâinii, dar nu într-atât încât să o doară, îi trase mâna şi-i strânse degetele până când cuţitul căzu pe duşumea. În acest timp ,Olivia o apucase de păr şi, înjurând-o birjăreşte , începu s-o pălmuiască.

— Olivia, opreşte-te! îi ordonă Nico

— Uite ce mi-a făcut, protestă Olivia arătându-i lui Nico o uşoară zgârietură pe braţ. O s-o fac să plătească pentru asta, spuse ea, apucând foarfecele.

Mişcându-se fără a fi auzit. Nico o apucă pe Olivia, la fel cum o apucase pe Saffron câteva secunde mai-nainte.

— Ai controlat-o? o întrebă el calm

— Ea n-o să mă mai atingă!

Cuvintele îi ţâşniră lui Saffron înainte de a le putea opri, dându-şi seama prea târziu de expresia ironică ce apăruse în ochii gri ai lui Nico.

— Foarte bine, atunci o să te controlez eu.

— Nu!

— Lasă-mi mie foarfecele, o instrui Nico pe Olivia. Du-te jos şi ajută-l pe Guido să inspecteze împrejurimile.

Saffron observă că italianca era cam bănuitoare şi nu dorea să-i lase singuri, dar nici nu îndrăzni să-l contrazică pe Nico.

La câteva secunde după plecarea ei, Nico îi spuse cu răceală, fără a se mişca.

— Vino aici. Hai să terminăm!

— N-o să mă atingi!

De data asta, vocea îi era lipsită de convingere şi ea încercă să-i întoarcă spatele, înghesuindu-se într-unul din colţurile camerei, deşi Nico nu se mişcase din loc.

Şi atunci, el o făcu... atât de repede, încât se trezi în braţele lui, înainte de a se putea mişca, simţindu-i respiraţia curată deasupra frunţii, şi muşchii încordaţi sub cămaşa boţită, dar curată, pe care o purta. Fata se minună cum de era singurul dintre ei atât de curat şi, împingându-l cu mâinile, bodogăni rugător:

— Nu!

CAPITOLUL 4

— Intenţionez să te controlez, nu să te violez!

Mânia îi mări dezamăgirea, în faţa tonului rece al lui Nico.

— De ce nu le-ai combina pe amândouă? îi azvârli ea cu amărăciune. Nu ăsta este modul firesc în care lovesc bărbaţii ca tine?

— Bărbaţii ca mine?

Deşi tonul îi era blând şi cu greu ţi-ai fi putut închipui că este nervos, în obraz i se zbătea un muşchi şi gura i se făcuse ca o linie.

— Eşti sigură că nu o cauţi cu lumânarea? o întrebă el mieros. Fetele bogate şi răsfăţate ca tine au reputaţia de a fi... Oh. nu, nu încerca! spuse el, prinzându-i mâna care se ridicase să-l lovească.

Degetele puternice îi încercuiseră mâna lui Saffron şi i-o trăseseră în jos, ca apoi s-o tragă cu duritate şi pe ea, înspre el.

Explorarea detaliată a trupului său fu cea mai umilitoare experienţă pe care o încercase vreodată şi privirea din ochii lui era lămuritoare.

Îşi îndepărtă mâinile de pe ea şi spuse:

— Vezi? îi atrase el ironic, atenţia. Cu greu ai putea spune despre mine că nu-mi pot controla poftele!

— Eşti... eşti... un mârşav! izbucni Saffron, urându-l... Şi... şi te urăsc!

Îi era frică să nu izbucnească în lacrimi şi trebui să se întoarcă pentru ca el să nu vadă.

— Saffron!

Era imaginaţia sa, sau vocea lui se îmblânzise? Se întoarse ezitând înfricoşată şi clătinându-se. Mâna lui Nico se repezi s-o sprijine şi din greşeală îi atinse vârful sânilor. O străbătu o senzaţie asemănătoare unui curent electric, uimind-o şi făcând-o să simtă cum îi creşte pulsul.

— N-am nimic... vreau... vreau să pleci, reuşi ea să spună privind în altă parte, dându-şi seama că sfârcurile i se întăriseră, străpungându-i tricoul.

Faţa ei se înroşi brusc, simţindu-se vinovată.

— Ieşi afară de aici! strigă ca. Nu mă atinge! Nu suport să mă atingi...

— Nu? spuse el, privindu-i gânditor sânii. Parcă te-ai fi curentat undeva. Saffron, adăugă el necruţător... se pare că nu îţi displace să te ating, nu-i aşa?

— Nu!

Nu? zâmbi el mieros. Nu vrei să te pun la încercare?

Înainte de a se putea mişca, se trezi în braţele lui, cu gura

încătuşată pe buzele lui Nico. Îşi strânse buzele, încercând să-şi imagineze că cel care o sărută este Guido şi forţându-se să simtă repulsie în loc de plăcere, în timp ce mâinile lui se strecurară sub tricou, degetele mângâindu-i dulcea căldură a rotunjimilor. Ea oftă cu dezaprobare atunci când el îi desfăcu sutienul, găsind în sfârşit, ceea ce dorise. Gura flămândă sorbea dulceaţa gurii ei, făcând-o să se simtă atât de intim legată de el, aşa cum nu se mai simţise niciodată faţă de altcineva. În timp ce buzele fetei se lipiseră cu dăruire de ale lui, degetele mângâietoare ale lui Nico o excitaseră, făcând-o să i se umfle şi mai tare sânii. Agăţată strâns cu tot trupul lipit de al lui, ea simţea că-l doreşte şi mai mult. O părticică din ea, ce se împotrivea dorinţei de a-i rezista, îi murmura din interior, ce plăcut ar fi să simtă goliciunea lui alături de a ei.

Cu un strigăt tânguitor şi o privire îndurerată, Saffron îşi smulse gura dintr-a lui Nico.

— Nico?

Nico îi zâmbi nemilos, în timp ce Olivia îl striga. Expresia din ochii lui în timp ce se îndepărta de ea şi se îndrepta spre uşă o făcu pe Saffron să se cutremure de dezgust faţă de ea însăşi. Ce era în neregulă cu ea? Cum putuse să răspundă acestor mângâieri într-un mod atât de patologic? Îl ura pe Nico! Şi totuşi trupul ei o trăda. De ce?

Numai când fu sigură că a rămas singură îşi dădu drumul la lacrimi, plângând printre palmele care-i acopereau faţa, corpul scuturându-i-se spasmodic. Împrejurul ei zăceau bucăţi din minunatul ei păr, dar nu pierderea acestuia o făcea să sufere, ci ceva mult mai profund şi mai de neînţeles. În momentul în care Nico o atinsese, ceva se trezise la viaţă în ea, şi Nico observase. Fusese doar o secundă, înainte de a se lupta, când el o privise şi ea ştiuse, că el simţise dorinţa care o cuprinsese, şi care o făcuse să-i răspundă, împotriva mândriei şi a logicii.

Sacoşa ei era în cameră cu ea şi începu să cotrobăie în interior, după un pachet de îmbrăcăminte. Măcar dacă s-ar fi gândit să-şi pună un tricou în plus... Cu lacrimile ce-i coborau pe obraji, îşi dădu seama că este încălzită şi murdară. Picioarele îi erau pline de praf, iar în cameră nu era nici un fel de apă ca să se poată spăla. Cu excepţia lui Nico, nici unul din cei care o capturaseră nu păreau interesaţi în cele mai elementare reguli de igienă, nici chiar Olivia, însă Saffron se îngrijea de propria ei persoană şi faptul că

nu putea să facă baie sau măcar să se spele pe dinţi, o umplea de dezgust.

În vale era un râu, pe care-l putea vedea de la fereastră. Chiar şi numai vederea unduirii leneşe a apei, o făcea să tânjească după o baie în apa răcoroasă pe care să o simtă pe piele ca o mătase şi se întrebă

dacă ar putea să îndrăznească să ceară un lighean să se spele. Olivia ar fi fost încântată să o refuze, iar Saffron nu dorea să ceară acest lucru niciunuia dintre bărbaţi; Guido, deoarece o făcea să se înfricoşeze când o privea, Nico pentru că ar fi crezut că interesul ei pentru a fi curată era legat de persoana lui!

Ziua devenea din ce în ce mai inertă, inerţie care o copleşea şi pe ea... lăsată singură, în voia ei, neavând nimic de făcut; nimic cu care să-şi ocupe mâinile sau mintea, în afară de pericolul în care se afla. Mizeria care o înconjura, precum şi conştiinţa faptului că nu există nici o scăpare, o făceau să-i scadă dorinţa de a rezista, începând să creadă din ce în ce mai mult că viaţa i se apropie de sfârşit în această fermă murdară.

În timpul după-amiezii, auzi mişcări la parter, dar nimeni nu se apropie de camera sa; îl văzu pe Guido lucrând la vie şi se rugă în gând ca poliţia să apară, aşa cum o prevenise Nico că s-ar putea întâmpla.

Dacă ar veni poliţia, nimic n-ar împiedica-o să încerce să le spună cine este, chiar cu riscul de a fi împuşcată. Asta însă, ar fi însemnat şi moartea celorlalţi şi Saffron se îndoia că doreşte asta.

Îl văzuse pe Nico plecând cu maşina imediat ce o părăsise. La apusul soarelui, el se întoarse. Fusese să trimită fotografia şi banda tatălui său, iar Saffron se întreba cât de repede vor avea răpitorii veşti de la el. Evident că totul nu fusese trimis direct, pentru că ar fi însemnat ca ferma să fie uşor reperată. Cum o fi procedat Nico? O fi având un intermediar la Roma? Totul părea ireal.

La o jumătate de oră după venirea lui Nico. Olivia veni şi descuie camera-închisoare.

De jos, veneau mirosuri apetisante şi, în timp ce o urmărea pe Olivia, Saffron constată cu uimire că este foarte flămândă.

— Nico a cumpărat paste şi sos pe care l-am încălzit. îi explică Olivia lui Pietro, care se întreba cu mirare de unde vin mirosurile acestea grozave.

Saffron observă că Guido şi Pietro se aşezară la masă fără a se mai obosi să se spele pe mâinile murdare de la lucrul afară, în timp ce Nico, schimbat în alte haine uzate, dar curate, îşi spălă mâinile în jgheab, fără să fi lucrat deloc în vie, sau la altă operaţie agricolă în afara fermei.

Saffron îi urmă exemplul, închizând ochii de plăcere, când simţi cum apa rece îi curge peste mâinile încălzite.

— Ce pretenţioşi suntem... şuieră Olivia. Speri să-l impresionezi pe Nico cu manierele tale , nu-i aşa?

— Unii dintre noi preferă să fie curaţi, răspunse glacial Saffron, incitată de comentariul italiencei.

— Ce vrei să spui? izbucni Olivia privind-o cu ură... Nico,

prizonieră sau nu, n-am de gând să mă las insultată de această căţea; ori îi spui să aibă grijă cum se comportă, ori o s-o învăţ eu.

Saffron ştia că Olivia o aţâţase în mod special... dar de ce? Vroia să aibă ocazia să o supună unei pedepse fizice? Ea observase că nici unul dintre ceilalţi nu încercase să se împotrivească lui Nico... din multe puncte de vedere el nu semăna cu ceilalţi, ţinându-i la distanţă... chiar şi pe Olivia care părea a-i fi amantă.

Mâncarea fusese surprinzător de bună, pastele de calitate superioară şi Saffron se miră de repeziciunea cu care-şi golise farfuria. Chiar dacă mintea îi era într-o stare acută de disperare, corpul său dorea să fie hrănit.

Nico fu cel care o conduse în „camera" ei, mai târziu, spre seară. Odată intrată înăuntru, se aşteptă să audă uşa trântindu-se şi cheia întorcându-se în broască, dar el mai întârzie.

— Aş putea aranja cu Olivia să te însoţească la râu ca să te poţi îmbăia, îi sugeră el şovăielnic, dacă nu cumva ea înţelesese greşit.

Pentru că i se păru că vede în privirea lui o undă de milă, zise cu amărăciune:

— Ce s-a întâmplat? Ţi-am jignit sensibilitatea cu hainele mele ponosite? Cu corpul meu murdar? Nici o importanţă! Învaţă să te obişnuieşti cu ele!

Imediat regretă vorbele pe care ie spusese, dorindu-şi să-i fi acceptat propunerea, dar era prea târziu ca să-şi retragă cuvintele acum, când Nico deja se îndrepta spre uşă. cu nepăsarea care-l caracteriza.

— Faci cum vrei, îi spuse el. Credeam că ai să apreciezi oportunitatea... de a te curăţa. De mâine seară, unul din noi te va plimba, ca să-ţi menţii forma fizică şi dacă o să te împotriveşti o să te forţăm.

– Atâta grijă pentru persoana mea! se minună Saffron, ironic. De ce? Crezi că nu ştiu cât de puţine şanse am ca să scap vie de aici?

Inconştient, vocea îi era îndurerată ca şi privirea.

Pentru moment, i se păru că el înţelege şi vrea s-o consoleze, dar probabil fusese o iluzie datorată luminii din cameră, pentru că el se întoarse şi, cu o privire rece şi necruţătoare, ca de obicei, o întrebă calm:

— Şi dacă nu vei mai trăi, ce vei regreta cel mai mult? Îmbrăţişarea ultimului tău iubit? Foşnetul mătăsii scumpe cu care eşti obişnuită să te îmbraci? Strălucirea bijuteriilor?

— Nici unul din aceste lucruri, răspunse Saffron rapid. Ceea ce aş regreta mai mult ar fi necesitatea de a respira aerul curat şi proaspăt, neîntinat de animale ca tine... Animalelor!

Cu un râs isteric continuă:

— Animale care nu vor mai face lucruri ca acestea şi care nu vor

mai distruge alte fiinţe pentru a câştiga bani, fără a se gândi la răul pe care-l fac. Cât i-ai cerut tatălui meu pentru mine?

— Un milion de lire, îi spuse Nico pe un ton lipsit de expresie. O sumă frumuşică, nu crezi?

— Nu-i aşa că totul a fost planificat de la început... de la balul de la Roma?

— Da, confirmă el cu duritate, fără urmă de regret sau milă.

— Şi ştiind ce aveai de gând ai fost în stare să... să..

— Să-ţi fac curte? replică el cu cinism. A fost necesar şi deloc complicat.

În dreptul maxilarului i se zbătu un muşchi, după care continuă:

— Eşti o femeie foarte atrăgătoare, sunt sigur că o ştii şi felul în care am acţionat a fost potrivit. Ce altceva ar fi făcut un mascul italian?

„Nebuno, nebuno!“ îi striga o voce interioară. Crezuse că ceea ce se întâmplase între ei, însemnase ceva pentru el. Se comportase ca o puştoaică îndrăgostită prosteşte.

— Eşti un robot, nu un bărbat!

O clipă, crezu că el o s-o lovească, dar în loc de asta, în privire îi apăru mânia.

— Mă urăşti pentru că, din greşeală, mi-ai răspuns ca o femeie, clarifică el lucrurile, făcând-o să se înroşească... Nu trebuie. A fost o reacţie firească în asemenea circumstanţe; o femeie cu experienţa ta, aşa răspunde unui bărbat, în special unuia care...

— Încearcă s-o seducă? completă Saffron în locul lui.

El tresări şi expresia feţei îi deveni dură.

— Asta ar însemna o nevinovăţie, pe care ambii ştim că nu o posezi. Lucrurile ar fi cu mult mai uşoare pentru tine dacă n-ai încerca să lupţi împotriva evidenţelor. Nu vreau să te rănesc sau umilesc...

Râsul ei amar îl făcu să tacă.

— Uite...

Se apropie de ea, o apucă de braţ şi ea încercă să se retragă.

— Ce încerci să faci? îl întrebă ea supărată. S-o faci geloasă pe Olivia? De ce n-o chemi să urce să vadă...

— Eşti hotărâtă să mă enervezi, nu-i aşa? Asta vrei cu adevărat?

Rapid ca o panteră, strânsoarea i se întări, o trase înspre puternicul său trup bărbătesc, mâinile începând să i se mişte de la umeri spre spate, mulându-i corpul după al lui, cu o mână îi prinse ceafa, forţând-o să se îndoaie, iar cu cealaltă o strânse şi mai mult lângă el.

— Nu!

Geamătul ei de protest fu înăbuşit de apăsarea puternică a buzelor lui şi atunci când îi luă gura, Saffron îşi dădu seama cât de tare se înfuriase. Evident, era un bărbat care nu suporta să fie înfruntat de către o femeie, gândi ea ameţită încercând să lupte cu starea de

moleşeală ce-i cuprindea întreaga fiinţă. Atingerea lui îi aprinsese un foc pe care nu-l putea controla, fiecare fibră din ea răspunzând fierbinte sărutului lui. Simţi gustul sărat al sângelui de pe buze, ce izvora sub muşcătura lui, dar dintr-odată sărutul se îndulci şi el începu să-i lingă sângele pe care-l provocase .Un val de plăcere, atât de puternic încât o înfricoşă, o făcu să se simtă slabă şi tremurândă, incapabilă să înţeleagă ce se întâmplă cu ea. Îl ura... îl detesta!

— Ce încerci să faci? întrebă ea răguşită când, în sfârşit, el o lăsă.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, se încruntă el.

Cu picioare nesigure, ea se îndreptă spre fereastră şi începu să privească afară. De ce simţea un magnetism sexual ieşit din comun de câte ori Nico se apropia de ea? îl ura pe acest bărbat şi totuşi, trupul ei părea să tânjească după el.

— Dacă vrei să experimentezi din nou, ai grijă să nu-l alegi pe Guido, o avertiză Nico, rupând tăcerea. Ai putea să primeşti un răspuns la care nu te-ai aştepta. Dar dacă Olivia are dreptate şi gândul de fi maltratată te excită? Asta vrei? întrebă el răspicat, cu ochii pe pieptul ei care se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei... Asta speri? Ai văzut prea multe filme, îi spuse el cu duritate... Poţi să fii de dorit, dar nu intr-atâta încât să vreau să te posed aici şi acum. Când fac dragoste prefer confortul, cearşafuri curate şi o femeie care miroase plăcut în braţele mele.

Ironia lui o făcu pe Saffron să se albească la faţă.

— De aceea faci astfel de lucruri? întrebă ea cu ură... Ca să-ţi poţi permite să trăieşti în acest fel? Dacă ăsta este motivul de ce nu vrei să încercăm un aranjament care să-ţi convină?

Îi veni o idee şi înainte de a o părăsi curajul, fu pe cale de a o încerca. Învingându-şi teama care o copleşea, se aplecă încetişor şi-l apucă de gulerul cămăşii desfăcute.

— Un milion de lire vor ajunge foarte greu la tine, dacă vrei să le posezi singur.

— Ce propui? spuse el nemişcat, cu ochii lipsiţi de expresie.

Era ca o piatră, gândi Saffron, sălbatic., nemilos, zdrobind tot ce-i sta în cale.

— Să-i trag pe sfoară?

Ea tresări încercând să pară calmă şi stăpână pe ea.

— De ce nu? Sau vrei să-mi spui că între hoţi există onoare?

Spusese suficient de mieros, dar lovitura îşi ajunse ţinta Degetele ei fură înlăturate cu duritate de pe cămaşa lui şi el o privi cu o expresie distantă.

— Şi dacă accept? Dacă vreau mai mult de un milion de lire şi dacă te vreau pe tine de exemplu?

Simţind în piept o greutate dureroasă, ea bâigui:

— Eu... am putea aranja ceva...

Privirea din ochii lui o înfricoşă. Întinse mâna după el, dar constată că se trăsese în

celălalt capăt al încăperii şi o studia cu gura strâmbată de dezgust.

— Doamne, toate sunteţi la fel, nu-i aşa? şuieră el, cu pieptul ridicându-se şi coborând ca şi cum ar fi alergat.

Conştiinţa mâniei care-l cuprinsese o pătrunse ca o undă, deşi nu înţelegea cărui fapt se datora.

— Pe cine crezi că vrei să înşeli? spuse el ironic. Faci pe victima care se sacrifică! Mă doreşti, spuse el inexpresiv... şi nu te-aş atinge chiar dacă ai fi ultima femeie de pe pământ. Nu crezi că ştiu ce vrei să faci? Nu crezi că ştiu totul despre femeile ca tine care palpită la gândul de a fi posedate cu forţa. Dacă asta vrei, Guido este omul tău, nu eu... mie-mi plac femeile sincere, îi spuse el cu brutalitate.

El ieşi înainte ca ea să-i poată răspunde, lăsând-o lovită şi umilită de respingerea lui, incapabilă să înţeleagă ce se întâmplase. O clipă ea crezuse că poate folosi banii răscumpărării ca un motiv de a-i învrăjbi pe răpitori, dar pe urmă, el întoarse lucrurile în favoarea lui. neştiind că ea încerca să-l lămurească să se culce împreună deşi, în realitate, lucrul acesta o călca pe nervi...

„Pentru ce?“ o întreba vocea lăuntrică Ea nu-l dorea, se apără Saffron cu amărăciune. Îl ura, îl dispreţuia!

Saffron era prizonieră de patru zile. Speranţa care o animase atâta la început, o părăsea treptat, făcând loc unei sumbre apatii. Zilele treceau una după alta la fel. Dimineaţa, camera îi era descuiată de către Olivia, care-i aducea apă să se spele şi apoi o însoţea până la mica împrejmuire aşezată în apropierea fermei. La început, Saffron era copleşită de dezgust... dar acum, starea ei de prizonieră şi dieta la care era supusă îi slăbiseră rezistenţa.

În fiecare seară, înainte de a se culca, îşi spăla hainele pe care le purtase în cursul zilei, dar deşi acestea se uscau peste noapte începuseră să arate mizer. Se simţea zdrenţăroasă şi ponosită, dar felul în care arăta începuse să n-o mai intereseze în faţa fricii a ceea ce-i rezerva viitorul.

Seara, mâncau toţi împreună, la parter, mâncarea fiind preparată de multe ori de Saffron, sub ochii vigilenţi ai paznicilor săi. Astăzi Nico lipsea şi ea-i simţea absenţa, deşi din acea zi, nu-şi mai adresaseră nici un cuvânt. La început, reţinerea faţă de Nico fu luată în râs de Olivia, dar acum Saffron realiză că de multe ori Olivia o observă cu atenţie, neînţelegând cum poate ea să fie atât de indiferentă cu el.

Dar ea nu era indiferentă. Neavând ce face în situaţia în care se afla, Saffron simţea cum îi creşte ura faţă de el, ură alimentată şi de imposibilitatea de a se gândi la altceva.

El sosise în timp ce lega via împreună cu Guido; o sarcină care te

cocoşa şi, ar fi vrut să se îndrepte cu plăcere, pentru a-şi mai alunga durerea, dacă n-ar fi fost sigură că Nico ar fi interpretat asta ca un semn de înfrângere. Într-un fel, amândoi se aflau implicaţi într-o bătălie mută a voinţelor proprii; Saffron ştia că tăcerea ei îl înfurie pe Nico, văzuse asta în ochii lui şi conştiinţa faptului îi provocase o plăcere perversă. El voia să-i înfrângă voinţa, era convinsă de asta; voia să o reducă la o fiinţă înspăimântată, aşa cum făcea şi cu celelalte victime. Ei bine ea nu o să-i dea satisfacţie!

— Ce s-a întâmplat? Eşti prea delicată pentru munca brută dar cinstită? îi azvârli Guido, când ea făcu o pauză.

Ochii lui priveau lasciv spre rotunjimile pieptului fetei.

Ceilalţi trei membri ai bandei îşi băteau mereu joc de ea, dar Saffron învăţase să-şi ţină gura la provocările lor, iar un instinct primar o avertiza să se ferească de Guido. Olivia părea să-i împingă deliberat unui către altul şi doar mândria o împiedica pe Saffron să-i zică lui Nico că aceasta minte când îi spune că îşi petrece majoritatea timpului cu ea.

Din multe puncte de vedere ar fi preferat să rămână închisă în cămăruţa ei, dar Nico insistase ca să-şi petreacă ziua afară, în aer curat, dezmorţindu-şi picioarele. Nu înţelegea de ce, reflecta Saffron cu cinism. Acum era convinsă mai mult ca oricând că nu va mai părăsi vie această fermă. În fiecare zi Nico pleca cu maşina în oraş ca să aştepte veşti de la tatăl său. Îi dăduseră termen o săptămână ca să depună răscumpărarea şi deja trecuseră cinci zile. Saffron încercase în câteva ocazii să-şi imagineze starea de spirit a tatălui său, anxietatea prin care trece, încercările disperate de a strânge banii lichizi... dar lumea ei se restrânsese la cea a gardienilor săi şi speculaţiile despre ce se întâmplă în afara închisorii ei erau prea dureroase ca să fie suportate prea mult timp.

Olivia tăiase una din găinile care scurmau pe lângă fermă şi Saffron o curăţase cât putuse de bine şi o pusese la fiert. Mirosea bine când Guido şi ea intrară în încăpere. Nico era aşezat şi citea un ziar, iar Olivia lângă el, îl încercuise cu braţele. El îşi ridică privirea spre ei şi Saffron se uită în altă parte, cu buzele strânse.

— Până la urmă, tatăl tău dă dovadă de ceva bun simţ, comentă Nico. Nu scrie nimic în ziar despre dispariţia ta, nici măcar o scurtă referire în coloanele de scandal asupra petrecerilor cu prietenii tăi.

Deşi zâmbetul lui o înfurie, Saffron refuză să răspundă. Începu să se îndrepte spre scări şi aproape ajunsese la ele, când el îi apucă o mână şi o strânse de încheietură. Saffron se încordă, ochii îndreptându-i-se fără voie spre ai lui, privirile li se înfruntară. Prin cămaşa de bumbac pe care o purta, ea putu să observe cum i se zbârleşte părul de pe piept. Ceva nedorit se stârni în interiorul fiinţei sale şi ea se trase înapoi, disperată, ca să scape de apropierea corpului

lui.

— Unde te duci?

— În camera mea.

Ce copilăresc suna; şovăitor şi prostesc în acelaşi timp.

— De ce?

Vocea lui era rece, cuvintele clare, dar ea simţi un fior de-a lungul şirei spinării.

— Pentru că vreau să fiu singură, replică ea tăios. Ai ceva împotrivă?

— Las-o să se ducă, Nico, interveni Olivia. Nu poate să scape şi nici nu va încerca... este prea delicată ca să ştie cum. Toată viaţa ei s-a folosit de banii lui taică-său şi de relaţii, ca să aibă uşile deschise, atât de mult, încât acuma este incapabilă să le deschidă prin ea însăşi.

Nu era adevărat! Cuvintele i se formară în minte, dar nu le rosti. Mândria o făcu să tacă şi, cinstit vorbind, cu un an în urmă O- livia ar fi avut dreptate.

— Nico!

Strigătul anxios de afară al lui Pietro îi ridică pe Olivia şi Guido de pe scaunele lor, iar Nico îi lăsă braţul şi se grăbi spre uşă.

Saffron prinse cuvântul „poliţist" şi inima îi bătu cu speranţă. Nu cumva o căutau? Oare Maria anunţase dispariţia ei şi poliţia înţelesese ce i se întâmplase? Măcar de ar putea cumva să le atragă atenţia asupra ei!

Ferma cea sărăcăcioasă fu copleşită de tensiune, în timp ce maşina poliţiei avansa spre ea. Mitralierele care stăteau mai tot timpul la vedere, fuseseră ascunse privirilor, doar Guido se juca nepăsător cu cuţitul pe care întotdeauna îl avea asupra sa. Cu gâtul uscat, Saffron auzi vehiculul oprindu-se şi apoi. zgomot de voci.

Uşa fu brusc deschisă şi doi bărbaţi în uniformă intrară inspectând din ochi camera sărăcăcioasă.

— Nu sunteţi aici de multă vreme, nu-i aşa? îl întrebă unul din ei pe Nico, care stătea în faţa ei interpunându-se între ea şi poliţişti.

Olivia se strecurase sus, şi Nico o prevenise pe Saffron, că dacă va încerca să le atragă atenţia, şi ea şi poliţiştii vor fi împuşcaţi în momentul în care ar încerca să părăsească ferma. Ştia că el nu glumeşte, dar nu voia să lase să-i scape ocazia fără a încerca să-i alerteze pe poliţişti.

— Am moştenit ferma de la unchiul meu, explică Nico. Este părăginită, dar sperăm să o punem pe picioare.

— Nu sunteţi de prin părţile astea?

Din nou, Nico tresări:

— De la Roma, le spuse el, dar prefer ţara, oraşului, la fel ca şi fraţii mei.

Ochii bărbatului se îndreptară spre Saffron, în timp ce celălalt

inspectă camera.

— Sora dumneavoastră? îl întrebă pe Nico.

Binecuvântând faptul că nu putea înţelege şi vorbi limba italiană, Saffron interveni:

— Nu, eu...

— Este nevasta mea, răspunse repede Nico, mişcându-se înapoi şi cuprinzându-i umerii cu braţele, într-un gest de aparentă afecţiune.

Ea simţi strânsoarea degetelor sale care-i torturau carnea şi văzu flacăra ameninţătoare ce-i apăru în privire.

— Nu vreţi să staţi să mâncaţi cu noi?

Refuzând, poliţiştii se îndreptară spre uşă.

Saffron se mişcă nervos între braţele lui Nico. rugându-se ca ei să se întoarcă şi să-i vadă neliniştea, dar deşi unul din ei păru că ezită, nici unul nu se întoarse din drum. Guido îi conduse până la maşină şi în timp ce ea asculta vocile ce se îndepărtau se simţi copleşită de o teribilă slăbiciune nervoasă. Ultima ei speranţă se dusese şi o cuprinse o stare de letargie.

Nico o lăsă, tocmai când Olivia apăru în capul scărilor privindu-i cu suspiciune.

Olivia era geloasă, realiză Saffron, dar îi lipsea energia pentru a se folosi de asta. Va muri! Conştiinţa acestui fapt o obseda. Indiferent ce-ar face tatăl său, nu va fi în stare să o salveze. Se cutremură şi-l simţi pe Nico încruntându-se. De ce pretindea că-l interesează soarta ei? Toţi dintre ei ştiau că ea nu reprezintă decât un mijloc de a scoale bani pentru cauza lor. Începu să-şi frece pielea, acolo unde el îşi înfipsese degetele, alimentându-şi ura pe care i-o purta.

Saffron nu avea poftă de supa de găină. Mâncase foarte puţin şi la micul dejun şi fu scuturată de un râs amar când Nico îi ordonă să-şi termine mâncarea din farfurie.

— De ce? întrebă ea. Oricum, tot o să mă omorâţi, aşa că o să fac treaba asta în locul vostru.

Olivia râse:

— Nu este chiar atât de proastă precum am crezut sau, poate, vrea să-ţi stârnească mila, caro. A citit prea multe poveşti în ziare despre relaţiile ce se pot înfiripa în astfel de situaţii între capturator şi victimă.

— Trebuie să mănânci, îi zise Nico rece, fără a ţine cont de Olivia... A făcut suficient exerciţiu fizic? îl întrebă pe Guido.

Celălalt bărbat replică:

— A lucrat la câmp în după-amiaza asta.

— Şi în fiecare noapte, unul din noi a plimbat-o aşa cum ne-ai instruit, îi spuse Olivia.

— O să mănânci sau o să te hrănesc eu însumi, îi zise Nico lui Saffron.

— Ai auzit ceva de Ia Londra? îl întrerupse Olivia... Era acolo...

— Tatăl său urmează instrucţiunile din scrisoare, spuse Nico. Încearcă să strângă banii şi speră să-i aibă la termenul cerut.

— Ar fi mai bine, altfel o va primi pe fiică-sa bucăţele, sclipiră ochii negri ai Oliviei cu gândul la această perspectivă.

De data aceasta, când Saffron îşi împinse farfuria neatinsă, Nico nu mai făcu nici o încercare să o forţeze să mănânce.

— Cu cât se va întâmpla mai repede, cu atât mai bine, opină Guido. M-am săturat de locul ăsta. Vreau la Anna!

Se întunecase afară în timp ce ei mânecaseră şi în întunericul de catifea al nopţii, fluturii se lipeau de fereastra luminată.

— Vino, îi comandă Nico iui Saffron, după ce terminară de mâncat. În noaptea asta eu o să te scot la plimbare.

Ea voi să refuze; putea să simtă ochii Oliviei ca două cuţite în spate şi văzu privirea plină de resentiment a lui Guido. Olivia avea obiceiul ca atunci când era rândul ei s-o scoată la plimbare, să se strecoare uşor şi s-o lase singură cu Guido, ai cărui ochi se plimbau prea pofticioşi peste trupul ei.

În momentul în care ieşiră afară, era o linişte grea care o făcu pe Saffron să transpire. Ar fi dat orice pentru un duş, gândi Saffron, cuprinsă de nevoia de a râde prosteşte amintindu-şi o glumă macabră, care se referea la ultima dorinţă a unui condamnat.

I se părea că trecuse o viaţă de când nu mai râsese; începuse să înţeleagă cum acţionează cultele religioase asupra convertiţilor – îndepărtaţi de restul lumii, la cheremul străinilor, era uşor să-i tulburi judecata şi să-i distrugi voinţa, oricui.

Nico o ducea în direcţia râului, ca şi cum i-ar fi citit gândurile şi ar fi vrut să-i mărească supliciul. Mirosul cald, bărbătesc al trupului lui se simţea puternic printre celelalte mirosuri ale împrejurimilor, stârnindu-i simţurile şi făcând-o să se înfricoşeze.

Oferta lui Nico de a se îmbăia în râu nu mai fusese niciodată repetată şi mândria o împiedicase pe Saffron să-l mai roage, aşa cum nu-i mai cerea nimic, indiferent de cât de mult ar fi dorit ceva.

— Ştii, eşti foarte diferită de ceea ce mă aşteptam.

Acest comentariu, prinzând-o pe nepregătite, o făcu să se împiedice. Se opri în întuneric şi privi spre faţa lui, încercând să găsească semne de ironie, dar nu găsi.

— În ce sens?

Cortina de întuneric o făcea să vorbească mai uşor, lăsându-şi, temporar, de-o parte ura.

Îl simţi tresărind lângă ea.

— În orice sens... mai vulnerabilă şi totuşi, mai rezistentă.

Saffron se încordă, suspectând că i se întinde o cursă, şi spuse cu voce amară:

— Nu chiar căţeaua bogată la care te aşteptai? Nu numai fata răsfăţată a lui tăticu, care crede că poate să cumpere orice şi pe oricine? Nu sunt proastă. Cunosc statisticile, ştiu unde sunt şi n-o să-ţi cad în genunchi să te rog să-mi salvezi viaţa ştiind că până la urmă tot o să mă omori.

— Şi dacă nu ştii?

— Asta vrei? Să mă văicăresc şi să plâng? De ce? S-ar schimba cu ceva lucrurile? Să fac un schimb cu Olivia? întrebă ea tăios. Niciodată nu m-am rugat de nici un bărbat şi nu o să încep acum!

— Nu?

Nico se întoarse spre ea şi în lumina lunii, Saffron văzu cinismul care i se citea pe figură.

— Nu aşa am auzit eu, spuse el încetişor. De fapt eşti femeia cea mai uşor de pus jos... şi cea mai bună. O micuţă doamnă care ştie ce să facă cu un bărbat când îl doreşte.

— Dar eu nu te doresc! negă Saffron cu vehemenţă şi o emoţie greu de definit.

Ascultând ceea ce-i spusese Nico se simţise rănită şi îndurerată ca şi cum ar fi fost bătută. Îşi cunoştea reputaţia, bineînţeles; o apucă greaţa când îşi aminti nebunia ei iniţială de a crede că există ceva între ei. Îşi înfipse degetele în palme, cu unghii nelăcuite şi rupte din cauza muncii grele de la câmp.

— Chiar şi cele mai mari nimfomane, nu-şi doresc obligatoriu orice bărbat, îi azvârli ea cu amărăciune. Ce faci când nu-ţi câştigi existenţa răpind pe cineva? Eşti peştele milionarelor de vârstă mijlocie?

Gemu când mâinile lui o strânseră de subţiori, scuturând-o sălbatic în timp ce ea încerca să-l lovească cu picioarele. O scurtă privire asupra feţei lui înfuriate, şi Saffron îşi dădu seama că mersese prea departe.

Destul de departe ca s-o omoare? se întrebă ea. Ar fi vrut să-l roage să n-o tortureze şi s-o omoare dintr-odată. Ochii ei se umbriră sub povara emoţiilor, coafura de băieţaş pe care i-o făcuse Olivia, precum şi fragilitatea staturii sale, care se accentuase din cauza pierderii greutăţii din ultimele zile, o făceau să pară eterică.

— Saffron...

Îşi aplecă imediat pleoapele, urând compătimirea din vocea lui şi mila pe care o simţise.

— Ce s-a întâmplat? ripostă ea. Ai cumva alte gânduri? De ce nu i le spui Oliviei? Sunt sigură că ea va dispune de mine după cum va crede de cuviinţă şi chiar se va bucura!

Amărăciunea o împinsese să spună astfel de vorbe şi simţi, după încordarea trupului, că Nico reacţionase la ele.

— Poate că ar vrea, aprobă el încetişor. Dacă încerci să mă faci să-mi pierd controlul...

Mormăi ceva şi la lumina lunii Saffron îi văzu dispreţul din privire, după care se trezi în braţele lui, simţind căldura ce-i emana din trup în noaptea subtropicală, buzele lui mângâindu-i gâtul şi mâinile mulând-o strâns după corpul lui.

Ea încercă să reziste, dar era prea puternic. Frica o cuprinse atunci când mâinile lui Nico începură să-i mângâie conturul spinării, dar această frică se transformă rapid într-o senzaţie de plăcere ce-o cuprinse în întregime.

Fără să-şi dea seama, buzele fetei se deschiseră într-o invitaţie mută şi ea oftă şocată când mâinile lui Nico îi cuprinseră sânii şi simţi căldura gurii lui pe a sa.

Uită cum ajunsese în aceste împrejurări, ce se întâmplase între ei şi de ce era aici cu el, ca şi cum un instinct primitiv ar fi acoperit totul, lăsând liberă doar nevoia lui imperioasă de a o avea. Se aşteptase la violenţă, dar ceea ce se întâmpla era cu totul altceva şi ea nu avea puterea să-şi frângă atracţia nestăpânită a corpului ei către el.

După ce sutienul îi fu înlăturat şi degetele lui îi încercuiră sânii, începu să nu-i mai pese că el îşi luase permisiunea unei intimităţi pe care ea n-o mai acceptase nimănui. Când sânii i se întăriră la atingerea lui, coborî posesiv spre coapsa ei, strângând-o atât de intim de el încât fu conştientă de starea lui de excitare. Carnea începu să-i ardă din cauza contactului. Voi să-l respingă, dar în loc de asta, trupul i se agăţă pasionat de al lui, braţele urcară să-i încercuiască umerii, sânii i se lipiră de pieptul lui. Îl simţi cum îi umblă la bluză, dar nu observă ce face până când nu-şi simţi pielea mătăsoasă lipită de corpul lui, acest contact excitând-o instantaneu. O senzaţie stranie o făcea să simtă un gol în stomac şi un geamăt îi ţâşni de pe buze când Nico începu să-i strângă senzual sfârcurile, cu degetele.

Buzele bărbăteşti care îi exploraseră gâtul îşi încetară deliciosul supliciu şi capul cel brunet se ridică. Excitarea o cuprinsese pe Saffron, dorinţa o copleşea şi degetele i se înfipseră în părul des şi brunet.

— Nico!

Reacţia lui fu mai rapidă decât a ei, o lăsă din braţe şi se trase înapoi înainte ca Olivia să ajungă la ei, dar Saffron nu se gândi nici un moment că aceasta se lăsase păcălită.

— Eram îngrijoraţi, îi spuse Olivia... Ai plecat de atâta timp...

— Îngrijoraţi? spuse Nico cu răceală... sau curioşi?

— Ai făcut dragoste cu ea! ţipă Olivia furioasă, pierzându-se cu firea... Te-ai culcat cu o curvă!

— Nu este o crimă. S-ar putea spune că face parte din sarcinile meseriei. Sper că nu eşti geloasă, cara?

Vrusese s-o provoace pe cealaltă fată, realiză Saffron, altfel nu putea înţelege – oricum era prea mult pentru ea să înţeleagă

— ce-l făcuse pe el s-o mângâie în modul în care o făcuse.

Carnea îi ardea încă de la mângâierile lui, şi oricât s-ar fi urât pentru asta acum, nu putea să nege că i-a răspuns mângâierilor. Răspunsul îi fusese pur fizic, se asigură ea; în situaţia ei cine nu ar fi reacţionat într-un mod care nu-l caracterizează? Dar de ce îl dorea pe Nico când toţi ceilalţi bărbaţi pe. care-i întâlnise o lăsaseră indiferentă? Era numai faptul că era într-o stare psihică specială şi nu-şi stăpânea emoţiile.

Cufundată în gânduri, nu observase furia din ochii Oliviei, dar fu brusc conştientă de simţămintele italiencei în momentul în care aceasta o împinse din drum făcând-o să se împiedice în întuneric. Îşi făcuse o duşmancă periculoasă în Olivia, realiză Saffron mai târziu, când fu închisă în cameră pentru noapte. Privirea pe care i-o aruncase mai devreme, la intrarea în fermă, îi promitea o mare pedeapsă pentru faptul că îndrăznise să uzurpe legătura ei cu Nico.

Olivia era foarte potrivită cu el, decise Saffron. Oh, şi ea însăşi fusese iniţial atrasă de el, dar atracţia încetase în momentul în care îşi dăduse seama cine este. Încă o dată o cuprinse dorinţa de răzbunare, dar era o răzbunare pe care nu va reuşi s-o înfăptuiască, realiză ea cu nefericire, chiar dacă s-ar întoarce din moarte ca să-l urmărească.

Fără să-şi dea seama, începea să accepte realitatea propriei sale morţi. Undeva într-un colţ al minţii existase întotdeauna gândul ca moartea cuiva este iminentă, întrebându-se cum va fi a sa, dar oricum, chiar ştiind ce urma să i se întâmple îi era greu să accepte trista realitate. Catolicii ce se apropie de moarte se pregătesc, dar cum? se întrebă Saffron. Cu rugăciuni? Cu iertarea tuturor duşmanilor? Nu era în stare nici de una nici de alta.

Se apropiau zorile, când reuşi să adoarmă, păcălindu-se singură, că este un mic copilaş în siguranţă, în braţele tatălui său.

CAPITOLUL 5

— Nu este chiar aşa cum eşti învăţată, nu-i aşa?

Saffron se făcu că nu aude insultele Oliviei, fiindu-i silă aşa cum îi era întotdeauna, de spălatul în ligheanul cu apă care-i fusese adus, încercând cât de cât să se spele. Totuşi, în această dimineaţă, în vocea italiencei era mai multă ură ca de obicei.

Deşi din momentul răpirii, Olivia încercase să-i sugereze lui Saffron că ea şi Nico erau amanţi, Saffron începuse să simtă că aceasta nu era atât de sigură de Nico precum pretindea.

— Ce schimbare pentru tine! şuieră Olivia, văzând că Saffron nu-i ripostează.

De fapt, Saffron învăţase că este mai bine să-şi ţină gura, pentru a nu stârni mânia celor care o chinuiau.

— Nu prea mai eşti o damă de societate! Nici unul din curtezanii tăi nu te-ar mai dori dacă te-ar vedea aşa. Asta în cazul în care te-ar fi plăcut vreodată, fără să se gândească la banii lui tăticu.

Ultimele cuvinte ale italiencei o răniră adânc. Întotdeauna avusese convingerea că multe din cunoştinţele ei o cultivau din cauza banilor tatălui său şi nu din dragoste sau simplă prietenie, dar pentru că nu vroia să-i dea satisfacţie Oliviei, o întrebă cu blândeţe:

— Ce se întâmplă? Ţi-e frică de Nico să nu fie şi el atras şi să te tragă pe sfoară?

Ştia că întrebarea este jignitoare, dar totuşi nu se aşteptase la atâta furie în ochii acesteia, care se repezi cu unghiile la ea.

— N-ar îndrăzni, îi spuse ea lui Saffron. Organizaţia l-ar omorî. Dar nici într-un caz el nu te-ar vrea; adăugă ea nemilos, trăgând-o de păr înainte de a o îmbrânci astfel, încât aproape căzu pe duşumea. Se distrează doar cu tine. Mi-a povestit despre asta. Vrea să vadă dacă eşti aşa bună la pat precum se presupune.

— Şi ţie nu-ţi pasă? Sau este ceva despre care nici nu ai voie să gândeşti? îi sugeră Saffron cu subtilitate, în timp ce se ridica de la podea.

Ştia că ţintise bine, când văzu privirea Oliviei întunecându-se dar, înainte ca aceasta să-i răspundă, îl auziră pe Guido strigând de la parter.

— Ai grijă! bombăni Olivia în timp ce o împingea pe Saffron afară din cămăruţă. Şi nu uita, Nico este al meu!

Se potrivea cu el, gândi Saffron, în timp ce mergea prin vie, conştientă de privirea pofticioasă a lui Guido, din spatele ei. Privirea lui insistentă începuse s-o enerveze; nu făcuse niciodată vreo încercare

s-o atingă, deşi ea ştia că el o doreşte; ştia şi era înspăimântată de acest lucru, simţind ceva periculos în el; un pericol asemănător apropierii de un câine turbat; pielea i se făcea ca de găină de fiecare dată când îl simţea – plimbându-şi ochii peste trupul său, în timp ce se lăuda cu meritele organizaţiei lor.

La ora prânzului era atât de încălzită şi obosită din cauza statului încovoiat deasupra corzilor de viţă, încât se simţi uşurată când Guido îi spuse să se oprească din lucru. Erau cu adevărat nişte profesionişti, gândi Saffron obosită, în timp ce se îndreptau spre casă. Chiar şi modul în care plănuiseră să-şi lucreze via şi ogorul, ştiind că vor fi departe atunci când recolta va fi gata.

— Poate că atunci când tăticul tău o să ne dea banii, o să-mi cumpăr o fermă ca asta, îi spuse Guido în timp ce mergeau... O să-mi iau nişte pământ şi o nevastă durdulie.

Saffron ştia că el încearcă s-o provoace, dar neputând rezista, îi replică cu cinism:

— Credeam că banii sunt pentru „cauză“, sau cum îi ziceţi voi...

Ea nu realizase că Olivia îi ajunsese din urmă. Aceasta îi întrerupse cu o privire plină de venin:

— Cauza noastră vrea să cureţe lumea de paraziţi ca tine; să împartă în mod egal bogăţiile lumii şi să înlăture corupţia şi privilegiile!

În josul râului, privirea lui Saffron fu atrasă de o mişcare bruscă, în apă. N-o mai ascultă pe Olivia şi începu să-l observe pe Nico ieşind din apă gol, cu pielea lucind de stropii ce şiroiau pe umerii lui arămii. Era cu spatele la ei şi Saffron simţi că i se opreşte respiraţia, atunci când îl văzu îndreptându-se spre locul unde-şi lăsase hainele, cu mişcări suple ca ale unei feline, cu pielea ca o mătase, întinsă peste muşchii lungi şi puternici.

Probabil că o trădase un oftat, pentru că imediat, Olivia se aşeză în faţa ei, cu ochii scânteind de ură:

— Îl vrei! şuieră ea. Văd în ochii tăi..., dar Nico este al meu! Ia uită-te, îi zise ea lui Guido... se ţine după el ca o căţea în călduri!

Aceste cuvinte jignitoare fură mai mult decât putea îndura Saffron. Cu emoţiile stârnite de vederea corpului gol al lui Nico, se comportă într-un mod cu totul anormal şi, îndreptându-se spre Olivia, ridică mâna...

Guido o prinse şi îi întoarse mâna la spate. Senzaţia de durere pe care o simţi fu însoţită de cea de teamă atavică, ce făcea să i se zbârlească părul în cap de frică, la vederea rânjetului libidinos al acestuia.

— Lasă-mă! ţipă ea şi reuşi să se elibereze.

Frica reuşise să-i imprime o iuţeală neobişnuită, ceea ce îi dădu puterea să se elibereze din strânsoarea lui.

Amândoi o priveau furioşi.

În timpul prânzului, se aştepta ca Olivia să facă nişte remarci usturătoare asupra scenei pe care o surprinsese, dar spre uimirea ei, aceasta nu zise nimic ci vorbi mai mult cu Pietro decât cu Nico şi Saffron se întrebă dacă nu cumva italianca încearcă să-i stârnească gelozia. Comportamentul lui Nico nu lăsa să se întrevadă nici un indiciu că el şi Olivia ar fi amanţi, dar Saffron îşi zise că dacă nu erau acum, probabil fuseseră odată şi Olivia încerca cu disperare să reînnoiască legătura.

După vizita poliţiei, lui Saffron i se permisese ceva mai mulă libertate; era greu de crezut că poliţia se va mai întoarce şi, în afară de aceasta, întotdeauna era însoţită de cineva înarmat. I se mai spusese că în cazul în care va fugi, va fi împuşcată şi, deşi ştia că numai moartea o va scăpa din această încercare, nu încerca să facă pasul care i-ar fi pus capăt vieţii.

După masă, Nico anunţă că trebuie să meargă în oraş. Saffron observase că el era cel care lua contact cu cei de la Roma şi prin ei, probabil cu tatăl său şi cu toate că simţise că ceilalţi sunt nemulţumiţi, nici unul dintre ei nu-i contestase acest drept. Îi manipula pe toţi făcându-le să le fie teamă, o armă detestabilă, dar plină de putere.

El plecase de aproape cincisprezece minute, şi Saffron tocmai terminase de spălat vasele, când Olivia o anunţă că Nico îi lăsase instrucţiuni ca să o păzească în timp ce face baie în râu...

— Dar nu mi-a spus nimic, fu reacţia ei iniţială.

Tăios, Olivia îi ripostă:

— De ce ar fi trebuit? Nu eşti cea mai îndreptăţită să-i discuţi ordinele, şi prin asta o să-l scutim pe Pietro să-ţi care apa sus.

Saffron îşi spuse că o baie ar fi foarte bine venită, dându-i ocazia să-şi cureţe mizeria de pe piele. Spălatul în lighean era mai mult decât nimic, dar departe de o baie adevărată. Obrajii i se acoperiră de roşeaţă amintindu-şi-l pe Nico ieşind din apă, cu trupul suplu şi pielea arămie, cu umerii laţi si mijlocul subţire.

Apa era tot ceea ce-şi dorise mai mult, în ultimul timp. Uitase ce înseamnă sentimentul nemaipomenit de a te simţi cu adevărat curată. Olivia îi dăduse săpun şi chiar şampon, aşa că putea să-şi spele părul murdărit de la tunsoarea forţată. Chiar şi răceala apei îi făcea plăcere. Cu un zâmbet pe buze, începu să reflecteze: cât ar fi ironizat de tare ideea de a considera un adevărat bun i faptul de a se spăla în râu, cu câtăva vreme în urmă.

Când ieşi pe mal nu era nici urmă de Olivia. Era neobişnuit din partea italiencei să fie atât de puţin vigilentă în privinţa păzeai ei, dar Saffron era atât de uşurată că este liberă, încât nu-i păsa prea mult că n-o vede.

Tocmai începuse să se şteargă cu un prosop când deodată, din

umbra măslinilor, apăru o figură. Înfăşurându-şi prosopul în jurul său, pentru a se proteja, Saffron îl văzu pe Guido venind în direcţia sa.

Primul său gând fu să fugă, dar frica o paralizã şi rămase nemişcată, în timp ce el, zâmbind, trase de prosop.

— Nu te obosi să ţipi, o avertiză el. Olivia n-o să te audă, şi nici Pietro. N-ar fi trebuit să te uiţi după Nico, Oliviei nu i-a plăcu asta.

De asta o atrăsese Olivia în cursă, gândi Saffron uluită... în mod deliberat o adusese

aici, ştiind că Guido o va găsi şi ştiind că Nico este plecat...

Un tremur violent o cuprinse. Se întoarse şi un ţipăt înăbuşit îi scăpă, dar nu fu prea rapidă pentru Guido. O prinse, jucându-se ca pisica cu şoarecele; o apucă de mâini pentru a nu se mai putea lupta, cu răsuflarea lui fierbinte arzându-i pielea, în timp ce-şi apleca faţa către ea.

Ar fi murit dacă ar fi atins-o, se gândi Saffron, sufocându-se. Nu putea să suporte! Mâinile lui începură să-i tragă prosopul, dar frica şi teama îngrozitoare o făcură să se lupte ca un animal înfricoşat, zgâriindu-l cu unghiile. Neaşteptându-se la o astfel de ripostă, el îşi slăbi strânsoarea, eliberând-o parţial. Saffron văzu cum mâna lui liberă se îndreptă spre curea şi nu înţelese semnificaţia gestului, până când nu văzu un cuţit lucind.

Sări instinctiv înapoi, dar privirea îi rămase lipită de lama ascuţită a metalului strălucitor. Simţi ca un ghem interior din cauza fricii, care-i paralizã gândurile şi mişcările, încet, hipnotizând-o, Guido se mişca spre ea. Toată concentrarea ei era îndreptată spre lama subţire ce se mişca ameninţător în fata ei.

Guido rânjea, bucurându-se de frica ei, jucându-se cu ea în timp ce tăia aerul cu cuţitul. Saffron se întoarse, gata de fugă, eliberându-se din starea de paralizare, dar Guido trase de ea.

— Guido!

Tăcerea fu străbătută de o comandă scurtă, iar capul lui Saffron se întoarse în direcţia măslinilor unde îl văzu pe Nico fugind spre ei, cu faţa schimonosită de furie.

Sosirea lui îi dădu curaj lui Saffron să lupte pentru a se elibera de Guido, dar îi judecase greşit reacţiile precum şi furia declanşată de apariţia neaşteptată a lui Nico. Bombănind sălbatic, îşi îndreptă cuţitul spre ea, sfâşiindu-i prosopul şi trasând o linie roşie care în curând se lăţi şi începu să picure. Ultimele cuvinte pe care Saffron le auzi fură:

— Pietro, ia-l pe Guido din faţa mea, sau nu răspund de ceea ce o să i se întâmple.

Când îşi reveni, era aşezată în Land Rover, cu cineva alături – Nico, realiză ea, stând în scaunul de lângă şofer. Acesta se certa cu Olivia, a cărei voce era stridentă, în timp ce-l întreba furioasă:

— De ce trebuie s-o iei cu tine în oraş? Este doar o zgârietură, asta-

i tot!

— E ceva mai mult decât atât, Olivia, ripostă el. Noi nu vrem ca să moară din cauza unei infecţii, şi apropo de subiect, ce făcea ea singură cu Guido? Vreau explicaţii clare...

— Mai bine ar fi s-o întrebi pe ea şi nu pe mine, îi sugeră Olivia veninos. Caro, lasă-mă să mă descurc eu cu rana ei... Dacă ea o să încerce să scape când o să ajungeţi în oraş?

— N-o să îndrăznească, îi spuse Nico Oliviei, cu o siguranţă care o făcu pe Saffron să se cutremure şi să-şi ţină ochii închişi. Trebuie ca rana să i se vindece. Poate are nevoie să fie cusută. Nu ne este de nici un folos, moartă. Tatăl său cere dovezi că ea trăieşte. Până nu le primeşte, nu ne va trimite banii.

— Nu ne-ai spus nimic despre asta, înainte.

Saffron recunoscu vocea lui Pietro, care îngăima aceste vorbe.

— Ne-ai spus că totul decurge conform planului, continuă el.

— Aşa este, dar voi nu sunteţi atât de neexperimentaţi în astfel de treburi ca să nu realizaţi că oamenii de afaceri versaţi trebuie convinşi cu argumente. Dacă aş fi în locul lui şi eu aş cere probe referitoare la existenţa fiicei mele.

—Şi cum ai să faci asta? întrebă Olivia.

—Va citi o bucăţică din ziarul de dimineaţă... asta îl va convinge.

—Şi atunci o să ne trimită banii? De aceea a trebuit s-o ţinem vie?

Nico insistase, deci! Însemna că ceilalţi vruseră să-i facă de petrecanie? Lipindu-şi faţa care ardea de scaunul tare, Saffron se prefăcu că nu şi-a revenit încă.

— Este cel mai înţelept lucru pe care trebuie să-l facem, sună vocea lui Nico, plină de convingere... Roma mi-a spus că sunteţi experimentaţi în astfel de probleme, adăugă el, dar constat că sunteţi mai puţini pregătiţi decât mă aşteptam. O să le raportez asta, după ce misiunea va fi îndeplinită. Guido mi-a mai nesocotit instrucţiunile şi altă dată.

Chiar fără a-i privi, Saffron putea să spună cu precizie că Olivia şi Pietro stăteau pleoştiţi sub dojana cuvintelor, şi chiar dacă era într-o situaţie disperată, nu putu să nu se minuneze de controlul pe care Nico îl avea asupra situaţiei şi a bandei. Îi mânuia ca pe nişte păpuşi, chiar dacă fiecare dintre ei era periculos. Dorinţa nebună de răzbunare, care până acum o ţinuse să nu-şi piardă minţile, începea să-i displacă, pentru că începea să realizeze că acest om era perfect apărat împotriva a orice i s-ar fi putut întâmpla. Fiecare om are un punct vulnerabil, dar ea ştia că i-r fi trebuit o viaţă întreagă ca să-l găsească pe acela al lui Nico.

Când Nico, în final, porni motorul, vibraţiile acestuia precum şi hurducăiturile de pe drumul de ţară, îi provocară fetei o asemenea durere, încât îşi pierdu cunoştinţa din nou şi nu-şi reveni decât atunci

când ajunseră la şosea.

— Cum te simţi?

Nico oprise Land Roverul şi o privea. Ea încă îşi strângea inconştient rămăşiţele prosopului, în jurul corpului şi el, ca şi cum ar fi observat asta pentru prima oară, se încruntă.

— Uite, îi spuse el, scoţându-şi cămaşa, mai bine te-ai îmbrăca cu asta. Se întoarse spre spatele maşinii şi scoase o pereche de blugi curaţi pe care i-i întinse... Ia şi ăştia, sunt cam mari, dar înseamnă mai mult decât nimic. Ce s-a mai întâmplat? o întrebă el, în timp ce ea se uita năucită la pantaloni... Nu te îmbraci cu ei pentru că sunt ai mei... preferi să rămâi goală?

— Aş... aş vrea să te întorci.

O durea să spună aceste vorbe, simţindu-se ca şi cum întreg corpul îi este la fel de fragil ca un pahar de sticlă pe care-l poţi sparge ţinându-l doar în mână.

Spre surprinderea ei, Nico se întoarse precum îi ceruse şi, în timp ce încerca să se îmbrace, rana continua să sângereze. Nico îi spuse cu o voce metalică:

— Cred că eşti conştientă de ceea ce s-ar fi petrecut, dacă nu s-ar fi întâmplat ca eu să mă întorc din cauza unei pene de cauciuc.

Nu se ştie de unde, găsi curajul să-i răspundă:

— Da, Guido m-ar fi violat.

— Violat? Nu aşa am înţeles eu. După Olivia, tu ţi-ai căutat-o cu lumânarea.

— Nu este adevărat!

— Nu? N-o să-mi spui că nu ştiai că te doreşte...

— Eu... ştiam, răspunse ea cu o voce sfârşită.

Totuşi, nu avea de gând să-i spună cum o păcălise Olivia şi o să-l lase să creadă ce doreşte. Nu-i păsa!

— Ştiai şi totuşi l-ai provocat, umblând în faţa lui, aşa?... Tonul aspru şi cinic al vocii lui o făcu să se înfioare... Ce credeai că este el? continuă Nico mânios... unul dintre curtezanii tăi? Să clarificăm lucrurile! Să-l asemuieşti pe Guido cu un animal din junglă, este o nedreptate, el este mai curând un adept al marchizului Sade. Totuşi, nu sunt atât de naiv ca să nu ştiu că există femei care preferă acest tip de bărbaţi.

Nico se opri şi o privi pe Saffron care tremura:

— Bine, bine, nu eşti o astfel de femeie, dar ştiu că eşti destul de experimentată ca să recunoşti genul, şi din acest motiv, n-ar fi trebuit să-l încurajezi pe acest individ.

Să-l încurajeze! Ochii i se umplură de lacrimi pe care nu şi le mai putea opri.

— Nu l-am încurajat! le spuse ea furioasă.

— Nu? se strâmbă el sardonic. N-am auzit chiar aşa. Ştii foarte

bine ce efect poate avea trupul tău gol asupra unui bărbat de piatră să fi fost şi tot ar fi reacţionat şi totuşi, ţi-ai dat aere...

— Mi-am dat aere?

Uitându-şi durerea provocată de rană, se forţă să se îndrepte.

— Mă spălam în râu şi credeam că Olivia este pe mal. Şi n-aveam de gând să apar goală, termină ea într-o explozie de furie, care o lăsă în final palidă şi tremurând din tot corpul de scârbă... Sau la tine nu contează ce spun eu?

Pentru moment, sclipirea scurtă de veselie din ochii lui, îi aminti de seara când îl cunoscuse.

— Aşa deci... spuse el încet. Credeam că tu ai fost de vină în dimineaţa asta. Totuşi, ca răspuns la întrebarea ta şi pentru propria mea apărare, tot ceea ce pot să-ţi spun este că o femeie încă n-a reuşit să comită un viol asupra unui bărbat. Când se va întâmpla asta, să ştii că se va produce egalitatea dintre sexe, dar până atunci trebuie să-ţi accepţi statutul şi faptul că nu, nu contează!

Îi stătea pe vârful limbii să-i spună, aşa cum Olivia încercase s-o îndoctrineze cu fiecare ocazie, că unul din principiile organizaţiei lor era totala egalitate, dar pentru prima dată, îşi dădu seama că în timp ce ceilalţi ridicau osanale continue acestor crezuri, Nico niciodată nu încercase să-i imprime convingerile lor şi foarte rar făcuse politică. O hârtoapă a drumului o făcu să se lipească de Nico, ceea ce-i provocă durere, golind-o de gânduri, în timp ce încerca să rămână conştientă.

CAPITOLUL 6

Tăietura îi sângeră pe parcursul întregului drum spre oraş. Nico conducea foarte bine şi deşi Land Roverul era un alt fel de mijloc de transport, faţă de elegantul Mercedes pe care el îl închiriase, când o scosese pentru prima dată pe Saffron, în timp ce treceau pe coasta care conducea spre vila unde stătuse fata, ea-şi aminti fără voie de acele momente şi de emoţiile pe care le încercase.

Toate acele sentimente gingaşe dispăruseră în faţa crudei realităţi. O dată sau de două ori, Saffron se trezi atrasă către Nico, dar slăbiciunea provocată de pierderea sângelui, combinată cu presiunea degetelor de pe braţul său, acţionară ca un întăritor. Partea din faţă a cămăşii împrumutate era acum roşie de sânge şi ea începu să se simtă din ce în ce mai în afara realităţii, în momentul în care intrară în micul oraş prăfuit, atât de tipic italienesc, cu străzile lui înguste, clădiri înalte cu apartamente închiriate, în uşile cărora stăteau bunicuţe care-şi supravegheau nepoţii, impasibile la zgomotul Land Roverului.

Lui Saffron îi tresări inima când intrară în ceea ce părea a fi cel mai sărac cartier ai oraşului. Sperase să-l poată preveni pe doctorul ce trebuia s-o îngrijească despre faptul că este captivă împotriva voinţei sale, dar speranţele se năruiră când Nico se opri în faţa unei case părăginite cu zugrăveala scorojită.

— Doctorul Michello a fost odată un chirurg excelent, dar din păcate a început să bea. Dacă te bazezi pe ajutorul lui pentru a evada, da-mi voie să-ţi spun că-ţi pierzi vremea. O să-i spun că eşti nevasta mea şi rana este rezultatul unui scandal de familie în stil italian. Italia este încă o ţară unde bărbatul deţine supremaţia; indiferent ce o să-i spui o să fie considerat ca o istericală de femeie şi asta, în cel mai bun caz, în care nu va fi beat. Şi ar fi mai bine să-ţi pui asta pe tine, adăugă el întinzându-i o jachetă verde, de aceeaşi culoare cu ochii lui. Când observă că ea se chinuia ca să se îmbrace, începu s-o ajute ca şi cum ar fi fost un copil, trăgându-i fermoarul cu grijă. Din greşeală, ii atinse sânii şi ea se pomeni cuprinsă de o sumedenie de senzaţii.

Îi era mai frig decât crezuse şi căldura jachetei fu binevenită, mai ales când îşi dădu seama că Nico nu exagerase cu nimic în privinţa doctorului.

În mod deliberat, el o grăbi să treacă prin faţa femeilor ce aşteptau la rând, ţinând-o strâns lângă el pentru a simţi arma pe care o ascundea sub jachetă, şi-l întrerupse pe doctor chiar în mijlocul unei consultaţii.

La insistenţele lui Nico, fură conduşi într-o cameră mizeră de tratament şi lui Saffron i se spuse să-şi scoată cămaşa.

Privi în direcţia lui Nico şi acesta fu obligat să se întoarcă cu spatele, iar doctorul o examină cu o surprinzătoare competentă.

— Hmm, o tăietură curată, după cum arată şi nu prea adâncă. O să-i dau o pomadă să-şi ungă rana şi nişte pilule pe care să le ia.

Scrise o reţetă pe care i-o dădu lui Nico şi apoi îi spuse lui Saffron cu jovialitate:

— Data viitoare, să nu mai fii urâcioasă cu el, da?

Se aşteptase ca Nico s-o ducă înapoi la fermă după ce cumpărară medicamentele, dar în loc de asta, parcă în faţa unui mic hotel, ţinând-o strâns de braţ în timp ce o ajuta să coboare.

— O să stăm aici peste noapte, îi zise el. Putem să facem o înregistrare pe care să i-o trimit tatălui tău şi să trecem mâine dimineaţă pe la doctorul Michello ca să-ţi mai vadă rana.

— Nu ţi-e teamă că o să încerc să fug? ii întrebă ea cu amărăciune... numai cu unul singur care să mă păzească?

— Cum ai putea? spuse el cu un calm care o înfurie. N-ai bani, nici paşaport, urde să te duci? La poliţie?... râse... Nu cred...

El îşi păstrase mâna în interiorul jachetei, ţinând-o ameninţător de braţ în timp ce intrau în hotel şi încă o mai ţinea strâns de braţ când se apropiară de recepţioner.

Saffron îl auzi cum închiriază un apartament cu două camere. Într-o tăcere de gheaţă, mintea ei lucra cu repeziciune, căutând un mijloc de scăpare. Îl auzi cum îi spune funcţionarului numele ei şi îşi dădu seama că o înregistrase ca pe nevasta lui. Îl privi indignată, bombănind furioasă în timp ce se îndreptau spre scări.

— N-o să stau în aceeaşi cameră cu tine... te urăsc!

— Nu fi naivă, o avertiză el cu o voce plictisită... Şi nu începe să mă confunzi cu Guido.

Ea se înroşi puternic sub privirea lui indiferentă, care o măsură din cap până în picioare. Era încă îmbrăcată cu cămaşa şi cu pantalonii lui. părul îi era curat, dar tăiat în şuviţe neregulate, faţa neavând nici o urmă de machiaj.

— Nu, presupun că ai prefera-o pe Olivia, aprobă ea cu încăpăţânare.

El îşi ridică mirat sprâncenele.

— Aşa crezi? De ce?

Pentru un moment ea ezită să-i răspundă şi apoi izbucni, cu o stângăcie care o înfurie:

— Ei bine, nu este ea... femeia ta?

— Este?

O privi din nou şi spre surpriza ei, se opri, se întoarse şi o conduse spre foaier.

Afară, lumina puternică a soarelui, după umbra răcoroasă din hotel, o orbi pentru o clipă şi o făcu să se agaţe cu putere de braţul lui. Era ca un fier oţelit, complet nesimţitor şi neînstare de a da ceva de la el.

— Unde mergem?

Crezu că Nico şi-a schimbat hotărârea de a rămâne peste noapte în oraş, neasumându-şi riscul ca ea să evadeze şi se forţă să meargă în acelaşi ritm cu el, care înainta cu paşi mari, ţinând-o ca într-o menghină.

Depăşi Land Roverul şi o duse spre o altă parte a oraşului, pe care nu o mai văzuse vreodată. Montenero era un oraş pe care nu-l vizitase niciodată în călătoriile ei spre vila lor. Pentru că se afla în afara drumului obişnuit, nu crezuse că merită să-l vadă, dar acum realiză că vechea lui piaţă, bisericile şi clădirile sale medievale erau adevărate opere de artă. Nico nu se opri ca să studieze arhitectura, ci o conduse spre un mic grup de magazine aşezate într-o parte mai umbrită şi se opri în faţa unuia dintre ele.

În vitrină se afla o rochie de in, croită sobru şi destul de scumpă. Spre surpriza lui Saffron, Nico o introduse în acest boutique, vorbindu-i fetei care venise să-i servească în englezeşte. Uimită, Saffron îl auzi povestindu-i acesteia că ei sunt doi călători în vacanţă, care au ajuns din întâmplare în acest oraş.

— Soţia mea, a avut un accident uşor şi trebuie să-şi schimbe... bluza, explică el. Şi Saffron îl privi stupefiată cum examinează hainele care îi fuseseră puse în faţă.

Avea un gust excelent, trebui ea să admită, în timp ce el alesese două bluze, una verde-smarald şi alta bleu-lavand care i se potriveau de minune, din punct de vedere coloristic.

— Aici avem o fustă care se asortează cu ambele, spuse fata care-i prezentă şi o fustă albastră, cu un cordon ce se potrivea unei talii subţiri, ca cea a lui Saffron.

— Le luăm, îi spuse Nico fetei, scoţând o mână de bancnote.

Când fata plecă să regleze plata, Saffron se urni spre ea, dar ca şi cum ar fi simţit ce intenţionează să facă, Nico îi strânse braţul şi o privi ameninţător. Apoi, ieşiră afară în soarele fierbinte. Momentul fusese ratat. Saffron simţi cum obrajii îi iau foc şi sentimentul de ură îi creşte.

Întoarcerea la hotel se petrecu repede şi fără alte întâmplări. În interiorul camerei de hotel, Nico îi dădu o hârtie şi minicasetofonul pe care mai înregistraseră o dată.

— Citeşte, îi comandă el lui Saffron, întinzându-i hârtia, cu o faţă lipsită de expresie.

Pentru o clipă se gândi să refuze, dar inutilitatea gestului o făcu să renunţe. Se cufundă mai adânc în starea de depresie iniţială. Citi circa

zece minute, după care Nico opri casetofonul, derulă banda şi o puse într-un plic.

— Bine... poate asta o să-l convingă pe tatăl tău să se grăbească. Ceilalţi au început să devină nerăbdători.

— Ceea ce pe tine nu te afectează, replică Saffron. Mă mir că nu m-ai făcut să gem şi să urlu, ca să măreşti efectul.

Fu surprinsă să vadă o uşoară înroşire a pielii lui, deci însemna că nu este total invulnerabil. Tocmai deschisese gura să continue, când el, desfăcând pachetele de cumpărături, îi întinse hainele şi-i arătă baia.

— Când eşti gata, cheamă-mă ca să te ung cu alifiile pe care ţi le-a recomandat doctorul.

Saffron îl privi şi o căldură curioasă o cuprinse. Tăietura era chiar sub sân şi ceva in

interior o făcu să se înfioare, la gândul mâinilor lui Nico pe pielea ei.

— Pot să mă ung şi singură, spuse ea dintr-o suflare.

Cu sprâncenele ridicate şi cu o mină gânditoare, el spuse cu o voce maliţioasă:

— Bineînţeles că poţi, dar o să vrei? Ţi-ar putea trece prin cap să nu te ungi ca să te îmbolnăveşti şi să scapi de noi.

Uitându-se în altă parte, Saffron nu putu să nege că nu-i trecuse şi asta prin cap. Dacă era să se îmbolnăvească şi să moară, tatăl său, care va cere în continuare probe că este în viaţă, nu le va mai plăti banii.

— Deoarece nu te cred, trebuie să fiu sigur că procedezi cum trebuie, aşa că o să te ung eu însumi.

Intrase în baie, când îl auzi adăugând:

— Îmbracă-te cu fusta şi bluza albastră. Vreau să-mi amintesc cât de frumoase picioare ai, precum şi... alte părţi atractive ale trupului tău.

Saffron nu vroia să-l ia în considerare şi intenţiona să se îmbrace cu aceleaşi haine cu care fusese îmbrăcată, dar când ieşi de sub duşul fierbinte şi îmbrăcă bluza lui, totul se revoltă în ea fiindcă era impregnată cu mirosul bărbătesc al corpului lui Nico. Simţind ca şi cum ar arde-o, dădu jos cămaşa acestuia şi îmbrăcă bluza bleu-lavand, care era o bluză bogată, cu mâneci lungi şi se potrivea cu fusta cea amplă.

Rana arăta sângerândă pe pielea bronzată, şuviţele ude din cauza duşului îi înconjurau faţa făcând-o să pară şi mai fragilă, iar ochii mari erau încadraţi în ovalul delicat al figurii.

Când ieşi din baie, ea era cuprinsă de o emoţie pe care cu greu şi-o putea stăpâni. Nico stătea lungit pe unul dintre paturi şi citea ziarul. Când o văzu, se ridică în picioare şi ochii lui începură să-i cerceteze

rotunjimile feminine, atât de delicate în bluza şi fusta cea nouă.

— Îţi stă bine, îi spuse el într-un târziu, dar cred că trebuie să-ţi scoţi asta, ca să-ţi pot umbla la rană.

Se apropie de ea şi începu să-i desfacă bluza înainte ca Saffron să-l poată opri. Ea se înroşi şi se dădu înapoi.

Nico nu-i dădu nici o importanţă, o apucă de umăr ţinând-o strâns şi începu să-i întindă crema peste rană. Degetele lui care de atâtea ori o strânseseră, provocându-i dureri, alunecau acum uşor peste tăietură, într-un fel, reconfortând-o. Începură să o cuprindă senzaţii periculoase şi o stare de moleşeală o învălui.

— Saffron? îşi auzi ea numele ca prin vis.

Camera începuse să se clatine în jurul ei şi singura realitate pe care o mai percepea erau degetele lui Nico ce o mângâiau uşor şi ochii lui întunecaţi care o priveau cu îngrijorare. încercă să spună ceva, dar simţi cum o cuprinde o stare de moleşeală şi apoi Nico şi totul dispăru din faţa ei ca şi cum ar fi fost înghiţită de o gaură neagră şi adâncă. Apoi simţi că se îneacă şi... că pluteşte spre ceva cald şi sigur.

*

* *

Când deschise ochii pentru prima oară, Saffron, realiză că se află într-un loc necunoscut. Clipi în lumina ce se strecura printre jaluzele şi apoi începu să-şi plimbe privirea împrejurul ei. Coşmarul îngrozitor că fusese răpită începu din nou să prindă viaţă. Se încruntă la auzul apei care curgea în baie, apoi privirea i se opri pe bluza şi fusta cu care fusese îmbrăcată seara trecută, acum aranjate pe un scaun, cu grijă. Se trezi complet la realitate şi simţi cum i se încordează tot corpul sub cearşaful subţire care o acoperea.

Nu-şi mai dezlipi ochii de la scaun, nu-şi amintea să se fi dezbrăcat singură, ceea ce însemna...

— Bine, deci te-ai trezit.

Înţepeni, conştientă de goliciunea sa sub cearşaful subţire şi răbufni fără să se gândească:

— M-ai dezbrăcat?

— Nu erai în stare şi ar fi fost păcat să-ţi las hainele să se boţească... Nu este nici prima dată, şi mă îndoiesc că ar putea fi şi ultima, o ironiză el, deşi, în mod normal, femeile mele nu leşină.

Râsul din ochii lui precum şi conştiinţa faptului că îi era prizonieră se combinară într-o furie de nedescris.

— Nu sunt una dintre femeile tale, îl puse la punct... şi îţi interzic să mă clasifici în acest fel.

Faţa lui Nico se înnegri, ochii mărindu-i-se în timp ce se dezlipi de uşa băii începând să se îndrepte încetişor spre pat, fără să-i pese că era acoperit doar cu un prosop de baie peste şolduri. Saffron încercă să-şi

ia privirea de pe acest corp ce emana atâta virilitate, frumos ca o statuie grecească, cu deosebirea că marmura nu putea să fie atât de caldă şi sensibilă la pipăit ca pielea şi carnea lui.

— Deci, îmi interzici?

Stătea în faţa patului şi Saffron se simţi biciuită de furia rece a ochilor lui.

– Mă mir. De ce? Pentru că nu poţi să mă domini aşa cum i-ai dominat pe alţi iubiţi de-ai tăi? Sau pentru că mi-ai răspuns senzual, aşa cum ei n-au reuşit?

— Nu fă asta!

Vorbele îi țâșniră fără să gândească, gâfâind, în timp ce patul se afunda sub greutatea lui, şi el o pironi cu braţele de o parte, şi de alta a trupului şi începu să-i studieze faţa roşie.

– Nu?

Vorbele lui erau pline de o neîncredere cinică şi Saffron tresări în timp ce el se apleca spre ea, capul întorcându-i-se nervos într-o parte şi alta pentru a scăpa de pedeapsa buzelor bărbăteşti care vroiau să-i demonstreze că este o mincinoasă. În timp ce acestea se plimbau de-a lungul gâtului, gustându-i dulceaţa pielii, ea trebui să se lupte cu ea însăşi împotriva valului de senzualitate care o cuprindea şocând-o.

— Nu mai fă pe virgina cu mine!

Cuvintele îi erau mai mult ironice decât mânioase şi mâna lui se strecurase sub cearşaf pentru a-i desface sutienul. Saffron încercă să protesteze când el dădu cearşaful la o parte, uşor jignită de aprecierea ce se putea citi în ochii săi gri, în timp ce-i cerceta pielea albă, care nu fusese expusă la soare, şi sfârcurile rozalii.

— Deşteaptă fată, murmură el... Nudismul total este lipsit de farmec, şi neîndoielnic că ai învăţat că bărbatului îi place să obţină mai mult decât se poate vedea. Fâşia subţire de pânză sugerează o modestie pe care amândoi ştim că nu o posezi şi totuşi, chiar dacă ştiu, găsesc că este foarte erotic să cred că văd ceva ce altora le-a fost ascuns... Foarte excitant... reluă el, şi degetele începură să-i strângă uşor rotunjimile sânilor, provocându-i senzaţii ce se revărsau pervers în tot corpul, împotriva voinţei, îi răspundea, şi Saffron gândi cu amărăciune că nu mai era nimic de făcut. Era preţul lipsei sale de experienţă; dacă ar fi avut mai mulţi amanţi ar fi ştiut cum se păstrează o aparenţă de nepăsare... oare o femeie experimentată ar fi fost vulnerabilă la mângâierile lui Nico, aşa cum era ea?

—Tremuri.

—Pentru că te urăsc aşa de mult, îi zise ea. Te urăsc şi te dispreţuiesc.

—Da?

Amuzamentul din voce îi era trădat de furia din priviri şi Saffron nu mai avu timp să se minuneze pentru că gura lui coborî spre a ei şi

mâini puternice îi ţintuiră capul ca să nu şi-l mai poată mişca. Gemu protestând puternic, încercă să-l împingă, dar Nico era prea puternic pentru ea. Palmele fetei fură capturate şi deget ele-i răsfirate fură aşezate pe pielea lui, care se înfioră la atingerea lor gingaşă. Împotriva voinţei sale, Saffron simţi că ceva înăuntrul ei se stârneşte şi el, ca şi cum ar fi înţeles mesajul transmis de ea, îşi încetă apăsarea buzelor, transformând-o într-o mângâiere care-i smulse gemete de plăcere, mai ales când coborâră spre decolteu pentru a se îndrepta acolo unde degetele sale îi mai mângâiau încă sfârcurile sânilor.

Un foc mocnit izbucni în interiorul ei şi o dorinţă febrilă îi străbătu întreg trupul. Sub buzele ei, pielea lui era sărată şi virilă şi părea extrem de vulnerabilă. Putu să vadă cum i se întunecă faţa şi ochii, de dorinţa de a o poseda.

— Nico..:

Numele lui îi scăpă într-un murmur, ca o rugăminte de îndurare şi de împlinire a dorinţei, dar un şoc de nemulţumire o parcurse, simţind cum ei o îndepărtează încetişor.

— Ai face mai bine să te îmbraci. Trebuie să ne întoarcem.

Modul în care el pronunţase cuvintele precum şi răceala cu care îi întoarse spatele îndepărtându-se, o făcură să se simtă ca şi cum ar fi primit o palmă. Vroia să ţipe şi să urle pentru... Pentru ce? se întrebă ea năucită; pentru că el nu-i potolise nevoia nebună pe care trupul ei o simţise pentru al lui? Simţi o stare de leşin la stomac. Ce fel de femeie era? Întotdeauna fusese mândră de tăria ei,de refuzul de a face dragoste de dragul senzaţiei şi iată, acum suferea de o adâncă stare de frustrare din cauza unui bărbat pe care-l ura şi dispreţuia în acelaşi timp. Ce i se întâmpla? Citise povestiri despre relaţii intense şi pline de amărăciune ce se stabileau între capturator şi victimă; probabil asta simţea ea pe propria ei piele. Se uită pe furiş printre gene spre spatele impasibil al lui Nico şi se cutremură constatând cât de tare îi trezise acesta simţurile. Înainte, trupul bărbătesc nu o atrăsese în nici un fel; acum tânjea după atingerea pielii netede şi a muşchilor încordaţi de o dorinţă la fel de mare ca a ei; şi totuşi îl ura... Ar fi trebuit să se dispreţuiască, dar sentimentul pe care i-l provocase respingerea lui, era de frustrare...

El se aplecă, îşi luă cămaşa şi şi-o trase, şi apoi mâinile i se îndreptară spre prosopul ce-i înconjura şoldurile. Saffron îşi linse buzele uscate, ochii săi fiind fascinaţi de frumuseţea acestui trup.

— Te crezi la vreun spectacol?

Duritatea cuvintelor o treziră la realitate şi oftând dureros îşi întoarse privirea.

— Ia-ţi astea şi îmbracă-te!

Se întoarse la timp pentru a-şi prinde hainele pe care el le aruncă spre ea şi se înroşi când îşi dădu seama că mişcându-se se dezgolise

până la jumătate. Se părea că pe el nu-l interesă acest lucru şi ea se grăbi să-şi tragă fusta şi bluza spre ea, grăbindu-se spre baie, în momentul în care el se întorsese cu spatele.

Când ieşi din baie, observă că în cameră fusese adus micul dejun. Cafeaua era delicioasă, după dejunurile pe care le luase la fermă, şi ea bău câteva ceşti înainte de a-şi da seama că Nico o aşteaptă. În mod absurd, vroia să prelungească acest,timp împreună cu el, dar nu era nimic neobişnuit în faptul că îi era silă să se întoarcă la fermă. Se cutremură la gândul acesta, amintindu-şi ce o aştepta acolo.

— Haide. O să te duc la doctor şi vreau să expediez această bandă înregistrată tatălui tău. Până acuma a făcut tot ceea ce i-am spus şi spre binele tău, vreau să sper că va continua tot aşa.

Doctorul îi privi tăietura şi-i spuse lui Nico că se vindecă bine. Insistase ca să intre cu Saffron în camera de tratament, spunându-i că doctorul nu va găsi nimic dubios în acest fapt.

— Bărbaţii italieni, care-şi lasă nevestele singure cu alţi bărbaţi, sunt dispreţuiţi. Doctorul va înţelege repede de ce nu vreau să-l las singur cu frumoasa mea soţie.

În mod ciudat, aceste cuvinte o răniră mai mult decât orice. Ştia că nu arată bine cu părul ciopârţit şi faţa lipsită de machiaj; nu era nevoie ca Nico să pună sare peste rană şi să-şi râdă de lipsa ei de feminitate.

Odată ieşiţi, el îşi îndreptă paşii spre piaţeta unde-i cumpărase hainele, cu mâna strâns încleştată pe braţul ei. Pe sub gene, Saffron îl observa, întrebându-se datorită căror motive ajunsese el în situaţia de faţă. Era foarte bine educat şi inteligent; vorbea engleza curgător şi nu era atât de schimbător ca un italian sadea. Asta îl făcea ca să-i ţină în frâu pe ceilalţi membri ai bandei şi să se autocontroleze, calităţi de conducător la care se adăugau farmecul şi isteţimea sa. Un astfel de om ar fi făcut o carieră strălucită în atâtea domenii şi totuşi, ce-l ţinea în afara legii? Era fiorul pe care-l simţea la contactul cu primejdia sau, pur şi simplu, banii? Răspunsul la toate acestea nu-i va fi cunoscut niciodată, decise Saffron, în timp ce el o făcea să intre într-o clădire micuţă ce aparţinea poştei.

Urmărindu-l cum completează formele de expediere a benzii, o năpădi un dor de casă. Ochii i se umplură de lacrimi şi spre necazul ei, începură să-i curgă pe obraji.

— Poftim!

Luă batista pe care el i-o întindea şi-şi şterse ochii, iar când vederea îi deveni clară, văzu doi ofiţeri de poliţie care intrau în clădire. Nico o lăsase din mână atunci când ea îşi ştersese ochii şi ea începu să fugă, acţionând impulsiv, cu toate speranţele îndreptate în a-i ajunge pe poliţiştii de la uşă.

Câştigase câteva secunde faţă de Nico şi pentru moment se gândi

că este suficient. Fiind micuţă putea să se strecoare printre ceilalţi clienţi, ceea ce el nu era în stare, dar tocmai când îşi atingea ţinta, îi simţi mâinile înlănţuind-o, trăgând-o înapoi; faţa lui era o mască de furie, atunci când o întoarse brusc spre el, încât aproape îşi pierdu echilibrul.

Poliţiştii se opriră în loc; câţiva oameni priviră scena. Saffron deschise gura pentru a striga după ajutor, dar ţipă de durere când mâna lui Nico îi atinse faţa cu putere, pălmuind-o.

Era a doua oară când o pedepsea fizic şi cu toate că durerea nu fusese prea mare, şocul o reduse la tăcere.

— A văzut un alt bărbat, le explică el curioşilor şi poliţiei. Era vărul meu şi bineînţeles când i-am spus că se ţine cu el a negat, deşi tot satul i-a văzut împreună.

Poliţiştii râseră şi făcură un comentariu care-i coloră obrajii lui Saffron; umorul lor vulgar nu era pe placul ei. Desigur, Italia era o ţară unde domina bărbatul, îşi aminti ea cu amărăciune, şi acesta putea să-şi bată nevasta în public fără grija că ar putea interveni cineva şi, mai ales în Italia de sud, mai puţin evoluată ca cea de nord, unde nevasta era privită ca o proprietate a bărbatului.

Strângând-o dureros, Nico o scoase afară şi nu se opri până nu făcură colţul din apropierea Land Reverului.

— Mai încearcă o dată figura asta şi în loc de palma mea o să te trezeşti cu un glonţ. M-ai scos din sărite! Ce credeai c-o să obţii?

— Cel mai preţios lucru din lume, îi spuse Saffron cu încăpăţânare... libertatea.

— Asta este motivul pentru care nu te-ai măritat niciodată? o întrebă el pe nepregătite... pentru că „libertatea" înseamnă aşa mult pentru tine?

Saffron tresări:

— Nu cumva eşti prea naiv? îl ironiză ea, salvându-şi mândria rănită în urma jignirii din întrebarea pe care i-o pusese... Dacă o femeie vrea, poate să-şi acorde toate libertăţile dorite chiar şi după căsătorie, în zilele noastre...

— Aşa deci... se zburli el, se pare că n-ai găsit pe cineva care să vrea să te ia în aceste condiţii... Stricată cum eşti...

— Stricată? N-ai auzit niciodată despre egalitatea sexelor? îl întrebă ea. Nu toţi bărbaţii vor virgine timide în paturile lor!

— Nu în paturile lor, o aprobă Nico suav, dar când este vorba de neveste... e o altă treabă.

Aroganţa lui o înfurie; ar fi putut să-i spună că nu s-a măritat pentru că visase să găsească un bărbat pe care să-l respecte tot atât de mult cât să-l şi iubească; un bărbat care să fie bărbat şi să o încurajeze şi pe ea în a fi femeie, fără să o domine şi să încerce să o pună într-o situaţie de inferioritate... începuse să creadă că astfel de bărbaţi nu

există.

Drumul spre fermă fu lipsit de evenimente. Cu fiecare kilometru care o apropia de închisoarea ei, Saffron simţea cum îi creşte senzaţia de groază şi nu se mai putea gândi la nimic altceva decât la propria ei moarte.

Viaţa ei va dura numai până când tatăl său va face rost de banii pentru răscumpărare, era sigură de asta. De îndată ce ei vor şti că suma va fi plătită, o vor înlătura fără cruţare. De ce ar mai fi lăsat-o să trăiască... să-i poată identifica mai târziu? Probabil ei credeau că ea este o nebună, gândi cu amărăciune fata, mai ales Nico, ce se distra pe socoteala ei, jucându-se cu simţurile ei, deşi ştia cu precizie care îi va fi soarta.

Olivia îi salută cu răceală. Pe obrazul lui Guido se vedea urma loviturii şi îi privi cu o ură sălbatică, ce-i mări frica lui Saffron. Doar Pietro părea neschimbat.

— Ai trimis banda înregistrată? întrebă Olivia cu brutalitate.

În acest timp, îi cerceta faţa lui Saffron, căutând să desluşească ceva ce aceasta nu ştia şi de fapt nici nu-i păsa. Observase fusta şi bluza pe care le purta şi adăugă cu agresivitate:

— Ai lăsat-o să se ducă singură la magazin? Ţi-ai asumat acest risc sau cumva ea are anumite motive de a sta cu noi, pe care nu le ştim?

Saffron se înroşi, deşi era hotărâtă să nu reacţioneze la răutăţile celeilalte fete.

— Nici unul, o puse Nico la punct, fără s-o privească pe Saffron. Lucrurile pe care le purta erau practic zdrenţuite, adăugă el înainte ca Olivia să poată obiecta. Am hotărât să i le schimb pentru a nu atrage atenţia asupra noastră. Nimeni nu se miră de doi străini care-şi petrec vacanţa, dar vederea unui bărbat cu o fată în zdrenţe alături de el, ar fi putut fi remarcată de cineva.

Era clar că Oliviei nu-i convine situaţia şi tot atât de clar că nu mai are argumente să-i riposteze lui Nico. Nici Saffron nu mai avu nimic de zis.

Când se trezi a doua zi, Saffron se simţi răvăşită de sentimente contradictorii pe care nu şi le putea controla. în ochii lui Nico zărise în acea dimineaţă mânie amestecată cu ceva ce nu-şi putea explica – un fel de admiraţie faţă de ea însoţită de un soi de automulţumire. Dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine, ar fi crezut că regretă faptul că luase parte la răpirea ei – dar totuşi, ea nu putea să fie prima victimă cu care el avusese de-a face; nu se putea minţi cu gândul că sentimentele faţă de ea fuseseră altele decât cele pe care le avusese pentru celelalte victime.

Masa de seară se petrecu într-o tăcere mormântală, cu Olivia care se uita când la Nico, când la Saffron, cu furie şi îndoială. Se pare că Nico era conştient de ceea ce simţea italianca, gândi Saffron, dar nu

dădea nici o importanţă acestor priviri. Se miră de atitudinea lui, mai ales că în calitate de conducător el trebuia să întreţină relaţii amicale cu ceilalţi membri ai bandei. După ce masa se sfârşi, Saffron observă cum Olivia se duse drept spre Guido şi amândoi începură să discute cu voce joasă, în timp ce Nico citea ziarul pe care şi-l cumpărase din oraş şi Saffron curăţa masa sub ochii vigilenţi ai lui Pietro.

— Lasă asta, îi spuse Nico, după ce ea terminase vasele de spălat şi începuse să le şteargă. Olivia şi Guido se pot ocupa de ele, spuse el azvârlind o privire necruţătoare înspre cei doi. Cum îţi mai este rana? Ţi-ai luat medicamentele? întrebă el brusc.

Ea afirmă, dând din cap. Rana era pe cale de vindecare, dar aparenta grijă a lui Nico o

enervă. Pentru ce îi purta atâta de grijă? Încerca s-o inducă în eroarea de a crede că-l interesează, pentru a-şi atinge cine ştie ce scop viclean? Încerca s-o facă să aibă încredere în el, ca să poată apoi s-o distrugă? se întrebă ea cu amărăciune.

*

* *

Trecuseră patru zile de când Nico o luase cu el în oraş şi Saffron începu să descopere că starea de spirit a celor care o răpiseră se schimba în mod periculos. De câte ori îi elogiau organizaţia lor, nu ratau ocazia de a aduce în discuţie cultura fetei, cultură pe care plănuiau s-o distrugă în noua societate pe care doreau s-o instaureze. Cel mai mult o îngrozea ura pe care o aveau împotriva bisericii catolice italiene. După ei, biserica era prima ce urma a fi distrusă şi Saffron se cutremură când, într-o dimineaţă, Olivia se întoarse spre ea, spunându-i sălbatic:

— Religia a fost de multă vreme ca un opiu pentru popor. Ei au încercat şi au reuşit să-l facă să creadă că-l aşteaptă raiul şi pentru că în prostia lui, poporul a crezut, a devenit sclavul acestei religii... De ce nu avem încă veşti de la taică-su? îl întrebă ea pe Nico. A trecut destul timp. Probabil nu ne ia în serios, adăugă ea. Niciodată n-am avut astfel de întârzieri în trecut.

— Acum trăim în prezent, îi spuse el calm... Şi ştii că primim ordine de la Roma. Eu sunt şeful acestei operaţii!

— Olivia are dreptate, i-o tăie Pietro mânios. Poate că a sosit momentul să accelerăm lucrurile. Nu mai putem rămâne mult timp în siguranţă, aici.

— Eu zic că ar trebui să-i trimitem tatălui său ceva care să-i amintească cât de vulnerabilă este fii-sa, propuse Olivia. Poate că am putea să-i amintim despre urechea tăiată, trimiţându-i ceva mai palpabil decât o bandă înregistrată. Băiatul lui Getty a fost imediat răscumpărat după ce familia lui a primit..

— Destul! Nu mai ascult nimic! comandă Nico. Eu sunt şeful

acestei operaţiuni şi eu voi fi singurul care va decide care va fi pasul următor şi când îl vom face... şi voi, o să-mi ascultaţi ordinele!

După ce-l ascultară, se făcu tăcere şi Saffron simţi cum o apucă un rău de la stomac gândindu-se la ameninţarea Oliviei.

Cum o vor mutila? Tăindu-i un deget, o ureche? Gândul era suficient ca s-o facă să simtă o sudoare rece, dar nu vroia să se lase pradă fricii sau să-i dea Oliviei satisfacţia de a o vedea speriată.

Ştia tot ce i se întâmplase nepotului lui Getty; văzuse în ziare şi-şi aminti comentariile tatălui său, deşi era foarte tânără la acea vreme. Răpitorii îi tăiaseră o ureche şi o trimiseseră familiei. Şi nu fusese singurul caz de mutilare. Dar după acestea, ei plătiseră răscumpărarea şi el trăise! Măcar de ar putea evada! Dar cum? Ştia că o evadare este imposibilă, dar încă năzuia spre ea, era obsedată chiar.

Şi acum se afla în faţa ameninţării pe care Olivia tocmai o făcuse. O îngrozea, adăugând o nouă dimensiune fricii pe care o simţea.

Ziua se târa. De două ori Saffron o văzu pe Olivia, vorbind în şoaptă cu Guido. Plănuiau oare să nu ia în seamă ordinele lui Nico şi să-i uzurpe autoritatea? Observase la Olivia o schimbare, o nemulţumire faţă de Nico şi o împotrivire în a-i accepta ordinele ca o lege. Într-un fel el devenise unicul ei protector împotriva răutăţii Oliviei şi a destrăbălării lui Guido şi teama îi creştea de fiecare dată când el dispărea, îngrijorându-se la ceea ce i s-ar putea întâmpla lui. Nu putea, de asemenea, să nu-i pese de ameninţarea cu mutilarea pe care o făcuse Olivia, fără consimţământul lui Nico—la urma urmei, ce-ar mai putea face el, odată pusă în practică? Încercă să nu-şi imagineze durerea tatălui său la primirea unei astfel de probe.

Nu putu să mănânce nimic, seara, mişcările fiindu-i dezordonate. O dată sau de două ori, simţi privirea lui Nico aţintită asupra ei, dar refuză să-l privească.

Când el se ridică de la masă, împingându-şi nervos scaunul, ochii ei se îndreptară instinctiv în direcţia lui.

— Pietro, musafirul nostru arată ca şi cum ar avea nevoie de aer proaspăt. Du-te şi plimb-o până la râu şi înapoi.

— N-o duci tu la plimbare? întrebă Olivia cu maliţiozitate. Nu-mi spune că te-a părăsit...

Dorinţa italiencei părea să se fi transformat în neplăcere, într-un interval foarte scurt de timp, reflectă Saffron în timp ce-l urma pe Pietro, sau cumva Olivia vroia să-şi mascheze sentimentul de mulţumire?

Întunericul acoperise totul, dar noaptea subtropicală era blândă şi gândul de a fi din nou închisă în mica încăpere, odată plimbarea terminată, îi provoca o senzaţie de claustrofobie acută. În alte condiţii, plimbarea prin livada de măslini spre râu ar fi fost plăcută, dar cu Pietro în spatele ei, gata să sară la orice mişcare greşită, nu mai exista

nici o plăcere.

Tot ceea ce poseda era doar o iluzie de libertate şi asta nu putea înlocui realitatea. în faţa lor, râul sclipea argintiu la lumina lunii şi stelele străluceau pe cerul întunecat.

Saffron se plimbă pe malul râului o bună bucată şi se opri brusc, văzându-l pe Nico venind din direcţia opusă

Evident că şi el vroia să respire aer curat, dar spre deosebire de ea, era liber să facă tot ceea ce doreşte. Buzele i se strânseră cu amărăciune.

— Pietro, vreau să te uiţi puţin la Land Rover, îi spuse Nico celuilalt bărbat, când ajunse în dreptul lor. S-a încălzit prea tare motorul.

— O să fac o probă, făcându-l să meargă, îi sugeră Pietro, şi o să mă ocup de asta mai serios, mâine dimineaţă.

— Bine. Nu putem risca să rămânem fără el.

În timp ce Pietro dispăru în întuneric şi ei rămaseră singuri, pe Saffron o apucă o reţinere curioasă. Privi peste râu, amar nemulţumită de atingerea lui Nico pe braţul său şi de faptul că-i spunea că sosise timpul să se întoarcă. În spatele ei se afla ferma şi închisoarea, în faţa ei, râul şi apoi, libertatea.

Un instinct, care-i înlătură orice urmă de teamă, răbufni din interiorul ei şi fără să-şi dea seama ce face se întoarse şi o luă la fugă, nu spre fermă, ci undeva departe de ea,fără nici un plan în minte, ci doar cu o dorinţă disperată de a fi liberă.

Îl luase pe Nico prin surprindere şi-l auzi alergând în urmă ei, dar forţându-se să nu-i audă, îşi continua cursa. Cu inima spărgându-i pieptul, îşi încorda voinţa şi prinse o viteză pe care nu o mai cunoscuse din timpul când fusese elevă şi participase la întreceri. Captivitatea forţată o făcuse să-şi piardă din greutate, ceea ce îi crea un avantaj; Nico era puternic şi avea forţă şi curând, îl auzi că i se apropie din spate.

Chiar şi aşa, ştiind că nu are scăpare, refuza să se predea, obligându-şi corpul să reziste, nedând atenţie faptului că era pe punctul de a leşina. Singurul gând ce o anima era nevoia de a scăpa, de a intra în pământ şi a se amesteca cu el... de a fi liberă!

CAPITOLUL 7

Deodată începu să cadă... să cadă, să atingă pământul cu o bufnitură surdă, care o făcu să ţipe printre dinţi. O greutate o ţinea fixată de pământ. Îşi ridică faţa într-un gest de sfidare şi începu să privească înaintea ei, acolo unde râul curgea liniştit printre maluri.

— Proasto!

Etichetarea cea aspră fu lansată cu mânie. Trăgând cu greu aer în plămânii ei torturaţi, Saffron zăcea inertă, în timp ce Nico o întorcea pe spate, cu mâinile atârnând moi de o parte şi alta a corpului, întreg trupul fiindu-i scuturat de spasme.

— Ce sperai să obţii?

— Libertatea!

Cuvintele fuseseră rostite cu durere şi pe faţă, la lumina crudă a lunii, i se putea citi sfidarea. Deasupra ei, îl auzi pe Nico înjurând şi apoi, spre surprinderea ei, el îi luă faţa în mâini şi începu s-o sărute cu o pasiune care fu transmisă şi corpului ei, făcând-o să se simtă uşoară şi receptivă la atingerea lui. Nu era o îmbrăţişare oarecare, ci una a unui bărbat al cărui autocontrol dispăruse pentru a se transforma într-o dorinţă nebună pentru ea şi... Saffron îşi dădu seama de asta. Luna se ascunse în spatele unui nor; cu simţurile ascuţite la maximum, ea putea auzi susurul apei, şoaptele nopţii ce-i înconjura şi ceva zvâcni înăuntrul ei, o nevoie disperată de a cunoaşte plăcerile vieţii înainte de a fi prea târziu; fără să se gândească, renunţa la întregul cod moral al vieţii sale. Dacă era să moară, mai întâi trebuia să cunoască viaţa; să cunoască dorinţa şi posedarea de către un bărbat, chiar dacă acesta era cel care o răpise, sau cel puţin aşa dorea trupul său şi ea nu se mai putea lupta cu ea însăşi. Faptul că e găsea aici cu Nico era ca un soi de fatalitate, ca şi cum totul ar fi fost programat cu mult timp înainte şi nu se mai putea face nimic.

Braţele ei îi înconjurară umerii şi gura i se deschise pentru a-i primi sărutul. Îmbrăţişarea lui era clară; era aceea a unui bărbat care ajunsese la punctul unde nimic nu mai conta în afară de satisfacerea nevoii de a poseda femeia. Saffron simţi asta după febrilitatea cu care o săruta şi după felul în care picioarele lui o ţintuiau la pământ.

Nasturii bluzei se desfăcură sub degetele sale nerăbdătoare, şi noua Saffron, care se născuse în momentul de răzvrătire împotriva lui, când încercase să scape de el, se simţi străbătută de extaz, atunci când el îi expuse trupul la lumina lunii, studiindu-l cu aviditate în tăcerea nopţii care-i înconjura.

— În lumina asta, pielea ta pare a fi de alabastru, murmură el cu

pasiune. Ai putea fi model pentru statuia Dianei. Dar carnea ta este caldă şi seamănă cu o piersică coaptă şi doar privindu-te simt în mine o dorinţă păgână să te ating şi să gust din tine.

Îşi aplecă faţa şi ceva dulce şi languros începu să străbată vinele fetei, când el îşi atinse limba de sfârcurile sânilor ei, începând să le sugă uşor. O senzaţie delicios de plăcută o cuprinse provocându-i o încordare a muşchilor, şi un impuls pe care nu şi-l reţinu, o făcu să-şi bage degetele în părul des şi negru, făcându-l pe Nico captiv al sânilor ei.

Dar un uşor tremur al corpului îi trădă reacţia lui Nico, şi căldura emanată de pielea lui, precum şi geamătul care-i scăpă printre buzele ce se mişcau flămânde peste pieptul ei, îi arătară lui Saffron că nu este singura cuprinsă de dorinţă, în magia acelei nopţi.

Când Nico îi scoase fusta, simţi o plăcere şi mai mare, deoarece se găsea astfel în contact mai strâns cu trupul lui. Şi ea-i desfăcuse cămaşa, dar când el se dezbrăcă complet, dându-şi jos pantalonii, lui Saffron i se tăie respiraţia la vederea perfecţiunii corpului său de bărbat.

— Nu te mai uita la mine, mângâie-mă, îi şopti el cu voce joasă, aplecându-şi corpul ca să-l întâlnească pe al ei, încercuind-o cu braţele în timp ce gura lui îi cerceta moliciunea pielii. Barierele de jenă şi lipsă de experienţă fiind înlăturate, răspunsul ei fu total, buzele-i tremurânde se lipiră de pielea bărbătească ce se înfioră la atingerea lor, provocând-o prin asta să continue.

Ceva din dorinţa lor reciprocă îi transmisese lui Saffron nevoia de a răspunde febril; o necesitate de a sorbi adânc, ştiind că cupa vieţii îi va fi smulsă, înainte ca ea măcar să fi gustat deplin din vinul dulce-amar al dragostei.

Simţi întreaga greutate a lui Nico deasupra ei, încordarea muşchilor şi excitarea sa extremă.

— De ce? întrebă el încetişor, lângă buzele ei. De ce acum şi nu înainte?

Înţelese ce vroia el să spună şi cum nu mai exista nici o barieră între ei doi, putea să-i răspundă sincer.

— Poate pentru că vreau să cunosc tot ceea ce-ţi poate oferi viaţa, înainte de a fi prea târziu.

Îl simţi cum se opreşte, scrutează întunericul, apoi îi întoarse faţa şi începu s-o cerceteze în lumina lunii, bucăţică cu bucăţică, cu ochii reci şi prudenţi.

— Cred că te-am auzit, dar mai spune-mi o dată, ca să nu cred că mi-a jucat vreo festă imaginaţia.

Ezitând, Saffron îi repetă. După ce termină se lăsă o tăcere adâncă. Şi apoi Nico îi spuse cu o voce lipsită de expresie:

— Încerci să-mi spui că eşti încă virgină?

— Şi dacă sunt?

De ce-i tremurase vocea, pronunţând aceste cuvinte?

El dădu din umeri şi se îndreptă, aşezându-se cu spatele la ea ca să nu i se poată citi expresia de pe faţă. După aceea îşi trase pantalonii.

— Auzisem multe despre tine, spuse el crispat, dar ceva îmi spune că nu minţi. Cu adevărat asta vrei acum? o întrebă el scurt. O relaţie pur şi simplu, fizică, cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoşti? Dacă-i aşa, de ce n-ai vrut înainte? De ce acum?

— Pentru că eşti aici, îi răspunse Saffron calm, bucuroasă că întunericul îi ascunde faţa.

De fapt nu acesta fusese răspunsul pe care vrusese să i-l dea. Ca şi cum ar fi citit prin ea, Nico o întrebă, în timp ce se îmbrăca:

— Dar la fel sunt şi Guido şi Pietro, îi răspunse el plat. Vrei să spui că ţi-ar fi fost la fel cu oricare din ei?

Aşa ar fi vrut să spună, dar buzele n-o lăsau să mintă. Nico se întoarse şi o studie, aşa că ea negă din cap, fără să vorbească.

— Saffron.

El îi puse mâinile pe umeri şi se uită în jos spre faţa ei.

— Poţi să fii inocentă şi naivă, dar nu intr-atât încât să nu realizezi adevărul celor pe care ţi le voi spune. Situaţiile ca cea de faţă acţionează în mod neobişnuit asupra oricui, forţându-i emoţiile şi simţurile şi canalizându-le într-un mod în care nu sunt canalizate de obicei – la fel ca şi tot ceea ce s-a întâmplat în seara aceasta, zise el, după care făcu o pauză şi pe faţă i se zări o grimasă de neplăcere.

Simţind că este respinsă, se simţi rănită şi înţelese că el nu o să mai facă dragoste cu ea.

— Dacă nu m-ai dorit, de ce ai început să mă faci să cred că vrei să faci dragoste cu mine? reuşi ea să spună, călcându-şi pe mândrie şi încercând să nu-l privească în ochi.

— Vroiam, fiindcă îmi închipuiam că eşti o femeie de lume, o corectă Nico brutal... nu un copil lipsit de experienţă care vrea să se folosească de mine pentru educaţia sa sexuală. Ar trebui să-mi fii recunoscătoare, adăugă el cu duritate... în acest fel te salvez de la scopul pe care ţi l-ai propus şi anume, sanctitatea patului conjugal!

— De care nu o să am parte, remarcă Saffron cu amărăciune... în orice caz, nu mă păstram pentru asta.

— Nu?

Ironia lui o înfurie.

— Nu, îi ripostă ea cu putere.

— Atunci pentru ce, sau mai curând, pentru cine?

Pentru o clipă, ea fu tentată să nu răspundă, dar ceva în interiorul său o îndemna să-i destăinuiască cele mai intime gânduri şi sentimente, aşa că, spuse cu o voce ezitantă:

— Cineva pe care să-l respect şi în care să am încredere tot atât de

mult cât să-l doresc şi fizic şi care să simtă în acelaşi fel ca mine; o totală comuniune a minţii şi a corpului, o...

— Un suflet geamăn, adăugă el sec. Realitatea este foarte departe de idealul tău, sau ar fi fost dacă nu m-aş fi oprit la timp. Oh, continuă el neprimind nici un răspuns, doar n-o să-mi spui că inima ta de fecioară mă plasează în rolul iubitului perfect, un cavaler alb, strălucitor, a cărui perfecţiune se apropie de absolut.

Zeflemeaua lui o biciui, şi ea reluă cu amărăciune:

— Dorinţele sunt aprinse de diavol şi se potolesc...

— Între a muri pură şi castă şi a face dragoste cu mine, ca fiind primul tău amant, ai ales-o pe ultima, adăugă Nico cu duritate. Crezi că sunt flatat? Regret, dar trebuie să te dezamăgesc... şi acum un sfat: data viitoare când o să răspunzi atât de pasional unui

bărbat cu care vrei să faci un experiment, păstrează secretul virginităţii tale.

— Nico! se apropie Olivia din întuneric, strigându-l pe nume.

Nico se întoarse şi o sculă pe Saffron în picioare. Pielea acesteia se încinse la atingerea lui, dar el părea indiferent la efectul pe care-l produsese.

— Oh, aici sunteţi, exclamă cealaltă fată, fără să fie nevoie. Credeam că s-a întâmplat ceva... aţi întârziat atât de mult...

— Nu s-a întâmplat nimic, o asigură Nico.

Cuvintele lui erau ca nişte cuţite în inima lui Saffron. Într-adevăr, lui nu i se întâmplase nimic, pe când ei... Respingerea lui nu era uşor de suportat, mai ales când venea din partea unui bărbat pe care-l ura şi-şi jurase să se răzbune.

Confuză şi nelămurită din cauza propriilor ei emoţii, începu să se îndrepte spre fermă. Briza rece care-i mângâia pielea transforma dorinţa pe care o simţise în braţele lui Nico într-un vis... o întâmplare petrecută altcuiva. Părea imposibil de crezut că ea se comportase aşa, că răspunsese atât de pasionat şi totuşi, în adâncul ei, sălăşluia un regret dureros, acela de a fi vorbit când nu trebuia... încercând să-şi înlăture aceste gânduri, intră în fermă şi începu să urce scările spre camera sa, unde se simţea oarecum la adăpost de răutatea şi veninul privirii Oliviei, care-i creau aproape o senzaţie de rău fizic.

— Cât mai trebuie să stăm aici? o auzi pe Olivia întrebându-l pe Nico, după ce o condusese în închisoarea ei şi coborâse la parter. Cei de la Roma trebuie să fie neliniştiţi. Niciodată nu ne-a luat aşa mult timp îndeplinirea unei misiuni.

— Nu, confirmă Nico, prinse Saffron din zbor... şi niciodată n-aţi fost atât de aproape de captură ca data trecută. A fost o prostie să-l omorâţi pe John Hunter, aşa cum aţi făcut. Aţi pierdut şi răscumpărarea.

— Poliţia era cu ochii pe noi, auzi Saffron vocea aproape clară a

Oliviei. El ne văzuse şi putea să ne descrie şi nu ne puteam permite riscul acesta.

Zilele intrară în rutina obişnuită. După micul dejun, Saffron lucra la câmp, întotdeauna, sub ochii vigilenţi ai unuia dintre gardieni. Nico îşi petrecea multe zile în oraş; uneori mergea cu Olivia alteori cu altul dintre ei şi Saffron învăţase să-şi spună că amărăciunea pe care o simţea când îl vedea cu ea, nu însemna nimic. În fond, cum putea să simtă ceva pentru el? O umilise, îi înşelase încrederea, o rănise fizic şi psihic şi toate le făcuse în aşa fel încât, pentru toate acestea, nu se considera decât ea însăşi vinovată.

Astăzi, la orizont se strânseseră nori groşi, care anunţau ploaie şi în timp ce ziua se ţâra leneş, tensiunea electrică ce anunţa furtuna părea să se fi infiltrat şi în interiorul fermei.

Scandalul izbucni când Olivia începu să ţipe la Guido şi Pietro, în timpul mesei. Pietro nu reacţionă, concentrându-se asupra mâncării, dar Guido o apucă puternic de braţe, scuturând-o violent. Olivia îl împinse şi tensiunea dintre ei scăzu. În această atmosferă apropiată furtunii, Saffron simţi cum rana o doare pentru prima oară. Se vindecase bine, dar bănuia că mai rămăsese o urmă sub sân, tocmai ca să-i amintească ce i se întâmplase, de parcă ar mai fi avut nevoie de aşa ceva.

Nico plecase în oraş şi pentru că nu mai suporta atmosfera din casă, Saffron ieşi afară. Pietro o urmă şi se propti de cel de al doilea Land Rover, curăţându-şi puşca în timp ce o supraveghea – o ameninţare tăcută pe care ar fi fost nebună să nu o ia în seamă. Ce repede se adaptează mintea omului, gândi ea în timp ce se îndrepta spre poteca ce ducea spre livada de măslini. Acum nu i se mai părea nimic anormal la vederea armelor sau la faptul că era prizonieră.

Singură în livadă, o asaltară gândurile care nu~i dăduseră pace toată ziua. De ce nu luase tatăl său legătura cu banda? Pur şi simplu nu reuşise să strângă o sumă atât de mare de bani, sau Olivia avusese dreptate şi lui nu-i păsa dacă se mai întoarce sau nu? Simţi că o îneacă plânsul, dar nu se lăsă pradă disperării. Tatăl său o iubea şi ea se va agăţa de această speranţă, n-avea importanţă cât.

Lipsa de veşti de la tatăl ei părea să fi afectat nervii tuturor, nu numai pe ai ei.

— Se joacă cu noi, izbucni Olivia uitându-se urât la Saffron... şi tu îl încurajezi, Nico. Cu fiecare zi care trece, creşte şi riscul de a fi descoperiţi. Ar trebui să plecăm de aici.

— Nu! se încruntă Guido la Olivia. Daca plecăm, atragem atenţia asupra noastră. Trebuie să vedem ce avem de făcut.

— Dar nu putem aştepta la nesfârşit, punctă cu hotărâre Olivia. Trebuie să facem ceva. Sir Richard are nevoie să i se amintească despre pericolul care o paşte pe fii-sa.

Saffron se cutremură vizibil la reînnoirea propunerii de mutilare. Când auzise prima dată se îngrozise şi tinsese, lipsită de speranţă, spre libertate şi de atunci nu mai fusese menţionat nimic.

— Nu! se auzi vocea abruptă a lui Nico şi pe faţă îi apăru o grimasă. Era oare supărat pe Olivia fiindcă încerca să-i comenteze dispoziţiile?...

Schimbul de priviri dintre Olivia şi Guido o făcu pe Saffron să se întrebe dacă nu cumva atacul lor asupra poziţiei de conducător al lui Nico nu fusese dinainte stabilit. Se produsese o sciziune între membrii bandei, mai ales de când Olivia şi Guido făcuseră opinie separată.

— Oricum, trebuie să plec la Roma, anunţă Nico, şocându-i pe toţi. În timp ce voi fi plecat, să nu cumva să faceţi ceva care să ne prejudicieze poziţia. La întoarcere, o să discutăm din nou chestiunea, dacă n-o să avem veşti de la Sir Richard, în tot acest timp. Dacă vreunul dintre voi o să treacă peste dispoziţiile mele, o să aibă de-a face cu mine – sper că m-am făcut înţeles, da?

Se părea că nimeni nu clinteşte şi Saffron se miră pentru a nu ştiu câta oară, de controlul pe care-l avea asupra lor. Pentru o clipă, tânji să-l roage s-o ia cu el, să n-o lase singură cu ceilalţi, dar era oare cazul? Ştia că o să refuze, şi oricum, era vreo diferenţă între el şi ceilalţi? Singurul lucru prin care se diferenţia era o stăpânire de sine mai mare.

O jumătate de oră mai târziu era plecat. Saffron îşi făcu treaba obişnuită la câmp, păzită de Guido care-i ţinu o predică despre racilele societăţii capitaliste. Îl ignoră aşa cum începuse să ignore toate discursurile ce i se ţineau. Iniţial, îi ascultase cu atenţie, încercând să-i înţeleagă, dar faptul că erau orbi în faţa lacunelor organizaţiei lor, făcea imposibil orice dialog între ea şi ei.

Pierduse din greutate în timpul acestei captivităţi; pielea îi devenise şi mai bronzată din cauza soarelui şi de atâta timp nu mai folosise farduri, că aproape se obişnuise cu figura sa fără rimel şi ruj pe buze. Părul său ciopârţit mai crescuse puţin şi se încreţea delicat împrejurul figurii, ochii săi părând imenşi în ovalul fragil al feţei.

— Eşti aici ca să munceşti, nu ca să visezi!

N-o văzuse pe Olivia apropiindu-se, şi-şi îndreptă spatele dureros, în timp ce italianca păşi spre ea cu o mână în şold şi o mână pe puşcă.

— Poate că pe Nico l-ai păcălit, dar nu şi pe mine, continuă Olivia batjocoritoare. Crezi că dacă împărţi patul cu el o să fie mai îngăduitor eu tine, dar nu ţine! Chiar dacă o să vrea să te favorizeze, n-o să îndrăznească, Roma nu va tolera. Organizaţia nu-i uită niciodată pe trădătorii din sânul ei şi Nico ştie asta, aşa că nu eşti aşa deşteaptă precum te crezi. Oh, va lua ceea ce-i oferi, şuieră ea. Se va bucura de trupul tău şi cu asta basta. Când se va întoarce va vedea lucrurile din punctul nostru de vedere. Mai bine ai începe să te rogi ca

tac-tu să facă rost de bani, termină ea ameninţător. Nu te amăgi că lui Nico i-ar păsa de tine. Te dispreţuieşte pe tine şi genul tău, aşa cum o facem cu toţii.

— Spui asta fiindcă eşti geloasă, replică Saffron.

Spusese cuvintele împinsă de un impuls, dar ştia că ghicise corect şi că împotriva oricărei logici, Olivia era geloasă pe ea.

— Minţi! se răsti Olivia la ea. Nico se culcă cu tine fiindcă îl priveşti ca o miloagă şi el este totuşi bărbat... dar asta e tot ceea ce eşti pentru el – un trup şi atât!

Saffron reflectă la vorbele Oliviei, mai târziu, în cursul zilei şi se minună ce ar fi făcut cealaltă fată dacă i-ar fi spus adevărul şi anume, că Nico o respinsese, Nico... de ce-i ocupa el majoritatea gândurilor? se întrebă ea plină de necaz; mintea ei ar trebui să fie ocupată cu găsirea unei căi de ieşire din situaţia prezentă. Încercă să-şi concentreze gândurile asupra tatălui său, la activitatea lui zilnică, la ceea ce simte şi gândeşte în acel moment. Oare îşi regretă decizia de a nu se fi dus la poliţie sau nu vrea să anunţe cazul, pentru a nu-i prejudicia ei situaţia? Cum o să facă rost de bani? Ştia că el nu are prea mulţi bani lichizi şi ca să facă rost de ei însemna să-şi vândă multe din lucrurile la care ţine – colecţia de pictori impresionişti pe care o strânsese cu atâta drag de-a lungul anilor, antichităţile alese de mama ei, poate chiar şi câteva acţiuni ale companiei... şi astea toate, făcute în grabă, n-o să creeze suspiciuni?

Furtuna care plutea în aer izbucni în acea seară, atmosfera umplându-se de tunete şi fulgere. Saffron se duse la culcare cu o groaznică durere de cap, bucuroasă să scape de atmosfera de la parter. Guido îi aruncase priviri libidinoase toată seara şi ea se simţise îngrozitor de vulnerabilă fără Nico, fără cineva care să acţioneze ca un zid apărător între ea şi poftele aţâţate ale celorlalţi bărbaţi.

Zorile aduseră un aer proaspăt, după furtună. Saffron putu să-l audă pe Pietro fluierând pe scări. Când Olivia veni s-o descuie, nu-i mai aduse ligheanul obişnuit, cu apă, şi atunci când Saffron comentă, italianca îi răspunse cu mojicie:

— Ce s-a întâmplat, crezi că Nico n-o să te mai vrea dacă nu eşti parfumată? Nico este un bărbat, spuse ea ironic, şi preferă o femeie adevărată, nu una răsfăţată şi răzgâiată ca tine!

Pe măsură ce zilele treceau şi frica de-a fi descoperiţi creştea în sufletele celor ce o răpiseră, Saffron se bucura de tot mai puţină libertate.

— Unde ar putea să se ducă? întrebă Olivia ironic, atunci când Pietro îi bara drumul spre uşă. Şi cum? când tu eşti singurul care are cheile de la cel de al doilea Land Rover? Las-o să se ducă, îi zise ea Iui Pietro. Poţi s-o urmăreşti de aici şi dacă încearcă să fugă, împuşc-o!

Saffron nu făcu greşeala să cadă în cursă. O atrăgea râul, fără să-şi

dea seama de ce. Stătu pe loc, uitându-se cum curge, câteva minute, şi apoi, într-un impuls neaşteptat, îşi scoase bluza şi blugii jerpeliţi şi intră în apă până la brâu. Visa ca să se simtă din nou

curată, cu toate că de data aceasta se uita cu mare atenţie spre mal şi nu stătu mult în apă. Nu avea prosop ca să se usuce, dar socoti că soarele îi va usca repede chiloţii şi sutienul. Îl putea vedea pe Pietro în uşa fermei dar îşi zise că desuurile ei erau ca un fel de costum de baie şi nu-şi făcu probleme nici în privinţa lui Guido, care în acest moment al zilei era probabil plecat în sat după cumpărături. Unul dintre ei mergea zilnic în sat şi prezenţa lor acolo nu isca bănuieli.

Când se întoarse spre fermă, Land Roverul era parcat la locul lui, dar nu se vedea nici urmă de Guido. Crezând că este undeva în vie, Saffron păşi fără grijă în casa întunecoasă.

O mână îi cuprinse gâtul, aproape sufocând-o şi în nări fu izbită de un miros de usturoi amestecat cu vin. La ureche auzi vocea lui Guido, care o ameninţă:

— Nu încerca să te lupţi!

Şi deodată, mâna liberă a acestuia începu s-o pipăie, rupându-i nasturii de la bluză, in graba de a-i atinge pielea. În timp ce simţea că atingerea lui o îngreţoşează, în ochi îi citi o dorinţă animalică şi-şi dădu seama că el o aşteptase în mod intenţionat. Tot ceea ce simţise până atunci în materie de teamă nu era nimic în comparaţie cu groaza care o încerca acum. Fiecare fibră din ea protesta şi cu ochi de căprioară hăituită văzu cum gura umedă a lui Guido se îndreptă spre a sa.

Saffron se luptă ca un animal prins în cursă, unghiile începură să-i zgârie faţa agresorului, dar atacurile acestea nu avură asupra lui Guido decât efectul de a-l distra. Bluza îi fu înlăturată şi mâinile lui începură să-i încerce sutienul în timp ce ea se cutremura la atingerea lor. Spre deosebire de Nico, care era un bărbat îngrijit, pielea lui Guido mirosea a sudoare acră la fel ca a unui animal sălbatic. Cuprinsă de o stare vecină cu ameţeala, Saffron îi simţi mâinile pipăind-o şi, cuprinsă de un val de teroare, auzi o uşă care se deschide şi apoi, voci.

— Guido, las-o în pace!

„Nico!“ gândi Saffron cu uşurare, în starea de slăbiciune în care se afla, dar Guido, excitat la culme, refuza să asculte ordinul acestuia.

— M-am săturat să te mai aud! şi cu o mână brutală, Guido o trânti pe Saffron la pământ, cuţitul său apărând ca prin minune în mâna lui, în timp ce avansă spre Nico.

Frica lui Saffron pentru ea însăşi scăzu în faţa aceleia care o cuprinse pentru viaţa lui Nico. Era neînarmat, în timp ce Guido avea un cuţit. Ştia, în afara oricărei logici, că nici unul dintre ceilalţi nu-l va ajuta pe Nico şi că ceea ce se întâmpla în faţa ei era mai mult decât

o confruntare între doi bărbaţi, unul cuprins de dorinţă şi celălalt hotărât să o apere. Se cutremură convulsiv, în timp ce cei doi protagonişti se apropiau unul de altul şi mâna lui Guido descrise un arc înainte ca acel cuţit să cadă la pământ.

Saffron închise ochii şi rana de pe piept începu s-o jeneze la amintirea durerii pe care i-o provocase lama cuţitului. Sunetul a două corpuri care se luptă, urmat de un geamăt, o făcu să deschidă ochii, îngrozită de ceea ce ar putea vedea.

Guido era trântit la pământ, la picioarele lui Nico, iar cuţitul zăcea la câţiva paşi mai încolo. Nico respira greu, cu o uşoară tăietură pe obraz. îşi şterse sângele cu dosul palmei şi-şi trecu degetele prin părul dezordonat. Cu o voce mânioasă, spuse:

— Pietro, ţi-am spus să-l supraveghezi pe Guido. Cât despre tine, Guido, te-am avertizat ce se va întâmpla dacă...

— Nico, fii atent! ţipă Saffron văzând că Guido încearcă să apuce cuţitul, dar Nico îl azvârli cu piciorul şi cu o privire furioasă îl apucă pe Guido şi-l ridică în picioare.

— Ar trebui să te bat până la desfigurare.

— N-a fost vina lui Guido interveni Olivia, apărând la faţa locului. Ea l-a aţâţat şi l-a încurajat...

— Nu-i adevărat! Minte! Cuvintele se formară în mintea lui Saffron, dar nu-i ieşiră din gură. Totul în jurul ei deveni o gaură neagră care o înghiţi şi nu mai simţi nimic.

CAPITOLUL 8

Saffron era aşezată pe patul micuţ din camera ei. Se lăsase întunericul şi ea putea să vadă luna care se zărea prin geamul fără perdele. Îşi reveni şi tot ceea ce i se întâmplase îi veni în minte. Începu să tremure, simţind cum o cuprinde o stare de slăbiciune şi o durere în dreptul gâtului. Şi nu numai gâtul o durea; avea vânătăi pe braţe şi bluza îi atârna în zdrenţe.

Doamne! Se cutremură gândindu-se cât de aproape fusese să fie violată. Dacă Nico nu ar fi venit la timp... Nico! Din ochi începură să-i curgă lacrimi. Se aşeză în pat, cu mâinile strânse în jurul genunchilor, cu obrajii sprijiniţi de ei, încercând să se transforme într-un ghem. Ciocănitura scurtă care precedă deschiderea uşii, îl încordă nervii la maximum. Prinse o frântură din faţa supărată şi încordată a lui Nico, îi zări părul negru care se vedea prin deschizătura cămăşii şi-şi întoarse capul, cuprinsă de ameţeală, sentimentele de orgoliu citindu-i-se în ochii pe care-i închise prea târziu ca să-şi ascundă expresia faţă de bărbatul care stătea în uşă cu un vas într-o mână şi cu un tub de cremă în cealaltă.

— Saffron, îi pronunţă el numele cu blândeţe, ca şi cum s-ar fi adresat unei făpturi speriate.

Vocea îi era perfect calmă şi liniştitoare în timp ce se apropia de pat, vorbind tot timpul:

— Este totul în regulă. Nu vreau să-ţi fac nici un rău. Vreau doar să mă uit ca să fiu sigur că nu ţi s-a deschis rana din nou. O să-ţi pun nişte alifie peste lovituri. Uite, vezi că nu doare, nu-i aşa? o întrebă el repede.

Ea-l lăsase să-i ia un braţ şi să-l ungă cu cremă, în acest timp corpul ei fiind foarte încordat.

— Saffron...

Pe gene îi apărură lacrimi şi începu să tremure din tot corpul.

— Nu mă atinge!

Ea spusese asta atât de încet, încât el trebui să-şi aplece capul ea s-o audă.

— Nu te apropia de mine. Mă simt atât de murdară... atât de murdară...

Începu să se legene dintr-o parte în alta cu ochii lipsiţi de expresie şi nevăzându-l pe Nico. El o cuprinse cu braţele dar ea se încordă, tremurând încă.

— Saffron, totul este în regulă. N-o să mai pună mâna pe tine din

nou. Îţi promit... este în regulă. Hai, lasă-mă să-ţi dau jos bluza şi apoi poţi să te speli, o să-ţi aduc nişte apă. O să te simţi mai bine.

Se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă, dar Saffron nu dădu nici un semn că l-ar fi văzut sau auzit. Cu braţele strânse în jurul genunchilor, repeta încontinuu:

— Atât de murdară... atât de murdară...

Când Nico se întoarse, ea continua să stea în aceeaşi poziţie. Cu răbdare, ca şi cum ar fi fost un copil, îi desfăcu braţele din jurul genunchilor, îi dezdoi picioarele înţepenite şi-i scoase bluza zdrenţuită. Deşi tresărea la atingerea mâinilor lui când îi atingea carnea învineţită, nu încercă să-l respingă şi în timp ce el îi spăla cu grijă pielea, ceva din starea de încordare începu să scadă. Ca şi cum ar fi simţit, Nico făcu o pauză, căutându-i privirea, înainte de a spune cu blândeţe:

— N-ai păţit nimic, Saffron. Nu s-a întâmplat nimic. El nu...

— Nu m-a violat? se cutremură ea, scoţând ceste cuvinte... dar era pe punctul de a o face şi nimic nu l-ar fi putut opri. Aş fi putut să mor şi tot ceea ce aş fi cunoscut în viaţă n-ar fi fost decât asta.

Vocea şi mâinile lui începură s-o liniştească şi-i spuse că totul s-a terminat, cuprinzând-o ca pe un copil în braţele sale protectoare. Nu o lăsă decât atunci când se asigură că ea a început să se relaxeze.

— Ţi-am adus nişte apă, îi indică el un lighean ce era aşezat pe podea. O să te las să te speli, dar o să mă întorc peste o jumătate de oră cu ceva de mâncare.

După ce plecă, Saffron se îndreptă, se ridică şovăielnic în picioare şi începu să se spele încetişor ca cineva care visează. Bucăţile care rămăseseră din bluza ei o făcură să-şi amintească cu oroare de ceea ce se întâmplase, dar le făcu cocoloş şi se îmbrăcă cu altă bluză. Tocmai se încheia când Nico apăru cu cina.

Nu vroia să mănânce, dar ca şi cum ar fi simţit-o, Nico îi spuse repede:

— Nu plec până nu mănânci tot. Olivia mi-a spus că n-ai mâncat nimic toată ziua.

— Şi ce dacă? Spre groaza ei, vocea îi tremura şi simţi cum îi vine să plângă.

— Hai...

O lingură plină cu paste şi carne i se îndreptă spre gură şi, ascultătoare ca un copil, îşi deschise buzele. Din momentul în care luă o înghiţitură îşi dădu seama cât este de flămândă. Nico îi adusese şi o ceaşcă de cafea şi când o gustă i se pana că are o aromă ciudată.

— Brandy, îi explică Nico. O să te ajute să ieşi din starea de şoc şi o să te ajute să dormi.

Să dormi! Cum putea să doarmă când de fiecare dată când închidea ochii îi vedea faţa lui Guido şi-i simţea mâinile pipăind-o?

Faţa ei se înnegură. îşi puse jos ceaşca cu o grijă exagerată.

— Nico...

— Ştiu, dar va trece.

— Cum poţi să ştii? strigă ea sălbatic. Nu ţi s-a întâmplat ţie... n-a trebuit să înduri tu... a fost îngrozitor! M-am simţit atât... atât de mânjită...

— Saffron, îi spuse blând numele şi o încercui cu braţele, în aşa fel, încât să nu-i poată evita privirea... Ceea ce s-a întâmplat n-a fost vina ta. Dacă cineva a fost de vină, acela sunt eu. Ştiam că Guido te doreşte; mi-au spus că-l încurajezi, dar ştiam că nu este adevărat. Nu tu eşti de blamat. Trebuie să crezi asta!

— Cum aş putea, strigă ea plină de amărăciune, când ştiu că dacă m-ar fi violat, nimeni nu m-ar fi crezut? De fiecare dată când mă va atinge cineva, mi se va părea că este el... nu pot..

Se cutremură din nou, fără să vadă cum ochii lui Nico se umbreau şi faţa i se crispa.

— Saffron, eu...

— Nu mă lăsa singură în noaptea asta, Nico, îl rugă ea pe jumătate isterizată. Te rog, nu mă lăsa singură... n-aş putea să suport, eu...

— Ssst, sst!

O luă din nou în braţe, forţând-o să se liniştească.

— Gata... Totul este bine. N-o să plec. Vino, lungeşte-te şi încearcă să dormi! îţi promit că o să fiu aici dacă o să ai nevoie de mine.

În mod curios, ea adormi, dar numai din cauza faptului că Nico se culcase lângă ea, strângând-o protector la căldura pieptului lui şi în acest fel, imaginea lui Guido i se şterse din minte.

Pentru că patul era îngust, se trezi de câteva ori în timpul nopţii, ca să descopere că se încovrigase lângă Nico, cu capul pe pieptul lui şi cu braţele încolăcite în jurul mijlocului său.

— Nico, eşti treaz?

— Da. Ţi-e frică?

— Nu, atâta timp cât eşti aici. Guido...

— Uită-l pe Guido, îi spuse el scurt.

În vocea sa se simţea din nou nerăbdarea şi faptul că el îşi retrase braţele din jurul său, o făcu pe Saffron să simtă din nou vechea durere izvorâtă din respingerea lui. Începu din nou să tremure.

Mâinile lui Nico îi cuprinseră faţa.

— Saffron, nu...

Tensiunea care zăcuse în ea începu să scadă şi ea începu să plângă ca şi cum nu s-ar mai fi putut opri niciodată, lacrimi tăcute îi umplură ochii şi-i udară cămaşa lui Nico.

Câteva minute bune, el o lăsă să plângă şi Saffron realiză vag că obrazul i se odihnea pe pieptul lui cald şi că el îi înlătura, cu degetul,

lacrimile care începuseră să se usuce, treptat.

Nu simţea teamă în îmbrăţişarea lui, nici panică atunci când el începu să-i mângâie conturul buzelor, pe care le acoperi apoi cu ale sale. Prin bariera subţire a hainelor, îi simţi căldura bărbătească, simţurile i se răscoliră şi-i răspunse cu pasiune. Dar dintr-odată între ea şi bărbatul care o ţinea în braţe se interpuse imaginea lui Guido. O apucă o stare de rău şi palmele i se umeziră de transpiraţie.

— Saffron.

Modul în care îi pronunţă numele exprima regret şi înţelegere şi încet-încet începu să se desfacă din îmbrăţişare.

— Nu!

De undeva, nu se ştie de unde, găsi curajul să protesteze şi mâinile i se agăţară de umerii lui Nico.

— Nu, nu mă părăsi, Nico, suspină ea, adăugând rugător... Fă dragoste cu mine, a

cum, şi pentru că el nu răspunse, adăugă cu febrilitate... Nu vezi? Tot ceea ce-mi amintesc este Guido; tot ceea ce pot simţi, mirosi, auzi...

Începu să se încordeze din nou şi încercă disperată să-l privească prin întuneric pe Nico, în ochi.

– Te rog, îl rugă ea cu o voce tremurătoare. Te rog, nu vreau să fiu singura care...

– Saffron, Doamne, nu ştii ce-mi ceri!

Reţinerea din tonul său era atât de vehementă încât Saffron simţi că înţepeneşte, dar refuză să accepte durerea unei alte respingeri.

– Arăt atât de rău? întrebă ea brusc?...atât de lipsită de vino-ncoa încât nu mă doreşti?

Îi cercetă faţa şi negăsind nici un răspuns, adăugă cu amărăciune:

— Sau asta este din cauza lui Guido şi nu mai suporţi să mă atingi...

Îl auzi suflând greu şi apoi se trezi în braţele lui, strânsă tare lângă corpul lui dur.

— Să nu mai spui asta niciodată, îl auzi spunându-i la ureche... Nici un bărbat n-ar lua în considerare aşa ceva şi în afară de asta, Guido nu te-a violat. Eşti încă virgină şi din cauza asta...

— Pentru că sunt virgină? Şi atunci o să trebuiască să mor virgină? îl întrebă cu o voce care tremura cu resentiment. Virginitatea mea mă face mai puţin dezirabilă, mai puţin excitantă? Te vreau, Nico, zise ea neliniştită. Te doresc, eu...

— Nu, nu ştii ce vrei, veni răspunsul său. Vrei pe cineva cu care să faci dragoste, pentru a şterge imaginea lui Guido, eu sau altul, chiar pe jumătate atât de atrăgător şi dacă aş avea cea mai mică urmă de bun simţ...

Se uită în jos spre ea, îi cuprinse faţa cu mâinile şi ochii îi erau

aprinşi şi flămânzi.

— Doamne, te vreau, Saffron. gemu el adânc, lunecându-şi degetele prin părul ei buclat... şi mă faci să-mi fie imposibil să-mi reamintesc că nu trebuie...

Saffron nu răspunse. Ştia instinctiv că avea nevoie de dragostea fizică a lui Nico pentru a distruge amintirea lui Guido şi ştia tot instinctiv că Nico nu ar fi abuzat niciodată de o femeie, indiferent cine ar fi el şi ce misiune ar fi avut în viaţă.

Când gura lui o atinse pe a ei, Saffron se grăbi să i-o ia cu o aviditate ce-l făcu să geamă şi să-şi transforme sărutul paşnic într-o dorinţă fierbinte greu de închipuit, şi care nu semăna cu nimic din ceea ce Saffron cunoscuse în trecut.

Pielea lui, acolo unde ea-şi strecurase degetele prin cămaşă, era fierbinte, aproape frigând-o, şi trupul său părea cuprins de o febră fără margini. Într-un gest pur instinctiv, ea se strânse în el, întâlnindu-i brusca încordare a muşchilor şi tremurul care începuse să-i scape de sub control. El îşi ridică faţa şi o privi prin întuneric.

— O, Doamne, Saffron! îi spuse el numele cu o voce plată, ca şi cum ar fi făcut efortul de a se controla, fără să ştie când îl va părăsi acest autocontrol.

Saffron nu vroia ca el să se controleze; dorea ca posesiunea lui să fie totală şi finală şi să nu se lase împiedicat de lipsa ei de experienţă. Îl vroia egal cu ea în dorinţă şi nevoie; vroia să se cufunde total în dorinţa propriului ei corp şi să uite toate ce-urile şi de ce-urile despre ceea ce se întâmpla.

— Saffron.

De data aceasta, în vocea lui se putea desluşi resemnarea, dar şi altceva, care o făcu pe Saffron să i se accelereze pulsul, după felul în care-i pronunţase numele. Buzele ei se desfăcură ascultătoare sub apăsarea gurii lui; sărutul său fu devastator şi ea tresări sub asaltul fierbinte al buzelor lui şi o căldură, o senzaţie de moliciune, o străbătu, făcând-o să devină docilă şi să-i răspundă.

Mâinile lui i se strecurară împrejurul spatelui, ridicând-o uşor, aşa încât să ajungă strâns lângă el, atingerea caldă a degetelor de-a lungul şirei spinării provocându-i fiori de plăcere. Mâinile ei febrile se strecurară în interiorul cămăşii lui, cercetându-i umerii şi apoi mişcându-se experimentat prin părul care-i acoperea pieptul. Îl auzi respirând sacadat şi gemând de plăcere, sărutările febrile pe care ea le presăra pe gâtul lui arătându-i nevoia crescândă pe care ea o avea de a cunoaşte tot ceea ce nu mai cunoscuse, înainte de a fi prea târziu. Saffron era ca un copilaş care refuzase în mod deliberat să-şi deschidă cadoul de Crăciun şi care acum, întrevăzând posibilitatea ca să nu-l mai aibă, se grăbea să-l deschidă.

— Of, Doamne, Saffron! Ştii oare ce-mi faci tu mie?

Rugămintea şovăitoare a lui Nico îi fu murmurată la ureche, cauzându-i fiori de plăcere în tot trupul şi când el începu să-i scoată bluza şi sutienul, ea tânji să scape cât mai repede de ele, pentru a-i simţi mâinile pe pielea-i goală, pentru ca degetele lui să-i potolească senzaţia apropiată de durere a sânilor ei, care se întăriseră şi deveniseră sensibili la atingere.

După ce o dezbrăcă, îi apucă gura într-un sărut ameţitor, neatingând-o, ci doar lăsând-o încleştată de el şi cu ochi întunecaţi până la a părea negri, o privi din cap şi până în picioare murmurând înăbuşit:

— Doamne, mi-am pierdut minţile, dar Dumnezeu mi-e martor că te doresc cu disperare. Pentru mine eşti ca o durere în măruntaie, ca o febră în sânge, Saffron, şi niciodată n-o să ştii câte nopţi n-am dormit, dorindu-te aşa cum eşti acum în braţele mele, goală şi vrând să faci dragoste cu mine.

Cuvintele lui erau ca un elixir magic, înlăturându-i orice îndoială în legătură cu ceea ce făcea, dorind cu disperare ca el să o posede înainte ca viaţa ei să se sfârşească.

— Dezbracă-mă, Saffron.

Comanda fusese punctată cu sărutări arzătoare, trasate de gura Iui bărbătească te aluneca pe linia gâtului, ca apoi să se oprească cu dinţii în lobii urechii şi s-o strângă posesiv de umeri când ea începu să-i îndeplinească dorinţa. Era ceva erotic în a-l dezbrăca şi în libertatea de a-l săruta pe fiecare parte a corpului, ce devenea liberă, în timp ce ea-i desfăcea nasturii cămăşii. Degetele ei se apropiară şovăitoare de cureaua pantalonilor şi se opriră. îl simţi cum se încordează în întuneric, spunându-i răguşit „Nu te opri, pentru numele Iui Dumnezeu!“ ceea ce o incită să se lupte să-i desfacă şi catarama, până când ea se eliberă sub degetele sale, lăsând să-i apară pântecul neted, aureolat de părul care se înfiora la atingerea ei.

Dintr-odată, el începu să respire diferit, ritmul liniştindu-se şi mâinile care-i mângâiau înnebunite sânii, oprindu-se tremurătoare.

— Ce încerci să-mi faci, gemu el lângă pieptul ei, vrei să mă înnebuneşti? Ştii tu oare cât de mult am vrut să-ţi simt atingerea mâinilor pe trup? Nu ştii... Se încordă dintr-o dată şi toată pasiunea din mângâiere îi dispăru... Bineînţeles că nu ştii, spuse el uşor ironic... Cum ai putea? Eşti o fecioară. Nu pot să fac asta, Saffron. continuă el... Nu pot...

Pentru că ea realiză că el vrea să dea înapoi, se hotărî să nu-l lase sub nici o formă.

— Nico, te rog!

Îşi aplecă faţa şi începu să-l sărute pe întreg corpul, făcându-l să se zbată convulsiv şi să încerce să o îndepărteze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu naivitate. Nu-ţi place să fac aşa?

— Nu eşti chiar aşa naivă.

Vorbele fuseseră spuse clar. Încercă să o dea la o parte, dar prin stofa pantalonilor, Saffron îi simţi excitarea, încordarea unui corp ce abia se mai controla. Ea aştepta, scuturată de un râs aproape isteric; în mod normal, ea ar fi trebuit să ezite.

— Ce s-a întâmplat?

Îi simţise râsul prin întuneric şi acum aştepta un răspuns.

— N-am crezut niciodată că o să fie atât de greu să-mi pierd fecioria. Ăsta este motivul pentru care nu mă vrei? Din cauza asta?

— Nu fi proastă!

Nico se mişca cu repeziciune, strângând-o cu bruscheţe în braţe aşa încât ea nu se mai îndoi de excitarea lui, simţindu-i bărbăţia întărită la maximum.

— Bineînţeles că te doresc nebuneşte, murmură el printre buze, dar te vreau ca femeie şi nu ştiu dacă o să am atâta stăpânire de sine ca să te iniţiez cum trebuie. Ti-am răspuns la întrebare? Nu mă întreba mai mult, dacă vrei să nu mă apuc să-ţi arăt chiar acum, tresări el lângă ea.

Toate acestea îi provocară lui Saffron o reacţie care o conduse pe o cale fără întoarcere; se lipi şi mai tare de el, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi începu să-l sărute mărunt pe gât, murmurându-i:

— Da, te rog, Nico!

Se simţi trântită pe spate şi pielea i se făcu de găină în răcoarea nopţii, când îl văzu pe Nico sculându-se în picioare.

Pe moment, crezu că el vrea să plece, şi simţi o durere în suflet crezând că este respinsă. Dar în lumina lunii,îl văzu cum îşi scoate pantalonii. Stătea cu spatele la ea şi amintindu-şi cum îl văzuse la râu, după ce înotase, îşi opri respiraţia şi-l privi uimită, admirându-i goliciunea totală. Când se întoarse, o văzu cum îl priveşte fără jenă.

În loc să se aşeze lângă ea, îngenunche lângă pat şi cu faţa ascunsă de privirea ei începu să-şi mişte mâna de-a lungul trupului ei. mai întâi încet şi apoi din ce în ce mai nerăbdător.

— Să nu te superi pe mine, dacă n-o să se întâmple aşa cum îţi imaginezi! o preveni el brutal. Prima oară nu este întotdeauna prea bine.

Pentru ea nu va fi numai „prima oară“ ci „singura dată“, gândi Saffron cu amărăciune, şi după aceea, nimic nu mai contă, pentru că gura lui Nico luă locul mâinilor şi ea începu să tremure şi să se arcuiască spre el, binecuvântând tăria corpului lui, când se aşeză lângă ea, înlănţuind-o şi sorbindu-i dulceaţa gurii până când ea se simţi ameţită şi buimăcită de explozia neaşteptată a pasiunii dintre ei.

— Saffron!

Numele ei îi țâșni printre buze şi ea-i simţi încordarea bruscă a muşchilor, în timp ce gura lui părăsea curba caldă a sânilor pentru a o

poseda pe a ei cu aceeaşi hotărâre puternică cu care-i desfăcu coapsele, strecurându-se cu greutate între ele.

Se simţi cuprinsă de panică şi încercă să se domine, în timp ce înlănţuirea lui devenea mai puternică şi la fel şi apăsarea gurii. Mâinile lui îi părăsiseră sânii ca să-i cuprindă şi să-i muleze coapsele înspre el, în timp ce ea se arcuia. cuprinsă de aceeaşi dorinţă care emana din el.

Simţi o durere bruscă, fulgerătoare şi ea încercă să se retragă instinctiv, dar mâinile lui puternice îi presară şi mai mult coapsele şi ea gemu, protestând sub asaltul gurii lui, dorinţa dispărând în faţa durerii şi panicii..

Totul se terminase înainte de a începe, lăsând-o cuprinsă de durere şi nelinişte, cutremurându-se ca reacţie la ceva ce nu putea admite că fusese sub aşteptările ei.

Din nefericire, Nico părea să nu împărtăşească reticenţa ei.

— Nu-i aşa că n-a fost aşa precum te aşteptai? o întrebă el sec. Am încercat să te previn. N-are importanţă, îşi râse el de ea... data viitoare o să fie altfel.

— Care dată viitoare? vru ea să întrebe, dar se simţea prea obosită, prea lipsită de apărare şi prea amărâtă.

Ochii începură să i se închidă şi aproape nu ştiu sau, nu-i păsă că stătea goală în braţele lui Nico, având drept acoperământ doar corpul lui.

Se trezi în timpul nopţii, încercând să scape de un coşmar. Vocea lui Nico o trezi la realitate.

— Nu te speria, îi spuse el... Este doar un coşmar. Guido nu este aici. Sau cumva i-am luat eu locul?

Ea nu pretinse că ar fi înţeles greşit. Îşi simţea corpul curios de uşor şi se înroşi gândindu-se cum se rugase de el mai devreme ca să facă dragoste cu ea. El avusese dreptate, experienţa nu fusese precum se aşteptase

— M-ai prevenit, admise ea cu onestitate.

— Vrei să simţi cum se învârte pământul cu tine?

Din cauza amuzamentului din vocea iui, simţi cum o cuprinde indignarea şi, obişnuindu-se cu întunericul, încercă să-i privească faţa.

— Dacă vrei să ştii, am auzit că se poate întâmpla şi asta, în anumite condiţii şi dacă dai peste cine trebuie. Şi oricum, n-o să fie aşa de rău când ai să încerci din nou, doar dacă nu faci greşeala ca să-ţi alegi un amant neexperimentat.

— Cum aş putea să fac asta? replică ea cu amărăciune. Olivia n-o să mă lase să ies vie de aici, ştii prea bine.

— Şi din cauza asta ai vrut să fac dragoste cu tine?

— Nu numai (trebuia să fie cinstită)... Au fost atâtea lucruri... Guido, se cutremură ea... n-aş fi putut suporta să-mi amintesc numai

ce am simţit când m-a atins el şi...

— Continuă.

În vocea lui era o inflexibilitate de oţel care o obliga să răspundă.

— Şi am crezut că cu tine o să fie altfel, îi spuse ea plină de nevinovăţie... nu mi-am închipuit...

— Că sunt totuşi un om? o întrebă el, zâmbind ironic. Că nu pot suporta să fiu provocat fără a rezista fizic? Poate că ar trebui să fac ceva, ca să mă ridici la loc pe piedestalul meu, nu?

Pentru moment, ea nu înţelese ce vrea să spună, dar când degetele lui începură să i se plimbe pe corp şi ea începu să tremure convulsiv lângă el, realiză şi încercă să se tragă înapoi. Dar Nico n-o lăsă. Excitaţia pe care o simţea, era ceva de care nu se putea apăra şi care o şoca, după durerea pe care o simţise mai devreme. Trupul său părea să nu se fi sinchisit de aceasta, pentru că îi răspundea lui Nico de parcă l-ar fi aşteptat şi acceptat ca amant. Sfârcurile i se întăriră la uşoara lui strângere, iar sânii se umflară la atingerea buzelor lui. Buzele o tachinară excitând-o, până când ea se strânse în el, mâinile îi înlănţuiră gâtul şi degetele i se înfipseră în păr, şoptind ,.Nico“, şi primind răspunsul mult aşteptat, gura lui fierbinte sugându-i sfârcurile excitate ale sânilor.

Şi el nu se opri aici. De data aceasta, fără graba de mai înainte, mâinile şi gura îi mângâiară tot trupul, făcând-o să tremure când ajunse în dreptul pântecului şi apoi coborâră şi mai jos spre curba sveltă a coapselor, provocând un răspuns frenetic din partea ei, care începu să sărute şi ea la rândul său corpul lui, mângâindu-l aşa cum nu îndrăznise până atunci, lăsându-l să o îndrume şi să o ghideze până când deveni moale şi docilă în braţele sale. De data aceasta actul de posedare se împlini fără durere, în timp ce, arcuită sub el, se relaxă până când ajunse să simtă plăcerea pe care el i-o producea, numele lui înăbuşit sub gura lui, în timp ce el o transporta pe culmi, alături de el, în lumea orbitoare a fericirii, înainte de a se cufunda într-un întuneric de catifea, cu lacrimi de mulţumire pe obraji, care lăsaseră dâre pe pielea lui Nico.

Când în sfârşit fu capabilă să vorbească şi bătăile inimii lui Nico ce răsunau ca nişte tunete, îşi căpătaseră ritmul normal, ea-şi apăsă buzele într-un sărut timid, pe gâtul lui şi murmură „Mulţumesc".

Nu putea să-i vadă faţa, dar simţi o oarecare grimasă când el îi spuse:

— Mai degrabă un bărbat trebuie să mulţumească, în special, după o experienţă ca asta...

Saffron nu înţelese ce vrusese să spună şi se simţi prea obosită şi timidă ca să-l întrebe dar o să-l întrebe mâine dimineaţă, îşi promise ea, în timp ce ochii i se închideau şi somnul o cuprindea.

*

* *

Saffron deschise ochii. Ceva nu era cum trebuie. Se încruntă încercând să-şi amintească despre ce este vorba şi atunci începu să-şi revină. Era singură în pat, goală sub cuvertura pe care Nico o aranjase în jurul ei, înainte de a o părăsi. Bunul simţ îi spunea că ar trebui să se simtă ruşinată sau să regrete ceea ce se întâmplase, dar nu putea. Ceea ce simţise, fusese o intensă senzaţie de fericire şi o plăcere extraordinară în tot trupul. Se întinse leneşă, conştientă de ea însăşi, într-un fel în care nu mai fusese, până când nu o învăţase Nico. Nico! Se simţi cuprinsă de căldură. Felul în care făcuseră dragoste fusese tot ceea ce visase ea, dar unde era el acum?

Un sunet neobişnuit veni de afară şi ea fugi spre fereastră unde văzu un elicopter care dădea târcoale fermei. Speranţa pe care o pierduse de atâta timp începu să înflorească din nou. Însemna asta că ei o căutau? Un elicopter în această parte pierdută a lumii însemna oare ceva?

Începu să se îmbrace încordată şi plină de nerăbdare. La parter se auzeau sunete de activitate. Nico era acolo. Şi el probabil văzuse elicopterul, dar încercase alte emoţii. Pentru prima dată se trezi în faţa gândului sănătos care-i arăta că sunt în tabere diferite; libertatea sa însemna căderea lui şi Olivia îşi făcuse planurile ei în legătură cu această posibilă cădere. O cuprinse o frică îngrozitoare, dar se forţă să o înlăture. Nu simţea nimic pentru Nico, ca persoană, nimic. Doamne, dacă n-ar fi fost în situaţia asta, niciodată n-ar fi visat să-i permită mai mult decât un sărut, n-are importanţă...

Uşa se deschise şi el intră, sever şi serios.

— Bine că eşti îmbrăcată, vorbi el cu repeziciune. Plecăm.

— Din cauza elicopterului? întrebă ea fără a-i veni să creadă.

— Deci, l-ai văzut? Da. Olivia tocmai mi-a reamintit că eu am fost cu ideea să rămânem aici. Nu cred că te vede cu ochi prea buni în dimineaţa asta, adăugă Nico sec, privind-o cu detaşare cum se înroşeşte. Deci, ai devenit din nou domnişoara Wykeham cea distantă, acuma, când ai realizat că cei din lumea ta nu te-au uitat? Noaptea trecută a fost o eroare, ceva care va fi uitat şi îngropat undeva în minte, nu-i aşa? Foarte bine, aşa să fie! zise el strâmbându-se.

Ceva asemănător regretului o cuprinse; simţul că într-un anume fel îl lăsa baltă, gând nelalocul lui ţinând seama de împrejurări, totuşi, când trecu pe lângă el şi-i atinse din întâmplare braţul gol, o senzaţie care nu se asemăna celei din noaptea trecută o cuprinse şi pentru o clipă, vroi să se agaţe de el şi să-l roage să plece acum, când mai era încă timp. Se uită în sus spre el, cu ochii plini de lacrimi şi cu durere în suflet ştiind că salvarea ei însemna capturarea lui, dar expresia feţei lui o preveni să nu-şi arate sentimentele, aşa că coborî ca să facă faţă urii Oliviei şi ameninţării de pe chipul lui Guido, care stătea de pază

la fereastră.

Planul era ca ei să plece imediat după ce vor fi mâncat. Saffron prinse din ceea ce discutau că au un alt adăpost, sigur, pregătit înainte de răpirea ei şi acolo aveau de gând să se ducă, luând-o şi pe ea.

— Ţi-am spus că am stat prea mult, izbucni Olivia spre Nico. Te-am prevenit că taică-său se joacă cu noi, dar tu făceai pe atotştiutorul... vroiai să ai mai mult timp ca să te culci cu ea? Sper că ţi-a plăcut, spuse ea cu milă... deoarece atunci când o să afle cei de la Roma...

— Roma n-o să afle nimic până când nu o să le spun, i-o tăie Nico scurt. Pietro, du-te afară şi ajută-l pe Guido cu Land Roverul... mi se pare ceva în neregulă, nu reuşeşte să-l pornească.

Plecă şi timp de câteva minute motorul continuă să bâzâie, după care apăru Pietro, murdar şi supărat.

— Nu porneşte, anunţă el. Numai Dumnezeu ştie ce are. Combustibilul curge cum trebuie, dar motorul dracului se opreşte imediat după aprindere.

— Bine, încearcă-l atunci pe celălalt, ordonă Nico, şi totuşi, în ciuda manierei sale grosolane, Saffron avu impresia că lui nu-i prea păsa dacă o să pornească sau nu, lucru care părea ciudat.

Pietro dădu din umeri.

— Este acelaşi lucru.

Deodată se încruntă, după care se întoarse şi merse spre cutia unde se păstra zahărul.

— Cât de mult zahăr era aici, aseară? o întrebă pe Olivia.

Uimită, Saffron văzu ochii celeilalte fete mărindu-se în timp ce studia cutia de zahăr.

— Prietena ta a pus zahăr în petrol! îl informă Pietro pe Nico, cu mânie. Din cauza asta nu pornea motorul!

— Înseamnă că suntem obligaţi să rămânem aici?... Olivia arăta îngrozitor... Când o să se întoarcă, o să ne prindă ca pe nişte şobolani în cursă?

— Dacă se întorc, punctă Nico cu tărie .Nu putem fi siguri...

— O, nu, nu ştim sigur, dar putem ghici. A fost poliţia şi nu o să se întoarcă neînarmaţi. Bine că avem fata. Tăticului n-o să-i placă să-şi vadă odrasla găurită, ceea ce se va întâmpla cu siguranţă, dacă n-o să vină plin de bani şi nu o să ne garanteze libera-trecere pentru a ieşi din ţară.

Şobolanii erau periculoşi, gândi Olivia. Nici Pietro şi nici Nico nu o contraziseră pe Olivia, şi Saffron nu mai avu nici o îndoială ca italianca va face exact aşa cum spusese, daca va fi nevoie. Dar toţi se înşelaseră în privinţa zahărului, pentru că ea nu se atinsese de el!

— Du-te şi închide-o sus! îi spuse Nico Oliviei.

Se mişcă şi pentru prima dată, Saffron îl văzu cu o armă – nu ca

cele pe care le purtau ceilalţi, ci un revolver silenţios şi ea simţi cum o cuprinde o transpiraţie rece. Doamne, dacă asta înseamnă să fie salvată, prefera să rămână prizonieră!

— Nu. Să stea aici cu noi ca s-o putem supraveghea, sări la ceartă Olivia. O s-o ţinem aici, şi cei de afară o să fie mult mai prudenţi când o să tragă cu puştile. Cât timp o să dureze până o să se întoarcă?

Era înfricoşată, chiar şi Saffron putea să observe asta şi de asemenea mai observă că

toţi cei trei, inclusiv Guido îi cereau sfatul lui Nico.

— Depinde de cât de departe vin. Să spunem două ore – asta în cazul în care au ghicit că suntem aici... uitându-se la ceas, Nico continuă... Acum trebuie să începem să ne pregătim. Olivia, ia-o pe Saffron cu tine şi fă provizii de mâncare, pentru că nu se ştie cât o să stăm sechestraţi aici. Guido, Pietro, aduceţi mai multe muniţii.

— N-ai de gând să anunţi Roma? Olivia îşi șterse buzele uscate cu limba şi se uită la el.

— Care este problema? Şi aşa nu ne pot trimite întăririle la timp. Nu suntem de capu nostru.

Saffron observă că, în mod straniu, Nico părea că se bucură de situaţie, în timp ce ceilalţi trei erau foarte neliniştiţi. Toţi erau nişte huligani şi se comportau ca atare, dar imediat ce apărea cineva mai important şi-i trata cu aroganţă, povestea se schimba.

Nico ieşi din casă pentru o jumătate de oră. Exact după o oră şi jumătate, după ce-l văzuse prima oară. elicopterul se întoarse, se roti în jurul fermei şi apoi ateriză pe câmpia ce se vedea lângă râu.

— La dracu'. sunt în afara câmpului nostru vizual! ţipă Pietro, plecând de la punctul de observaţie de lângă fereastră. Ce credeţi că o să facă? O să ne atace sau o să aştepte să ieşim din casă?

— Depinde, păru Nico total indiferent.

— De ce? întrebă Olivia cu voce ascuţită.

— De faptul dacă sunt italieni sau dacă Sir Richard Wykeham a fost în stare să convingă guvernul britanic, ca cetăţean englez ce este, că fiica lui are nevoie de protecţia propriilor lor trupe.

Olivia se albi:

— Adică vrei să spui S.A.S.? întrebă ea înfricoşată. Autorităţile italiene n-o să permită niciodată!

— După baia de sânge de la Moreau? Cred c-ar fi mai mult decât fericiţi să scape de o astfel de belea. În fond, nu este unul din scopurile organizaţiei noastre acela de a sabota guvernul nostru şi a-l face să cadă şi să provoace o anarhie totală?

Buimăcită, Saffron se întreba dacă Nico îşi dă seama că în loc să-i liniştească, îi sperie şi mai tare. Era ca şi cum, ştiind cât de tare îi înfricoşează gândul de a se afla în faţă cu S.A.S. (trupe speciale de luptă împotriva terorismului), se juca cu ei în mod deliberat. Nu

cumva era de vină imaginaţia ei?

— Nico, uită-te în jos... spre livada de măslini!

Cuvintele încordate ale lui Guido îi alungară din minte lui Saffron toate gândurile legate de Nico, şi la fel ca şi ceilalţi, începu să urmărească umbrele care se mişcau prin livadă. Ce-or fi făcând? se întreba ea cu gura uscată. Metodele italiene constau în a distruge atât clădirea cât şi pe cei dinăuntru, dar britanicii erau renumiţi pentru diplomaţia pe care o foloseau înaintea forţei.

Întâmplarea făcu să fie a doua variantă. Un bărbat îmbrăcat în haine de camuflaj se apropie de fermă, ducând o porta-voce, flancat de ambele părţi de alţii cu arme.

Vorbi în italiană, cerând eliberarea lui Saffron. Răspunsul lui Guido fu un foc continuu de muniţii. Saffron îi văzu pe bărbaţi aruncându-se la pământ şi în clipa următoare, Nico o trânti la duşumea şi pe ea.

— Culcat, îi ordonă el, aplecându-şi propriul cap în timp ce o mitralieră ricoşa în zid.

Următoarele ore fură ceva ce Saffron niciodată nu-şi mai putu aminti cu claritate. Era conştientă doar de frica şi căldura de nesuportat care domneau în încăpere. împuşcături sporadice şi gânduri legate de faptul că nu vor scăpa vii, erau răspunsul soldaţilor de afară, dat răpitorilor ei care refuzau s-o lase să plece.

Cât timp se scurse, Saffron nu realiză. Ziua părea să se târască şi simţea un ghem în stomac gândindu-se cât de aproape şi în acelaşi timp cât de departe era de libertate. Moartea era aproape, în puşca Oliviei, în cuţitul de la brâul lui Guido şi nici unul n-r fi ezitat o clipă, ştia asta.

Nico era întins la podea, păzind una dintre ferestre şi ţinând-o strâns cu mâna când ea încerca să se smulgă pentru a urca scările sperând să atragă atenţia celor ce vroiau s-o salveze. Părea că nu vrea să se abată de la ceea ce-şi propusese şi ea se cutremură când el îşi ridică puşca şi trase.

— N-o să ne prindă niciodată vii! strigă Olivia atunci când cei de afară le cerură să se predea. Nici pe fată n-o să pună mâna. O s-o omorâm pe ea întâi!

După aceasta, afară se făcu tăcere. Guido fugi în susul scărilor ca să controleze spatele fermei, dar imediat ce plecă, o altă declanşare de focuri le îndreptă atenţia spre cei care-i atacau.

Saffron stătea cu faţa spre scări, lungită pe burtă, cu toţi muşchii încordaţi şi prea speriată să nu fie atinsă de vreun glonţ, ca să se mişte. Fu prima care observă cele patru figuri ce stăteau în capul scărilor, cu puştile pregătite şi cu îmbrăcămintea lor de camuflaj.

Mai târziu, nu-şi dădu seama ce o determinase să-l tragă pe Nico de mână în loc să stea liniştită. El îşi întoarse brusc capul şi în acelaşi

moment Olivia urlă:

— Nico, fata, omoar-o acum!

Ea o văzu cum ridică arma, dar Nico se sculă, trăgând-o şi pe Saffron cu el, în momentul precis în care uşa se deschidea forţat. Îl auzi murmurând:

— Uşa – fugi repede!

Olivia îşi îndreptă puşca spre ea. dar Nico îşi interpuse trupul între puşcă şi Saffron. Urmă o explozie îngrozitoare, forţa ei părând să o împingă către uşă, apoi oamenii în uniforme o prinseră în timp ce cădea, indiferenţi la numele pe care ea îl pronunţase neîncetat. După ce se convinseră că Saffron nu are nimic, avansară în dezordinea din cameră.

— Nico... Nico... încă îi mai murmura numele când braţe familiare o înconjurară şi faţa îngrijorată a tatălui ei privi jos înspre ea.

— Bietul meu copilaş!

O strânse la piept, ciudat de neobişnuit în hainele pe care le purta, mai bătrân şi mai grav decât şi-l amintea. Apoi un alt bărbat, evident ofiţer, sugeră discret ca să se ducă spre un Land Rover şi să-i lase pe ceilalţi să continue cu treaba pe care o aveau de făcut, în timp ce tatăl o ajuta să urce în maşină, Saffron se uită peste umăr. Din interior se auzeau focuri de puşcă şi totul era învăluit în fum.

— Am primit ordine să-i prind vii! îi spuse tatăl său încruntat, vădit nemulţumit de aceste dispoziţii, dar din fericire vor fi judecaţi în Italia şi vor primi sentinţe mai aspre... îi aşteaptă închisoarea pe viaţă.

Închisoarea pe viaţă! Saffron şi-l imagină pe Nico încătuşat într-o celulă şi ceva se rupse în ea. O salvase, gândi ea năucită, dar bineînţeles, asta nu însemna nimic. Se întoarse spre tatăl ei vrând să-i spună toate astea, dar el o făcu să tacă, legănând-o:

— Scumpa mea copilă! Nu vreau să te duc acasă. O să mergem împreună în vacanţă, să uităm totul.

Năucă, Saffron aprobă, refuzând să admită că în fond, unele aspecte din viaţa ei de prizonieră nu sunt uşor de uitat. Era liberă şi în siguranţă şi trebuia să încerce să uite... orice altceva.

CAPITOLUL 9

În mod firesc, răpirea lui Saffron şi eliberarea ei fură subiectul întregii prese timp de nouă zile. Jurnaliştii care o urmăriseră pentru coloanele de scandal, acum umblau să-i ia interviuri, până când ajunse în imposibilitatea de a mai părăsi apartamentul tatălui.

Noua relaţie care se stabilise între ea şi tatăl său era deosebită şi grija pe care el i-o purta o mişca adânc. El se hotărâse ca s-o ducă undeva cu el, în vacanţă, în momentul în care afacerile îi vor permite. Nu mai discutau despre ceea ce se întâmplase – ea-şi exprimase dorinţa aceasta şi el acceptase, dar o prevenise că întregul incident nu putea fi, pur şi simplu, îngropat.

În fiecare zi era sâcâită de presă cu mii şi mii de întrebări legate de cei care o răpiseră; rolul S.A.S. în salvarea ei era menţionat doar în treacăt; unicul motiv pentru care ei se amestecaseră era acela că tatăl ei avea o companie ce producea armament de înaltă tehnologie şi de teamă ca cei care o răpiseră să nu fie băgaţi în asta, guvernul intervenise, cel puţin aşa îi spusese tatăl său.

Totuşi, oricât de atent cercetase ziarele, Saffron nu găsi nimic despre raidul asupra fermei şi rezultatele lui. Îşi spunea că este normal să fie curioasă de soarta celor care o răpiseră, dar de fapt, unul singur îi ocupa majoritatea gândurilor – Nico. Scăpase sau fusese prins? Chiar dacă încerca să-şi închipuie că este bucuroasă la gândul de a-l şti captiv, pentru a-şi răzbuna propria umilinţă, tot ceea ce simţea era doar o durere îngrozitoare în suflet.

O lună după salvare, tatăl o duse în Marea Caraibilor, unde petrecură o vacanţă idilică, pe plaje argintii, sub un soare de azur— sau cel puţin ar fi trebuit să fie idilică. Saffron n-o găsi aşa. Era încă speriată şi cu nervii încordaţi, sărind la fiecare zgomot de paşi, prea nervoasă să facă conversaţie şi să fie o bună companie pentru ceilalţi tineri.

— Când o să ne întoarcem o să mă concentrez mai mult asupra muncii mele, îi zise ea tatălui, într-una din dimineţi. Ceea ce facem noi acum nu-i suficient.

— Atâta timp cât n-ai de gând să cheltuieşti întregul profit al companiei pe opere de binefacere... glumi tatăl ei, ca răspuns.

O trata de parcă ar fi fost din sticlă şi s-ar fi temut să nu se spargă în bucăţele.

În scopul de a-i mai potoli îngrijorarea, îi vorbi despre planurile ei de viitor, în avion, în timp ce se îndreptau spre casă. Fu un zbor lung

de opt ore şi Saffron tocmai se trezea când îl auzi pe pilot spunând la microfon că trebuie să aterizeze la cel mai apropiat aeroport.

— Avem nişte defecţiuni la motor – nimic serios, îi asigură el pe pasageri.

— Mai bine să fim siguri, decât să avem necazuri, îi spuse o stewardesă zâmbitoare, care-i controla centura de siguranţă... O să luăm un alt avion şi nu o să întârziem prea mult.

Se uită zâmbind şi la tatăl ei, care încă mai era un bărbat atrăgător. Saffron se trezi că se gândeşte dacă lui i-a trecut vreodată prin cap să se recăsătorească şi să aibă alţi copii. Realiză uşor jenată că nu ştie nimic despre speranţele şi visurile tatălui său; mai rău decât atât, ea nu vrusese să afle nimic despre el, tratându-l ca pe o persoană îndepărtată. De acum înainte însă, totul se va schimba. Ea-l luă de mână atunci când începură să coboare la sol.

— Unde aterizăm? o întrebă ea, fără curiozitate, pe stewardesă, în timp ce se cufunda şi mai bine în fotoliu.

— La Roma, îi spuse fata, dar n-o să aveţi timp de plimbare, dacă cumva vă gândiţi la aşa ceva!

Roma! Tatăl său o strânse şi mai tare de mână privind-o cu ochi compătimitori şi înţelegători. Bietul tată, într-un fel, pentru el fusese mai rău decât pentru ea. Nu apucase să-i spună nimic despre chinurile ei; nimic despre Nico.

Aşa cum spusese stewardesa, nu întârziară la aeroport. Un avion gata pregătit îi aştepta şi, în timp ce se grăbeau spre poarta de îmbarcare, atenţia lui Saffron fu atrasă de câteva titluri din ziarele ce se aflau expuse.

„Banda de răpitori in faţa tribunalului", „Fiica lordului englez ca martoră“ scria în ele. Cam atât putu să citească şi ceva în legătură cu faptul că era singura victimă care fusese găsită în viaţă. Saffron nu reuşi să citească mai mult fiindcă tatăl ei o grăbea, cu o faţă palidă şi încruntată.

— De ce nu mi-ai spus? îl acuză ea după ce se aşezară în avionul cel nou.

— N-am vrut să te necăjeşti. Nu trebuie să apari ca martor dacă nu vrei, de fapt i-am spus lui Dom...

— Dom?

— Dom Hunter, îi explică tatăl. Naşul lui şi cu mine am fost asociaţi... Nu cred că l-ai cunoscut. Dom este ceva mai în vârstă ca tine, are treizeci de ani...

— Nu, nu l-am cunoscut, recunoscu Saffron repede... Dar ce o să facem cu depoziţia mea ca martor?

— Nimic. El este un avocat strălucitor şi am discutat despre posibilitatea de a apărea în faţa tribunalului. Mi-a spus că ar trebui să te pregătesc, dar bine sau rău, am vrut ca tu să nu mai ai de-a face cu

nimic. De fapt, aşa cum i-am spus şi lui Dom, n-am vrut ca tu să apari...

— Dar dacă nu apar, o să reuşească să-i condamne? întrebă Saffron, care-şi aminti ce citise.

— Cred că da, aprobă tatăl său grav, dând din cap. Ca să-ţi spun drept, eşti singura martoră, dar nu vreau să te mai expun unui alt pericol sau să te necăjesc.

— Pericol? Te gândeşti la alţi membri ai bandei?

— Cred că majoritatea lor sunt acum la puşcărie. Din ceea ce am aflat de la cei pe care i-am prins au dat şi de alte urme.

Se părea că tatăl ei ştia mult mai mult decât îi spusese.

— Am cerut să fiu ţinut la curent, îi spuse el ghicindu-i gândurile... Autorităţile italiene s-au bucurat de mult sprijin din partea guvernului nostru, deşi este un secret diplomatic.

— Presupun că ar trebui să mă bucur să ştiu că am un tată care este la curent cu secretele guvernului, totuşi...

— Nu te mai gândi la asta, îi sugeră blând tatăl. Poate că Dom are dreptate şi apariţia ta la proces ar fi o uşurare pentru tine. Niciodată nu mi-ai spus ce s-a întâmplat.

— Se pare că ai vorbit destule cu Dom, îi spuse ea cu amărăciune, muşcându-şi buzele când îi observă expresia nefericită. Îmi pare rău, tată, se scuză ea... n-a fost corect din partea mea.

— Am fost îngrijorat pentru tine, zise el simplu. Cu toată diferenţa de vârstă, Dom este un prieten bun şi ţin cont de părerea lui.

Subiectul nu mai fu menţionat până când ajunseră acasă, unde Saffron găsi o grămadă de scrisori oficiale care o aşteptau.

Aşa cum ghicise, erau din partea oficialităţilor italiene.. Le luă în camera ei şi tatăl său o lăsă singură, fără să-i mai spună nimic. Odată instalată în balansoarul pe care-l avea din copilărie şi care era acum vopsit în ton cu restul mobilei, căzu pe gânduri.

Greu de crezut că la începutul captivităţii sale ea dorise acest moment, în care să se bucure de prinderea lui Nico şi de privarea sa de libertate, dar acum...

Privea în gol, faptele şi emoţiile pe care le încercase începură să-i treacă prin faţa ochilor şi se aplecă spre scrisorile din poală, izbită de un adevăr.

Îl iubea pe Nico! Acesta fusese motivul pentru care nu putuse să se bucure de vacanţă şi-şi petrecuse multe nopţi în pat trează şi multe zile încercând să-şi potolească durerea din suflet. Ceea ce crezuse greşit că fusese o simplă dorinţă sexuală, o nevoie de a exprima totul înainte de a-şi sfârşi viaţa, fusese în realitate lupta trupului său cu adevărul. Dacă ar fi fost vorba numai de o experienţă s-ar fi îndreptat spre Guido sau Pietro, dar în loc de asta îl vroise pe Nico şi numai pe Nico.

Aproape se îndrăgostise de el atunci când venise pe plajă şi apoi, în atmosfera încinsă a fermei, dragostea ei devenise definitivă.

Deodată, îşi dădu seama ce trebuie să facă. Nu va fi uşor şi-l va şoca pe tatăl ei care va fi mâhnit, dar îl iubea pe Nico şi era gata să lupte pentru el, indiferent ce făcuse el în trecut. Când o să le spună autorităţilor italiene cum s-a interpus Nico între ea şi puşca Oliviei, o să-l judece cu mai puţină asprime? Presimţea că el nu mai fusese amestecat şi în alte cazuri de răpire. Nu ştia ce mai făcuse el. îşi reaminti ea; nu ştia nici măcar care sunt simţămintele lui. Vroia să-l salveze, cu aceeaşi ardoare cu care dorise să-l vadă pedepsit.

Chiar dacă tatăl găsi că hotărârea ei de a depune mărturie era ciudată, nu comentă nimic. Saffron scrise autorităţilor italiene spunându-le că va apare ca martoră. Se hotărâse să pledeze pentru Nico în faţa juraţilor aşa totul va avea valoare mai mare.

Nu era totalmente stupidă, totuşi, ştia că presa va specula în coloanele ei de scandal faptul că Nico îi luase minţile, dar nu-i păsa. Nico ştia adevărul.

Până la proces mai era o lună şi nu era zi in care să nu se gândească la Nico, sau noapte în care să nu viseze că este lângă ea, cu braţele încolăcite în jurul ei, având pieptul lui drept pernă.

Esteticianul care avea grijă de ea în salonul său de înfrumuseţare se îngrozi de starea pielii şi a unghiilor lui Saffron. Pentru că părul îi fusese ciopârţit, ea optă pentru o linie a părului mai scurtă. Tatăl îi spuse că arată mai bine aşa şi Saffron nu putu să nege că acum părea mult mai feminină decât înainte.

Procesul se devansase pentru că italienilor le era frică de o încercare a restului bandei, ce nu fusese prinsă, de a-şi elibera tovarăşii. Pentru apariţia la proces, Saffron îşi alesese un compleu galben-auriu care-i punea în valoare ochii şi părul. Arăta mai in vârstă sau se maturizase? Sir Richard îi spuse că arată încântător, dar în sinea lui gândea că pare nefericită şi foarte vulnerabilă şi ar fi dorit s-o întrebe de ce avea cearcăne şi era tristă, dar era prea înţelept şi înţelegător ca să pună întrebări; noua lor prietenie care se formase între ei, îi era prea scumpă ca s-o tulbure cu întrebări nelalocul lor.

Ar fi vrut să meargă în Italia cu ea. dar Saffron ar fi refuzat şi oricum, o călătorie de afaceri urgentă, la New York, nu i-ar fi permis s-o însoţească.

În week-endul dinaintea plecării, tatăl său se întoarse acasă mai devreme. Saffron fusese ocupată cu împachetatul – un costum de călătorie şi alte haine de care avea nevoie în zilele în care trebuia să apară ca martoră la tribunal. Tatăl veni în camera ei părând obosit şi neliniştit.

— Ştiu că n-ai să fii de acord, începu el fără nici o introducere, dar am aranjat ca cineva să meargă cu tine la Roma.

— Nu cumva nepreţuitul tău Dom? spuse Saffron cu sarcasm.

Era cam sătulă de aprecierile lui entuziaste la adresa acestui prieten, dar el se făcu că nu pricepe şi scutură din cap.

— Nu, unul din oamenii care au atacat ferma. Şi el o să depună mărturie.

Mărturie care s-ar fi putut să-l înfunde pe Nico! se îngrozi Saffron. Era ceva ce nu luase în calcul. Acest om la care tatăl său se referea trebuia să fie unul dintre oamenii din S.A.S. care o salvaseră.

Dacă era sau nu unul dintre salvatorii ei, ea nu-i recunoscu; de fapt îşi amintea foarte puţin din ceea ce se întâmplase în acea zi. Era un tip plăcut şi politicos, care luă loc alături de ea în avion şi după ce se prezentă, se cufundă în lectura unei biografii a lui Winston Churchill, imediat ce decolară.

Ea nu realiză cât era de încordată, decât atunci când zborul era pe sfârşite şi el îi spuse cu calm:

— Trebuie să fie foarte greu pentru dumneavoastră să faceţi asta... mai ales că aţi fost obligată să trăiţi în apropierea lor. Este un lucru pe care-l învăţăm în timpul antrenamentelor, adăugă el... Se întâmplă în două feluri: victima îi urăşte de moarte sau ajunge dependentă de ei.

O observa în timp ce-i vorbea şi în ciuda politeții lui, Saffron simţea că el se întreabă din ce categorie face parte ea. O să afle curând, gândi Saffron strângându-şi buzele. Era adevărat, fusese dependentă de Nico. Fără el, viaţa ei n-ar mai avea nici un sens, deşi ştia că el nu-i împărtăşeşte sentimentele. Dar dacă el ar scăpa de sub acuzaţie, dacă l-ar convinge pe tatăl ei să-l ajute, Nico ar mai avea nevoie de ea? Se mişcă neliniştită în scaun. Asta vroia? El să-i fie recunoscător pentru că nu avea altă ieşire? Să-l reducă la atât? Nu-l iubea tocmai pentru că era atât de mândru şi de independent? Ar fi dorit el libertatea la un astfel de preţ şi cu timpul ar fi fost nemulţumit şi ar fi urât-o? Când zborul se sfârşi, nu ajunsese la nici o concluzie. Tot ce ştia era că nu vroia să-l vadă pe Nico intrând la închisoare, fără să încerce să-l salveze; tot ceea ce se va întâmpla după aceea trebuia să fie la latitudinea lui.

Cu escorta înarmată care o conduse la hotel şi care o supraveghea tot timpul, ea îşi dădu seama cât de mare importanţă dădeau autorităţile italiene procesului şi cât de puţine şanse are ea ca să-l ajute pe Nico. Guvernul italian era sătul de atâta sânge şi cu ajutorul lui Saffron vroiau să pună capăt acţiunilor teroriste. Ea realiză acest lucru în prima zi a procesului, când fu invitată să ia loc în boxa martorilor şi să spună juraţilor cum fusese răpită.

Pe banca acuzaţilor putu s-o vadă pe Olivia, care o privea cu ură; Guido şi Pietro erau lângă ea şi în spatele lor, alţi indivizi pe care nu-i cunoştea. Nico nu se zărea printre ei. O cuprinse frica. Unde era el?

Întrebările urmară una după alta şi ea se forţă să răspundă cât putu

mai bine, fără să-l implice pe Nico. Simţea cum starea de tensiune îi creşte şi ochii ei îl căutau încontinuu pe Nico. Scăpase cumva? Nu văzuse nimic despre asta în ziare.

În momentul în care trebui să explice cum a încercat Guido s-o violeze, simţi cum o cuprinde o stare de slăbiciune şi totul se învârte în jurul ei. Judecătorul era amabil si se purta cu ea părinteşte. I se aduse un pahar cu apă şi un scaun.

— Şi în acel moment aţi fost salvată de un alt membru al grupului? întrebă judecătorul, citind din depoziţie ceea ce Saffron scrisese după ce fusese salvată. Acest bărbat este aici... împreună cu ceilalţi?

Cineva se apropie de judecător şi-i şopti ceva. El dădu din cap aprobator:

— Ah, da, zâmbi către Saffron, am uitat bărbatul despre care vorbim a fost împuşcat în timpul operaţiunilor de salvare şi acum nu mai poate răspunde în fata justiției oamenilor.

Sala tribunalului începu să se învârtă cu ea.

Nico era mort... mort.

Deodată, în sala tribunalului începură să se audă zgomote. Cineva din fundul sălii începuse să tragă cu arma: omul care o însoţise in avion fugi înspre ea cu un pistol în mână. Brusc, în mica sală izbucni violenţa. Cineva ţipă şi Saffron fu împinsă la pământ, în momentul în care un cuţit zbură pe lângă capul ei. Împuşcăturile se opriră şi când în sfârşit Saffron îşi ridică faţa, tot ceea ce văzu, fu trupul lipsit de viaţă al lui Guido şi fata contorsionată de ură a Oliviei.

Pentru moment, scena se schimbă; în locul lui Guido ea-l văzu pe Nico zăcând fără viaţă, cu mâinile inerte de-a lungul trupului şi durerea pierderii lui îi înlătură orice alt sentiment.

Îl auzi pe omul de la S.A.S. alergând si apoi întorcându-se către ea o întrebă dacă este teafără.

— Dom m-a prevenit că s-ar putea întâmpla ceva, murmură el, dar remarca sa nu avea nici un înţeles pentru Saffron.

Nico era mort.

Ea nu se putea opri aici. După ceea ce i se întâmplase, nu mai punea problema mărturiei ei, dar ea refuză să părăsească tribunalul până nu află circumstanţele morţii lui Nico.

În ochii celui care o păzea, ea văzu milă şi compătimire, când ea-i spuse că vrea să stea până la sfârşitul procesului pentru a afla totul. Observă totuşi, în ochii lui şi o oarecare urmă de vinovăţie.

Observă acelaşi lucru şi atunci când reuşi să vorbească cu una dintre oficialităţile italiene, un italian cu o faţă severă care vorbea perfect englezeşte şi care se scuză pentru ceea ce era să se întâmple.

— Animalele! N-au dreptul să trăiască. Vor să distrugă tot ceea ce a reuşit civilizaţia, să extindă crima la rang de lege. Nu merită să facă umbră pământului!

Uitându-se rugător spre însoţitorul său, Saffron îl făcu să întrerupă monologul italianului, pentru a-l întreba ceea ce o frământa.

— Domnişoara Wykeham se interesează de soarta omului numit Nico. A fost împuşcat şi omorât, cred, în timpul operaţiunii de salvare.

Era ceva în imaginaţia ei, sau între cei doi bărbaţi exista o înţelegere secretă?

După o oarecare ezitare, italianul aprobă.

— Da, aşa este.

— A murit la fermă? o împinse ceva pe Saffron să întrebe.

Vroia să ştie adevărul, indiferent cât de dureros ar fi fost. Trebuia să ştie... trebuia să ştie cum a murit Nico.

— Da. A fost împuşcat de unul dintre soldaţi...

— Unul din membrii bandei.

Ambele explicaţii veniră simultan şi Saffron se încruntă, dar înainte ca ea să întrebe care este realitatea, italianul se scuză:

— Da, bineînţeles, aveţi dreptate – m-am înşelat, el a fost împuşcat de unul dintre soldaţi.

Nico mort! Nu putea să accepte. Fusese atât de minunat de viu şi de neatins în armura sa de forţă şi voinţă! O apucară nişte sughiţuri de plâns isteric. Păzitorul ei de la S.A.S. şi italianul se uitau la ea stânjeniţi.

— Signorina, vă rog...

— Ce s-a întâmplat cu corpul lui?

— A... fost îngropat.

— Şi mormântul lui?

— A rămas fără cruce, ca al unui criminal, îi spuse italianul.

Aceasta fu lovitura finală. Nico se dusese ca şi cum n-ar fi fost vreodată, fără a lăsa măcar o urmă a existenţei sale pe pământ.

Omul de la S.A.S. părea grăbit s-o scoată din tribunal şi ea avu impresia clară că era îngrijorat ca ea să nu mai pună alte întrebări, ca şi cum i s-ar fi ascuns ceva. Dar ce?

Tatăl său o aştepta la aeroportul din Heathrow, dar când el îi văzu faţa împietrită de durere şi modul în care se mişca, încet şi plină de mâhnire, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a se sfărâma în bucăţele, nu făcu nici o încercare de a o atinge. Fără să-i dea ocazia să protesteze, aranjă ca să plece împreună în Surrey. Saffron nu-şi mai amintea de când nu mai fusese cu tatăl său la ţară şi deşi încerca să se comporte normal cu el, nu reuşea. Imaginea lui Nico o hărţuia. Numai pierzându-l îşi dăduse seama cât de mult îl iubeşte , atât de mult, încât fiecare minut fără el era ca o durere fizică şi mai rău decât orice, era faptul că nu ştia unde-i zace corpul; s-ar fi dus la mormântul lui şi ar fi plâns, uşurându-se. Crezu că tatăl său, cu influenţa pe care p are, o să descopere unde este îngropat, dar spre nemulţumirea ei, el nu se arăta dispus s-o ajute.

— Asta o să te facă să-ţi fie si mai greu, fusese explicaţia lui, dar Saffron avea convingerea că nu ăsta era adevăratul motiv.

Încă o dată, prin minte îi trecu că nu ştie întreg adevărul. Dar la ce i-ar folosi?

Chiar dorinţa nebună de a fi conceput copilul lui Nico nu se realiză. Tatăl o îndemna să încerce să-şi continue viaţa din nou, dar ea nu mai avea nici o tragere de inimă. Patru zile după ce ajunseseră în casa de la ţară, numai pentru a-i face plăcere tatălui său, Saffron acceptă propunerea acestuia de a ieşi undeva. El o conduse la un mic local foarte

îngrijit şi comandă de mâncare pentru amândoi.

Pateul care le fusese servit cu pâine de casă, era foarte apetisant, dar Saffron, după ce luă o înghiţitură, văzu un bărbat în colţul încăperii, cu părul negru care se încreţea peste gulerul cămăşii, cu mişcări suple şi sigure. îl văzuse doar puţin din spate, dar fu suficient ca să se albească la faţă şi să strige ,,Nico“! Reacţia tatălui fu rapidă. Se mişcă şi se aşeză în faţa lui Saffron ca să-i ascundă faţa palidă şi trupul care-i tremura, de privirile celorlalţi consumatori.

— Nu poate să fie Nico, Saffron, îi spuse el încetişor, dar în ochii lui se citea ceva de neînţeles, ceva între vinovăţie şi mânie.

Când se asigură că ea şi-a revenit îi comunică că are de dat un telefon de care-şi adusese abia acum aminte.

Uitându-se după el cum se îndreaptă spre telefon, Saffron încercă să-şi vină în fire. Tatăl său părea plecat de multă vreme, iar atunci când se întoarse arăta gânditor şi preocupat.

Părăsiră localul aproape imediat şi când ajunseră acasă, el spuse cu blândeţe:

— Ştiu că în mare mi-ai povestit ce s-a întâmplat când ai fost răpită, ştiu ce simţi pentru Nico, dar păstrezi prea multe lucruri pentru tine, Saffron. Nu crezi că te-ar ajuta dacă ai vorbi cu mine?

— Oh, tată!

Se azvârli în braţele lui, armura sa fragilă sfărâmându-se, în timp ce printre suspine, îi povestea totul şi el o asculta în tăcere.

Când ajunse la sfârşitul povestirii, el arăta foarte grav şi mult mai bătrân.

— Draga mea fată! spuse el trist, ce-aş putea să-ţi spun? Vorbeşti de dragostea ta pentru acest bărbat, dar eşti sigură că nu este o simplă trufie intensificată de faptul că nu-l poţi obţine? Chiar dacă ar fi supravieţuit...

— M-ar fi vrut oare? întrebă ea grav. Tată, nu ştiu. Ştiu doar că-l iubesc şi fără el viaţa mea este o simplă existenţă.

Deoarece îşi ţinea degetele deasupra stomacului şi el îi observase gestul, întrebă încetişor:

— Aţi fost amanţi, nu-i aşa?

Ea dădu din cap şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Da, şi chiar dacă crezi sau nu, el a fost primul. N-a vrut, , dar am insistat şi sunt bucuroasă pentru asta. strigă ea disperată. Măcar asta am avut. Şi să nu-mi spui că sunt tânără şi o să apară altcineva nu va apare niciodată – nici unul nu va fi ca Nico.

– Biata mea fetiţă! Ce pot să-ţi spun? Că timpul vindecă? Aşa este, să ştii. Când

am pierdut-o pe mama ta... dădu din cap şi păru să îmbătrânească şi mai mult... Saffron, te-am judecat greşit şi mai rău...

— Pentru că n-ai crezut că sunt în stare de o asemenea dragoste? întrebă ea trist. Sau pentru că am spus că Nico a fost primul? Nu pot să te învinuiesc pentru asta, tată, presa mea nu a fost prea bună.

— Ce pot să spun? Eşti prea mare ca să te hrăneşti cu iluzii şi prea tânără ca să accepţi faptele.

Saffron ştia că tatăl său o urmăreşte cu tristeţe atunci când se întoarseră la Londra. Munci ca un câine la slujbă şi urmă chiar şi un curs de secretariat, pentru că munca era singurul mod de a se obosi suficient ca să poată dormi noaptea şi avea nevoie de somn deoarece în visurile ei, Nico era întotdeauna acolo, întotdeauna iubitor, întotdeauna cald şi viu.

Crăciunul veni şi se termină. Părul începuse să-i crească lung, din nou. Era prea slabă şi fragilă. Durerea devenea şi mai mare, în loc să treacă.

De anul nou, tatăl său trebuia să plece la New York. Cu o săptămână înainte de plecare, el părea ajuns în culmea nervilor. Când Saffron îi atrase atenţia despre asta, el îi spuse că era din cauză că nu-i plăcea ideea s-o lase singură.

— I-am cerut lui Dom să mai treacă şi să vadă dacă totul este în ordine, îi zise el evitându-i ochii... dar este în Suedia în acest moment, cu nişte afaceri şi o să se întoarcă săptămâna viitoare. I-am dat o cheie de la casă.

Erau din nou la Londra şi Saffron ar fi vrut să-i spună că nu este nevoie ca cineva să stea cu ochii pe ea, pentru că nu era un copil lipsit de minte, dar pentru că el era atât de îngrijorat, n-avu inima s-o facă.

— Saffron, eu... începu el, dar pe urmă se răzgândi ca să spună... să mă ierte Domnul pentru ceea ce ţi-am făcut, pentru că eu nu mi-o pot ierta. Dacă aş fi ştiut...

Gândindu-se că el se referă la faptul că ea fusese răpită din cauză că avea un tată bogat şi altfel nu l-ar fi cunoscut pe Nico, zise cu blândeţe:

— Tată, nu este nimic de iertat, ba din contră. Ce s-a întâmplat cu Nico este cel mai preţios lucru din viaţa mea, şi chiar dacă n-am să-l mai văd şi să-l ating din nou, viaţa mea este mai plină din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Poate că tu ai dreptate că s-a întâmplat aşa; cel

puţin pot crede că el a simţit ceva pentru mine...

— Sigur că da, o întrerupse exploziv tatăl său. Saffron, eu...

Ştiind că el vrea să-i uşureze durerea, reuşi să scoată un zâmbet slab.

— Ce înseamnă „sigur că da“? De ce crezi că ar fi simţit ceva? Fiindcă sunt fiica ta?

El plecă în după-amiaza următoare. Saffron îl conduse la aeroport, conducând Rolls- ul cu grijă. După aceea, în loc să se ducă acasă se întoarse la birou şi se afundă în muncă, până când obosi atât de tare, încât era cât pe ce să adoarmă pe birou.

Timp de câteva zile, la ora opt dimineaţa era la slujbă, ca să plece la opt seara, când se întorcea acasă prea obosită ca să mai poată mânca. Treptat corpul ei începu să se adapteze la această autoflagelare şi somnul deveni tot mai insuficient.

— Saffron, nu mai poţi continua aşa , îi spuse şeful ei într-o dimineaţă când, venind la serviciu, o găsi la birou cu ochii încercănaţi. Ia-ţi câteva zile libere – este un ordin! Nu este de nici un folos să munceşti ca un automat, aşa cum faci în momentul de fată.

Dându-i dreptate, Saffron se hotărî. Casa părea pustie fără tatăl său şi într-un impuls, se hotărî să plece în Surrey.

Începuse să ningă atunci când plecă din Londra. Din cer cădeau fulgi subţiri şi fragili, atât de vulnerabili şi de tenaci în acelaşi timp, ca iubirea ei pentru Nico. Sentimentul ei pentru el crescuse în intensitate fără să-şi dea seama, până fusese prea târziu. Prea târziu – cele mai triste cuvinte din toate limbile, gândi ea cu amărăciune, în timp ce conducea prin trafic.

Când ajunse la casa din Surrey era foarte târziu şi în timp ce descuia uşa se gândi ca să-l sune pe tatăl său. Ar fi fost îngrijorat dacă ar fi dat telefon acasă şi n-ar fi găsit-o. Condusul o obosise; suficient de obosită, se băgă în pat ca să adoarmă imediat şi să-l viseze pe Nico, întotdeauna cu ea.

CAPITOLUL 10

Saffron se trezi dimineaţă şi observă că un strat gros de zăpadă acoperise grădina şi împrejurimile. Deoarece casa nu era folosită decât temporar de tatăl său, cineva venea săptămânal să verifice dacă totul este în ordine, aşa că Saffron nu avu nici o problemă să pornească încălzirea centrală.

După ce instalaţia fusese conectată şi casa începuse să se încălzească, ea se decise să-i dea un telefon tatălui, dar spre marea ei decepţie, când ridică receptorul, descoperi că linia este moartă. Cea mai apropiată cabină telefonică era la trei kilometri distanţă, la o încrucişare de drumuri. Întotdeauna se întrebase cine o fi instalat-o acolo, atât de departe de oricine. Se înfioră, hotărându-se să dea telefon, la întoarcerea din sat, unde intenţiona să se ducă pentru a-şi completa rezervele de hrană.

Zăpada era mai mare decât îşi închipuise ea, puternicul Rolls avansa cu greu şi atunci când ajunse în sat, o dureau mâinile din cauza volanului.

Era un singur magazin alimentar şi o măcelărie, dar Saffron reuşi să cumpere tot ceea ce îi era necesar. La întoarcerea spre casă începuse din nou să ningă. Tocmai când se apropia de încrucişare, o depăşi o maşină care o obligă să se îndrepte spre şanţ. Nu prea avu timp să-şi manevreze maşina cea mare şi s-o tragă la marginea drumului şi se uită nemulţumită la cealaltă limuzină care o depăşise şi nici măcar nu realizase că fusese aproape de a produce un accident. După ce-şi reveni din sperietură, încercă să orienteze maşina pe direcţie, dar roţile din spate patinau în zăpada. Cu îngrijorare, îşi dădu seama că nu o să fie în stare s-o pornească şi, ce era mai rău, maşina începuse să alunece, cu totul, în şanţ.

Trăgând frâna de mână, ieşi afară ca să examineze situaţia, cu inima grea când realiză că trebuie să lase acolo Rolls-ul si s-o ia pe jos înapoi.

Până la urmă se hotărî să telefoneze la oficiul din Londra să-i roage să-l anunţe pe tatăl ei unde se află, şi la un garaj local ca să le spună să vină să depaneze maşina.

Încă impresionată de cât de aproape fusese de a fi lovită de cealaltă maşină, merse spre cabină, căutând mărunţiş în portofel.

Ridică receptorul neliniştită, pentru că nu auzi nici un ton, dar după ce încercă de câteva ori îşi dădu seama că şi acest telefon, la fel ca şi cel de acasă, nu mai funcţiona. Abătută, îngheţată şi obosită, îşi

luă cumpărăturile din maşină şi începu să meargă, nu de-a lungul drumului, ci peste câmpuri, ca să scurteze din timp.

Pentru drumul în sat se îmbrăcase cu blugi, cizme la modă şi o jachetă de blană pe care tatăl i-o cumpărase ca dar de Crăciun; haine bune şi călduroase pentru o vizită în sat, dar insuficiente pentru a o proteja de temperatura scăzută din această parte a ţării. Nici nu parcursese jumătate din distanţă spre casă că şi începuse să-şi simtă tălpile înţepenite şi picioarele dureroase. Vântul de gheaţă care-i sufla peste faţă, mănuşile sale de piele scumpă, care abia de-i protejau mâinile îi creau o stare de disconfort, dar în ciuda acesteia, merse hotărâtă înainte până când îi apăru în câmpul vizual imaginea zidului de piatră al grădinii. Intră printr-o poartă micuţă aflată în zid şi se târî spre uşa din spatele casei.

Atmosfera din casă era caldă şi prietenoasă după frigul de afară şi Saffron se urcă la etaj, dădu drumul la baie şi încercă încă o dată telefonul, înainte de a-şi duce cumpărăturile în bucătărie. Telefonul era încă mort şi Saffron îşi muşcă buzele. Săracul tata, Rolls-ul era mândria şi bucuria lui şi ea spera ca linia de telefon să fie reparată la timp ca sa depaneze maşina, înainte ca el să se întoarcă de la New-York. Mersul pe jos îi făcuse pofta de mâncare; pentru prima dată de la proces simţea nevoia hranei, dar mai întâi o baie caldă!

Într-un dulap găsise o sticlă cu esenţe pentru baie si turna cu generozitate in apa fierbinte. Baia o învălui într-un nor parfumat şi ea începu sa se relaxeze, tresărind când trupul ei îşi aminti fără să vrea, cum se simţise când Nico o atinse şi mai ales cum îi răspunse la mângâieri

Cât de tare s-ar fi luptat să uite, amintirile refuzau s-o părăsească. Se freca puternic cu prosopul pentru a înlătura senzualitatea care începuse s-o cuprindă şi apoi se grăbi spre dormitor pentru a căuta nişte lucruri curate. Deschise şifonierul, unde găsi lucrurile de vară puse după vacanţa din Caraibe, dar deodată atenţia îi fu atrasă de linia bărbătească a unei cămăşi de bumbac. Încetişor o despături şi o năpădi amintirile. Era cămaşa lui Nico. O găsise in camera ei, după ce făcuse dragoste cu Nico şi şi-o pusese pe ea. O ridică şi şi-o puse pe faţă, strângând-o ca şi cum ar fi simţit mirosul trupului lui şi inima i se strânse de durere. Se îmbrăcă apoi cu ea. Deşi îi atârna, fiind prea largă, nu-i păsa ;îi aparţinuse lui Nico; o purtase el. Tocmai îşi peria părul când auzi pe cineva care încearcă uşa.

Pentru moment, surpriza o îngheţă, dar se opri din periat şi se grăbi spre scări, uitând că este îmbrăcată doar cu cămaşa lui, de sub care-i apăreau picioarele lungi şi svelte. Cineva trecuse probabil prin apropiere şi văzând luminile aprinse vroia să se încredinţeze dacă totul este în ordine. Aşa erau oamenii de la ţară, foarte grijulii! Deschise uşa şi vorbele de bun-venit i se opriră pe buze când îl văzu

pe tatăl său obosit şi cu faţa căzută, că se opreşte, se uită la ea şi după aceea întorcându-se, se adresă unui bărbat care ieşea dintr-un automobil parcat lângă casă:

— E-n regulă, Dom. Ea este aici şi este teafără... Doamne, Saffron, când am văzut Rolls-ul era cât pe ce să fac un atac de inimă.

— Dar tată, ce faci aici? De unde ai ştiut...

— Dom m-a sunat de Ia Londra să-mi spună că a telefonat la locuinţă şi tu nu erai acolo. L-a căutat apoi pe Bart care i-a spus că ai venit aici. Oricum veneam încoace, aşa că a venit cu mine. Am încercat să te anunţ, dar n-am reuşit.

Ochii lui o priveau cu gravitate şi Saffron nu avu nevoie să-l întrebe de ce condusese atâta drum până în Surrey pentru că pur şi simplu nu putuse s-o contacteze la telefon. Pe faţă i se citea îngrijorarea.

– O, tată! vocea ei deveni dintr-odată precaută în timp ce se uita spre uşa deschisă... Prietenul tău Dom se pare că este foarte ocupat... nu putea să ia de bun ceea ce-i spusese Bart în legătură cu venirea mea aici?

— Oh, nu-l blama pe Dom. Îl rugasem să aibă grijă de tine. Tocmai îi spuneam când am văzut Rolls-ul...

— Vroiam să-l depanez înainte de întoarcerea ta.

În câteva cuvinte Saffron îi explică ce se întâmplase. De afară se auzeau sunetele unei activităţi şi ea-şi dădu seama că este îmbrăcată doar cu cămaşa unui bărbat, destul de decent, dar prea sexy. Se grăbi spre scări, nevrând să fie văzută astfel, de către prietenul tatălui său.

Nu reuşi. Tocmai ajunse la prima treaptă când auzi că se trânteşte uşa şi pe tatăl său vorbind pe un ton ciudat:

— E-n regulă, Dom, Saffron n-a păţit nimic.

— Mă bucur să aud asta.

Vocea aceasta rece şi formală o cunoştea—la fel de bine ca pe propria ei voce! Se întoarse, cu faţa albă ca şi cămaşa pe care o purta, încercă să spună ceva şi tremurând

ca o frunză, înainte de a fi cuprinsă de un văl negru, îl auzi pe tatăl său spunând:

— Doamne, ar fi trebuit s-o previn... s-o pregătesc, dar am fost atât de speriat să nu fi făcut ceva prostesc...

Şi după aceea, nu mai fu nimic decât întuneric, întuneric şi o teamă teribilă că a înnebunit, deoarece cel pe care tatăl său îl numise ,,Dom“ era cu siguranţă Nico. Nico, ce murise; Nico, cel care o răpise şi o umilise; Nico, cel pe care îl iubea: Nico ,cel care nu putea fi un bărbat ce se chema Dom şi care o studia cu ochi reci, îmbrăcat într-un costum asemănător tatălui său, cu părul său negru pieptănat în ordine, cu gura nerăbdătoare şi mânioasă.

— Tata?

— S-a întors la Londra.

Nico! Deci nu visase! Saffron îşi deschise ochii încetişor. Era întinsă pe pat în casa tatălui său, înconjurată de lucruri familiare şi era în siguranţă; totul era în ordine, în afară de bărbatul care stătea lângă fereastră, cu faţa în umbră.

— Cred că este timpul ca eu şi cu tine să avem o explicaţie!

Se simţi cuprinsă de isterie; o lăsase să creadă că este mort; se travestise în prietenul tatălui; făcuse dragoste cu ea şi-i sfâşiase inima şi acum credea că pot să aibă o explicaţie!

Se întoarse cu spatele la el, scuturând copilăreşte din umeri:

—Nu-mi vorbi!

Îl simţi, mai curând decât îl auzi, cum se apropie şi se opreşte lângă ea, pentru că o făcea să se simtă vulnerabilă; o făcea să-şi aducă aminte... îi observă îngrozită mâna care se îndrepta către ea şi strigă cu amărăciune:

— Nu mă atinge! Nu te apropia de mine! Te urăsc!

— Chiar aşa?

El îngenunche lângă pat aşa încât ochii lui ajunseră s-o privească drept în faţă. Saffron încercă să se ridice, dar braţul lui care o prinsese de umeri, o forţă să stea nemişcată.

— De asta eşti îmbrăcată cu cămaşa mea; de ce ai vrut să-mi salvezi viaţa, de ce i-ai spus tatălui tău că ai fi vrut să-mi concepi copilul? o întrebă el cu emoţie.

Ea încercă să înghită, dar descoperi că nu poate.

— Nu se putea ca tata să-ţi spună toate astea, gemu ea. N-ar fi trebuit niciodată ca el...

— Mi-a povestit... vocea lui uniformă era sinceră. Vrei să-mi spui că l-ai minţit?

Saffron se făcu că nu aude;

— Cine eşti tu?

— Ştii cine sunt, spuse el încordat. Dominic Hunter, cel al cărui naş a fost cel mai bun prieten al tatălui tău. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nici tu nu ai răspuns la a mea.

— Spune-mi, ai crezut în ceea ce-ai spus tatălui tău?

— Da, cuvântul îi ieşise cu greutate din gură. Dar nu mai cred acuma, se răsti ea la el. Am crezut într-un om care nu există.

— Ba există. Vrei să-ţi dovedesc?

— Nu!

Ea se dădu înapoi şi el râse amar.

— Înseamnă că mai există o urmă de iubire dacă reacţionezi aşa. Aş vrea să-ţi reamintesc cât de uşor se poate transforma ura pe care mi-o arăţi acum în altceva, total diferit.

— Ce faci aici? îl întrebă Saffron. Nu înţeleg...

— Care-i problema? răbufni el cu duritate. Toată poezia a dispărut acum când ştii că sunt un om ca toţi ceilalţi şi nu un erou imaginar? Nu ştii nimic despre dragoste, fetiţo, trăieşti încă într-o lume a fantasmelor.

Se întoarse brusc, ridicându-se în picioare şi se îndreptă spre fereastră, cu spatele la ea, cu mâinile băgate în buzunarele costumului scump cu care era îmbrăcat.

– Am venit aici astăzi, pentru că tatăl tău mi-a cerut-o. Era îngrijorat din cauza ta; îngrijorat ca tu...

— Să nu mor din dragoste pentru un bărbat care nu există? spuse Saffron cu amărăciune, punându-şi picioarele pe podea.

— A fost ceva la care nici unul dintre noi ne-am gândit. Uite, spuse Dominic repede, să stăm jos şi să-ţi povestesc ce s-a întâmplat sau sa plec şi să te las roasă de ură şi amărăciune, ce preferi?

— Ai de gând să-mi spui adevărul?

Se întoarse şi o privi în faţă şi ea văzu ceea ce nu observase mai înainte arăta mai bătrân, obosit şi pe faţă avea întipărit ceva ce nu existase înainte.

— Eşti suficient de matură ca să mă asculţi?

Saffron ezită doar o clipă. Indiferent ce durere î1 va produce, trebuia să afle totul.

— Da, spuse ea cu fermitate.

— Totul a început cu optsprezece luni în urmă. Părinţii mei au murit când eram încă un puşti şi naşul meu m-a crescut mai mult sau mai puţin. Am fost foarte apropiaţi, şi a fost foarte bun cu mine, un om înţelegător şi care mi-a purtat de grijă. Intenţiona ca eu să-i preiau biroul de avocatură şi el să se retragă la pensie şi să se ocupe de pescuit, ocupaţia lui favorită. În acest scop a venit întâi în Italia. Trebuia să vin cu el, dar în ultimul moment s-a ivit o problemă în munca mea. M-am luptat mult cu viaţa după ce mi-am pierdut părinţii – am plecat de la şcoală şi am intrat în armată – un lucru nebunesc, dar care m-a învăţat o grămadă de lucruri despre viaţă. Naşul meu a fost întotdeauna lângă mine şi vroiam să-l răsplătesc, să-i arăt că poate să aibă încredere în modul în care lucrez, aşa că a plecat singur în Italia... şi nu s-a mai întors niciodată...

Ochii lui erau plini de tristeţe şi Saffron, fără să vrea, simţi o milă pentru el.

— În timp ce era acolo, a fost răpit; am început să strâng suma pentru răscumpărare, dar ceea ce vroiau ei era mult prea mult decât puteam procura eu la repezeală. Am făcut tot ce-am putut – tatăl tău m-a ajutat să obţin banii, dar în final a fost prea târziu.

— L-au omorât, ghici Saffron.

— Da. Am încercat să contactez autorităţile italiene pentru a face ceva, dar erau neajutorate, aşa că m-am hotărât să fac totul pe

răspunderea mea. Când am fost în armată am fost în...

— S.A.S.? adăugă Saffron.

— Da. Aşa că m-am decis să mă infiltrez în bandă – autorităţile italieneşti ştiau cine sunt, dar nu puteau pune mâna pe ei – erau prea şmecheri. Deci, i-am urmărit şi i-am observat ca să pot afla cât de multe despre organizaţie. Am fost ajutat de faptul că fiecare grupă de terorişti era aproape independentă faţă de organizaţia principală. Mi-am dat seama că nu era chiar imposibil să mă infiltrez şi să pretind că am fost trimis de la centru ca să lucrez cu ei. Tot ce aveam nevoie era o captură interesantă.

— Adică eu?

— M-am consultat cu tatăl tău şi l-am asigurat că nu vei păţi nimic... se strâmbă uşor... ceea ce n-am prevăzut a fost că...

— Că o să fiu destul de proastă să mă îndrăgostesc de tine? adăugă Saffron cu amărăciune.

Se întoarse şi o privi cu o expresie nedescifrabilă.

— Aşa a fost? Credeam că ce s-a petrecut între noi era doar un pic de experienţă sexuală pe care vroiai s-o încerci înainte de a-ţi pierde viaţa. Nu, ceea ce n-am prevăzut era că tu nu erai femeia sofisticată despre care citisem în presă, ci doar o fată nevinovată care nu ştia nimic despre cum ar fi trebuit să se apere.

— Şi ai făcut-o tu în locul meu? în cuvintele ei se amestecau deziluzia şi amărăciunea... Decepţionându-mă, îngrozindu-mă şi seducându-mă?

— Scuteşte-mă de ultima remarcă, spuse el, cu cruzime. Ai fost de acord cu mine, chiar dacă acum încerci să nu mai recunoşti. Oricum, continuă el, te-am apărat cât am putut de bine, de ceilalţi.

— Toate drumurile în oraş? bombăni Saffron. Erau ca să...

— Să-l informez pe tatăl tău, care la rândul lui să transmită informaţii foştilor mei camarazi.

— Membrii ai S.A.S.? sugeră Saffron, căreia lucrurile începeau să-i devină clare.

— Da, acţionam neoficial, dar cu acordul autorităţilor italiene.

— Cum te-ai infiltrat în bandă, la început? întrebă Saffron. Devenind amantul Oliviei?

— Nu! şi în obraz îi tresări un muşchi... Dar dacă aş fi făcut-o aş fi fost mai de condamnat decât tine? întrebă el cu asprime. Şi să nu-mi spui că n-ai sperat să mă convingi să-ţi dau drumul, sau asta nu ţi-a trecut deloc prin minte?

Brusc, deveniseră doi străini care se priveau unul pe altul separaţi de propria amărăciune. Saffron ştia din ce motive era nemulţumită şi înveninată... dar el din ce motiv era? Pentru că tatăl său insistase s-o vadă? pentru că nu mai vroia să aibă de-a face cu ea şi-i era teamă să nu fie obligat s-o facă?

— Ceea ce nu pot înţelege, este tatăl meu, începu ea stânjenită, dar Dominic i-o tăie scurt:

— L-am rugat să nu spună nimic; şi în afară de asta, ca şi mine, credea că tu eşti „îndrăgostită” de ideea de a fi îndrăgostită; ţi-am mai spus, intimitatea forţată în astfel de împrejurări dă naştere la situaţii neobişnuite. Ceea ce nici el şi nici eu n-am prevăzut...

— Că Guido o să încerce să mă violeze şi eu o să mă azvârl în braţele tale din cauza asta? spuse Saffron cu repeziciune. Dar nici tu nici tata nu trebuie să vă îngrijoraţi că o să se mai repete.

O durea mai mult decât ar fi crezut, să afle că totul fusese calculat şi planificat; că tot ceea ce dorise el era doar răzbunarea naşului lui şi că în acest joc ea fusese un simplu pion.

— Îţi dai seama că tatăl tău a crezut că te-ai omorât când a văzut maşina? spuse el cu o voce plată. Să nu mai spun ce-am simţit eu...

— Cred că te-ai bucurat, spuse Saffron cu amărăciune. Ce neplăcut trebuie să fie pentru tine să te trezeşti pe cap cu nedoritele mele sentimente. Ce s-a întâmplat, tata te-a forţat să faci din mine o femeie cinstită? Nu te îngrijora, nu te-aş vrea chiar dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ!

Se întoarse cu spatele la el, tresărind şocată, când el traversă camera neauzit, apucându-i braţele şi forţând-o să se întoarcă cu faţa spre el.

— Vrei să pariem? întrebă el cu cinism.

Culoarea îi dispăru din obraji şi răsuflarea îi deveni greoaie când el se aplecă şi-i atinse buzele cu ale sale. Îi trebui toată voinţa pe care o avea, ca să reziste să-şi ridice braţele şi să-i încercuiască gâtul, rugându-l să facă dragoste cu ea şi s-o iubească aşa cum îl iubea şi ea pe el. Încă îl iubea, recunoscu ea în sinea ei – nimic nu se schimbase, chiar dacă el o decepţionase, chiar dacă nu dădea un ban pe ea, dar până la sfârşit avu destulă mândrie ca să-şi ţină buzele strânse sub sărutarea lui violentă şi să nu-i răspundă în pofida ochilor lui mânioşi, deşi numai bunul Dumnezeu ştia cât îi era de greu.

Când Dominic îşi ridică faţa, ochii îi erau aproape negri şi de nedescifrat. Unghiile lui Saffron lăsaseră urme în palmele pe care şi le strânsese şi corpul i se încordase în efortul de a rămâne indiferentă.

— Pleci acum? întrebă ea cu duritate, minunându-se de capacitatea ei de a părea de neclintit, când de fapt în interiorul său se simţea sfâşiat»

— Nu încă.

În cuvintele lui se simţea ameninţarea şi ochii îi scăpărau periculos, făcând-o să tremure. Se uită înspre uşă, dar ca să ajungă la ea, trebuia să treacă pe lângă el şi nu vroia ca să-l atingă.

— Ai ceva care îmi aparţine cred... şi se uită în jos spre cămaşa cu care era îmbrăcată Saffron.

— Asta? Vrei asta?

— Nu numai că o vreau, dar o s-o şi am, promise el încetişor şi se aplecă înspre ea.

Saffron crezu că el o să înceapă să-i desfacă nasturii şi-şi strânse poalele protector, cu ochii speriaţi, dar spre surprinderea ei, el o apucă de poale şi le trase cu putere, nasturii zburând în toate direcţiile, în timp ce cămaşa se desfăcea, trupul rămânând expus privirii lui.

— Vrei asta?

Vocea ei era plină de nervi şi teamă în timp ce-şi scotea cămaşa, trecând dintr-o stare de mânie, într-una de furie nemărginită, pe care nu o mai avusese niciodată. Nepăsându-i că rămăsese goală în faţa lui, cu excepţia chiloţilor şi a sutienului de dantelă, ghemui cămaşa, transformând-o într-o minge şi i-o aruncă în faţă,

— Ia-o... ia-o şi du-te dracului... şi să nu mai calci niciodată pe aici!

Dom prinse cămaşa din zbor, absent, cu ochii aţintiţi asupra trupului ei, cu o privire care o făcu pe Saffron să simtă cum inima îi bate nebuneşte.

— Nici nu ştii ce chinuitor este să mi te amintesc aşa şi să nu pot face nimic, spuse el gâfâind... Noapte de noapte şi zi după zi, până am crezut că am înnebunit, că nici o femeie nu poate să fie atât de perfectă, atât de atrăgătoare... dar am greşit.

Saffron se mişcă şi mâinile lui o prinseră, degetele înfigându-i-se în carnea delicată a mijlocului ei.

— Nici acum nu ştii ce-a fost între noi, nu-i aşa? spuse el încet... Ce rar se întâmplă astfel de lucruri ca cele care ne-au unit; atât de rar încât nu mi s-a întâmplat niciodată şi nici nu vreau să se mai întâmple din nou. Acea primă noapte la Roma...

O durere îngrozitoare păru să-i explodeze în tot corpul, trimiţând fiori de nelinişte în fiecare părticică a ei.

— De ce?

— Pentru că nu pot să mai trec printr-o astfel de experienţă ştiind că va fi singura. O vreau pentru totdeauna; te vreau pentru totdeauna. Nu suport să mă gândesc că alt bărbat ar putea să te atingă, să te vadă aşa...

— Lasă-mă să plec... lasă-mă! zise ea hotărâtă.

— Nu până când n-o să fac asta!

Sărutul lui o înfierbântă până când ajunse la punctul la care nu se mai putea gândi decât la nevoia de a-i simţi trupul alături de al ei.

— Doamne-Dumnezeule, ştiu că nu mă poţi iubi cu adevărat, îl auzi şoptind lângă gâtul ei nici nu mă cunoşti prea bine, dar dorindu-te şi neavându-te înseamnă să devin nebun; nu mai pot gândi clar, mai ales de când am ieşit din spital...

— Spital? se mişcă ea neliniştită în braţele lui.

— Doar nu crezi că n-aş fi venit la tine mai de demult, dacă aş fi putut? Mi-am spus ca pentru tine a fost doar o experienţă, că trebuie să mai creşti, dar am fost ca vrăjit. Când mă gândeam la Guido atingându-te, îmi venea să-l tai în bucăţele. Nu pot să mă iert că te-am expus lui Guido – nici pentru ce era să se întâmple. Erai atât de speriată, atât de Doamne, eram aproape de nebunie atunci când m-ai rugat să te posed! mi-am spus că o să mă pot abţine, dar prima atingere a trupului tău buzele tale pe pielea mea...

— Credeam că nu mă vrei fiindcă sunt virgină.

— La dracu! înjură Dominic. Te-am dorit tot timpul; am pus ochii pe tine din primul moment, de la început între noi a fost ceva special, dar după ce am văzut cât eşti de curajoasă în ciuda fricii, şi cât de îngrozitor de inocentă eşti, mi-am dat seama că te iubesc şi m-am urât pentru pericolul în care te băgasem. Am subestimat efectul pe care l-ai avut asupra lui Guido... şi asupra mea. De multe ori am fost cât pe ce să-ţi spun totul, dar asta însemna să te expun pericolelor viitoare.

— Mă iubeşti? se încruntă ea văzându-l tresărind şi amintindu-şi brusc ce spusese despre spital. Mi-au spus că ai murit, suspină ea...

— Ca Guido, Olivia şi prietenii lui să nu mă mai caute – o precauţie firească şi cu care tatăl tău a fost de acord după proces, când i-ai spus adevărul. Am trecut prin momente grele, pot să-ţi spun acum şi nu numai din cauza rănilor în timpul acela eram în spital, pentru a-mi reveni după împuşcătura Oliviei.

— Când mi-ai salvat viaţa, murmură Saffron sfâşiată. Vroiam să le spun asta la proces. Vroiam...

— Ştiu totul, spuse Dominic cu o grimasă, Doamne, îţi dai seama cum poţi să zăpăceşti un bărbat?

— I-am spus tatei că te iubesc şi nici atunci nu mi-a spus nimic.

În ochii şi vocea ei se putea citi durerea.

— Ce putea să facă el? Ambii sufeream de prea multă mândrie, ceea ce nu este neobişnuit pentru astfel de situaţii, se strâmbă uşor mişcându-şi umărul şi Saffron îşi aminti că nu ieşise de prea multă vreme din spital... Tu crezi că numai tu ai avut probleme. Ştiam că sentimentele mele nu sunt simple păreri, dar i-am promis tatălui tău că o să aştept ca să te adaptezi din nou la o viaţă normală şi oricum, fiind în spital, nu mă puteam ţine pe picioare, dar acum ajunsesem la limită şi dacă el n-ar fi venit să mă vadă, veneam eu să te văd. Doamne, imaginează-ţi ce-am simţit când am ajuns la casa din Londra şi am găsit-o goală! Tot ceea ce plănuisem se dărâmase, o cină liniştită undeva, explicaţii şi apoi...

— Apoi ce? întrebă Saffron nerăbdătoare, cu greu venindu-i să creadă.

— După aceea, o noapte de vis în braţele mele, spuse Dominic

încetişor, după care să te aduc în starea de a nu-mi mai putea refuza oferta de a face o femeie cinstită din tine. Cel puţin la capitolul ăsta mă simţeam pe teren sigur. Ştiam cum o să-mi răspundă trupul tău. Doamne, ce mult am încercat să te uit! Ştiam că eram incorect, având de partea mea avantajul că nu mai cunoscuseşi alţi bărbaţi ca să poţi face comparaţie, dar vroiam cu orice preţ să te păstrez în viaţa mea. Voiam să te conving că ceea ce s-a petrecut între noi a fost ceva special şi că vrei sau nu, intenţionez să devin un personaj permanent în viaţa ta, chiar să te şi şantajez la nevoie.

— Să mă şantajezi?

Saffron arăta năucită şi el râse, luând-o în Braţe.

— Da, micuţa mea nebună; copilul pe care vroiai cu disperare să-l concepi.

— Înseamnă...

— Înseamnă că te iubesc atât de mult, încât m-aş coborî în a te lăsa gravidă ca să fiu sigur că o să te măriţi cu mine...

— Credeam că ăsta e rolul care mi se cuvine mie, glumi Saffron râzând, când el se răsuci şi o aşeză peste el, sărutându-i zâmbetul de pe gură. mângâindu-i sânii până când aceştia se umflară. şi gemând lângă trupul ei.

— Acolo unde este vorba de mine eu îmi pierd orice urmă de voinţă. Te vreau, Saffron, te iubesc şi am nevoie de tine.

— Şi eu te iubesc, suspină ea, atât de mult încât nu mai pot aştepta să adorm ca să visez că sunt cu tine.

El râse triumfător când văzu că ea se înroşeşte.

— Pot să fac mai mult decât atât. dragostea mea – mult, mult mai bine, dar numai dacă îmi promiţi că o să faci din mine un bărbat cinstit imediat ce vom aranja; altfel o să le spun nepoţilor noştri cum m-ai sedus.

Saffron râse, iubindu-l mai mult ca oricând, dar râsul îi muri pe buze când se uită la el şi-i văzu ochii plini de iubirea după care tânjise până la durere. Cu trupul tremurându-i de dorinţă, ea se arcui spre el. Gemând, gura lui se dezlipi de buzele ei pentru a cobori pe sâni şi iar înapoi.

De data asta, nu mai era nevoie ca el s-o roage să-l dezbrace sau să se refere la lipsa, de experienţă, iar Saffron nu mai fu nevoită să-şi înăbuşe cuvintele de iubire pe care i le murmură în timp ce-i săruta pielea, primind răspunsul pe care-l aştepta. Dominic o iubea şi ea-l iubea pe el şi acum putea să-i ierte toată decepţia şi durerea pe care i-o produsese, pentru că îi dăduse atât de mult în schimb... şi asta, îi spuse el mai târziu, după ce făcuseră dragoste, era doar începutul. Ce era mai bun de-abia acuma urma să înceapă!

SFÂRŞIT